

osnovna šola
DRAGOTINA KETTEJA
ILIRSKA BISTRICA

Brinje

Zbirka literarnih in likovnih
del učencev

Šolsko leto 2020/2021

Uvodnik

Počitnice

Počitnice prihajajo!
O njih veliko govorimo,
Čeprav je zunaj pomlad
In ptički žvrgolijo.
Tako toplo kot poleti še ni.
Nočem več dolgo v šolo hoditi
In nalog delati ter se učiti.
Cel dan bo zelo toplo,
Ej, kako bo plavati lepo!

Nik Vrh, 8. a

Dragi bralke in bralci!

Počitnice, o katerih govori tudi Nikova pesem, se iztekajo. Pred nami je novo šolsko leto, ki prinaša nova doživetja in spoznanja. Da pa minulo šolsko leto ne bi šlo v pozabo, je tukaj zbirka literarnih in likovnih del, ki nam bodo pomagala ohranjati spomin nanj.

Vabljeni k ogledu in branju.

BRINJE

Mentorice:

Mojca Benčina, Polona Benigar, Helena Iskra, Nevica Iskra, Jožica Novak, Marjana Rozman, Ana Rozman, Petra Sedmak Strle, Mateja Šepič, Metka Šestan, Marina Štemberger, Dragica Štemberger Maljavac, Mirjana Tomažič, Klaudia Turković

Uredili:

Mateja Šepič in Dragica Štemberger Maljavac

Oblikovala:

Mariza Močnik

Kazalo

Izdelki prvih razredov	3
Izdelki drugih razredov	11
Izdelki tretjih razredov	22
Izdelki četrth razredov	27
Izdelki petih razredov	29
Izdelki šestih razredov	36
Izdelki sedmih razredov	55
Izdelki osmih razredov	80
Izdelki devetih razredov	94

1. razred

Čarobne živali v sliki in besedi

NEMO
Z NEMOTOM SVA ŠLA LETETI
NAD OBLAKI. NATO SVA PRISTALA
IN SVA SE ŠLA IGRATI OB PLAŽI.
USTAVILA SVA SE IN ZAČELA
GRADITI GRAD.
KLEMEN

Klemen Strle, 1. a

MOJ SAMOROG

Z NJIM MI JE LEPO, KER JE
ČAROBEN IN LAHKO Z NJIM
LETIM. JE MAVRIČEN. IMA
ČAROBNI ROG IN LEPA KRILA.
EVA

Eva Vidmar Hrvatini, 1. a

LINA IN JAZ

LINA ME VARUJE PRED KORONO
IN ME BRANI. JE ZELO LEPA
IN KRASNA, IMA IME PO IMENO
LINA.

Linda Frank, 1. a

KONJICA PIRA IN PIHICA
 S PIKO SEM ŠLA JAHATI
 IN SVA VIDELI ZRNICO Z
 RAVNO KRAVNO TACO.
 REŽILE SMO JO TAKO,
 DA SMO JO VZELE S
 SEBOJ. PIR JE SRNICO
 PELJALA H. PIHICI IN
 UPORABILA JE SVOJO MOČ,
 DA JO JE OZDRAVILA.
 NATO SEM ŠLA NA SPREHOD
 IN VIDELA KACO.
 POKLICALA SEM PIHICO
 IN ME JE REČILA PRED
 KACO.
 LILI

Lili Gržina, 1. a

ZMAJEVKA FRIZA
 MOJI ČAROBNI ŽIVALI JE IME FRIZA,
 SKUPAJ REŠUJEVA LJUDI,
 FRIZA ROPARJE UGRABI IN JIH DA
 V ZAPOR. NAUČIL SEM JO BRUHATI
 OGENJ. PRINESEL SEM JI NJENO
 NAJLJUBŠO ŽIVAL. FRIZA IMA
 MAVRIČNA KRILA,
 LOVRO.

Lovro Tomšič, 1. a

Nikolina Kragulj, 1. a

RUŽICA
 TO JE MOJA ČAROBNA MOČA.
 IME JI JE RUŽICA. JE ROZA
 BARVE, NJEN REP JE
 MAVRIČEN. NA GLAVI IMA ČAROBNI
 ROG IN LAGE. RADA SE UČI IN
 VELIKO ZNA.
 NIKOLINA

MOJA ČAROBNA ŽIVAL
MOJA ŽIVAL JE PRIDNA
IN LEPA.
Z NJO MI JE ZELO LEPO.
IN JE MAVRIČNA.
RAD JO IMAM.

ŽIGA PO

Žiga Polh, 1. a

KONJIČ EROS
MOJ KONJIČ JE EROS. VZ
VZLETEFLA SVA V GOZD. TAM
NAŠLA ŠE ENEGA KONJIČKA.
POTEM SEM BILA Z DVEMA
KONJIČKOMA.
LARA

Lara Djak, 1. a

Nika Tonc, 1. a

RIKI
MOJA ČAROBNA ŽIVAL JE MORSKA
DEKLICA. IMA SVETLEČ REP.
IME JI JE RIKI.
NIKA

FENIKS OGNJENI
 PLAMEN
 MOJA ČAROBNA ŽIVAL
 JE FENIKS, KI MU JE
 IME OGNJENI PLAMEN.
 DAL ME JE NA RAME
 IN SVA ODLETELA. DO
 JUTRI SVA MORALA DO
 JAME, KIER SO FENIKSOVI
 PISANI DRAGULJI. POJEDEL
 JE VSE DRAGULJE
 RAZLIČNIH BARV IN
 POTEM JE OZDRAVEL.
 LEONARDO

Leonardo Luka Ivanovič, 1. a

PIKA
 PIKA GLEDA MENE IN MI
 POVE DA JE HMETULJICA,
 PA ME UPRAŠA, ČE JAZ
 LAHKO LETIM.
 JAZ PA POVEM DA NE. MO
 ZA TO KER NEMAM KRIL.
 DANIS

Danis Bečkanovič, 1. a

Tinkara Barbiš Konestabo, 1. a

KRONA
 LAHKO SKUPAJ LETIVA, KER
 IMA PISANA KRILA.
 LAHKO SE IGRAVA IN GREVA
 VSAKIČ POD MAVRICO.
 TINKARA

PIJA
 Z MOJO HOBOTNICO PIJO
 SE RADA IGRAVA LIKE.
 RADA TUDI PLAVAVA PO
 MORJU.
 TINE

Tine Novak Iskra, 1. a

MOJA ŠAKALKA ZARJA
 ZARJA VISOKO LETI, IMA ZLATA
 KRILA, JE MEHKA IN LETI HITRO,
 IMAM DVE PRIJATELICI, TO STA
 EVA IN LARA. OBE IMATA
 SAMOROGA.
 TAMARA

Tamara Pirnat, 1. a

DARSI IN JAZ TISA
 DARZI JE MARVIČENA IN
 BRUHA OGENJ. IMA ROG
 IN Z NJIM IZDAJA MOČ.
 MOJ KOMJ JE LEP IN IMA
 LEPO GRIVO.

Tisa Prosen, 1. a

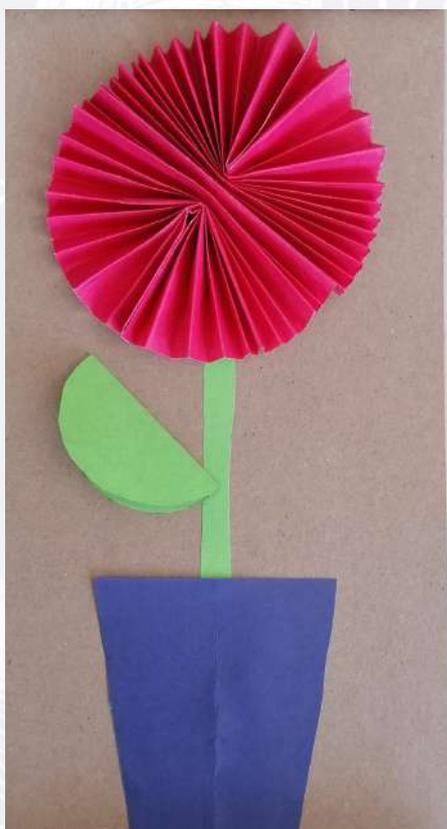
Likovni izdelki

Ajda Vičič, 1. b

Karolina Štemberger, 1. b

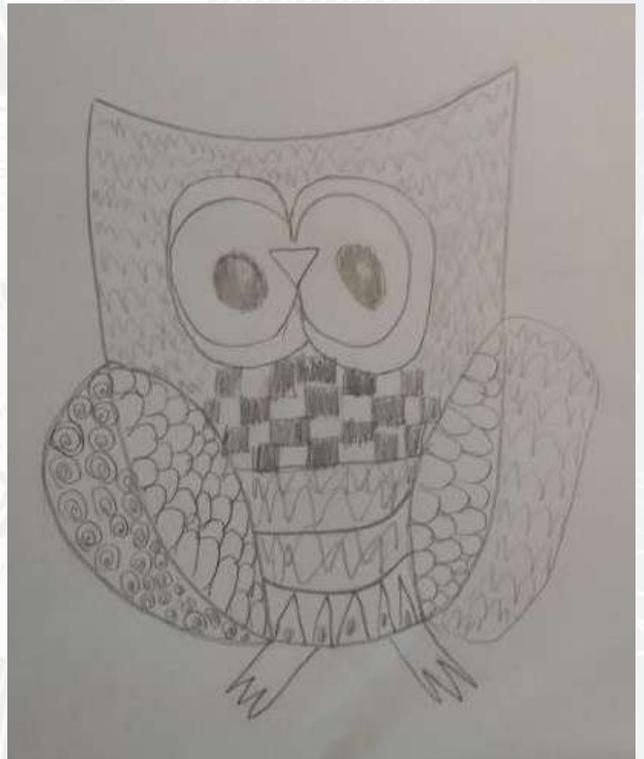
Neli Čekada, 1. b

Taja Kovačič, 1. b

Dane Grk, 1. b

Ela Mikuletič, 1. b

Luka Batista, 1. b

Meta Mejak, 1. b

Dane Primc, 1. b

Lukas Keuc, 1. b

Meta Mejak, 1. b

Gaja Vičič, 1. b

2. razred

Literarna dela

Zajček Hop

Hopa hop,
hop hop hop,
zajček Hop je priskakljal
in korenček si izbral.

Hopa hop,
hop hop hop,
spet v gozd jo je popihal
in se čisto je zadihal.

Hopa hop,
hop hop hop,
res se dobro je najedel,
v mehko travo se ulegel.

Mai Poklar, 2. a

Pomlad

Prišla je pomlad,
to je veselje sredi trat!
So zvončki in trobentice,
najlepše pa marjetice.

Nam ptički že pojo
veselo pesmico.
Otroci so tudi tu,
z igro juhuhu.

Iris Hrvat, 2. a

Vesela pomlad

Cin cin cin,
cin cin cin,
se zvonček na trati oglašja.

Cin cin cin,
cin cin cin,
pomladi v pozdrav cinglja.

Mikaela A. Ivanović, 2. a

Pozdravljena, pomlad!

Zvonček pomladni
cin cin zazvoni,
mu trobentica
svoj trarara doda.

Se sonček z neba
njima smeji
in skupaj zimi
rečejo papa.

Jan Prelec, 2. a

Pomlad

Pomlad prišla je v deželo,
na travniku spet je veselo.

Prihiteli sta mravlja, čebela,
vsa narava zdaj je vesela.

Dobrodošla pomlad,
le kdo te nima rad!

Nikki Ljubič, 2. a

Nogomet

Vsak dan na stadion hitim,
ker se nogometa veselim.

Tam trener zbere nas
in hitro pove,
kar v mislih ima.

Na igrišču kopačke moje
glavne so spet.

Anže Dovgan, 2. a

Za mamo

Kje je vijolica,
kje je trobentica?
Tam sta in se igrata.

Rad ju vonjam
in mamici za praznik dam.

Tilen Jenc, 2. a

Kolo

Odkar imam kolo,
odprlo novo se mi je nebo.
Nova dimenzija,
prava fantazija.

Drvim, drvim, drvim,
sestrico v vozičku prehitim.
Čez lužo - cmok,
na pločnik - hop,
potlej pa - stop.

Ko naveličam se hitenja,
naj bo raje malo sedenja.
Kolo na tla na sredi poti,
da preučim zdaj gumo,
če se vrti.

Ko konec je predstave,
zaviham svoje rokave
in popiham jo k mami.

Špela Mlakar, 2. a

Poletje

Poletje bo prišlo
in spet nam bo lepo.
Ko skupaj bomo vsi
na morje odšli.

V morju plavamo
in ribe gledamo.
Pridi zdaj še ti,
veseli bomo vsi.
Juhej!

Nejc Kljun, 2. a

Pomlad

Cicido, cicido,
sinička poje pesmico.
Cicido, cicido,
pomlad prišla je čez goro.

Trarara, trarara,
trobentica zatrobila.
Zvončki, teloh in žafran
so pokukali na plan.

Gaja Prosen, 2. a

Vreme

Sonček sije in se smeje,
hribčke in dolince greje.

Veter piha, veter piha
in drevesa vsa premika.

Dežek lije, dežek lije
in nam rožice zalije.

Petja Macarol, 2. a

Korona

Korona je prišla,
pustila vse doma.
Smo šolo zapustili,
od doma se učili.

Na Zoomu se dobili,
naloge vse naredili.
In zdaj, ko v šoli smo,
veselo skačemo.

Anže Štemberger, 2. a

Poletje

Poleti je lepo,
ko na morje vsi gremo.
Ker je sončno in toplo,
radi v morju plavamo.

Pesek med prsti lepo nas žgečka,
sonce na nebu se nam smehlja.
Hitro v vodo se nam mudi,
s pomola skačemo vsi.

Ko na kopno spet priplavamo,
hitro pod brisačo skočimo,
saj na sladoled se nam mudi,
da mami v rokah se ne stopi.

Filip Štembergar, 2. a

Kuža Luža

Kuža Luža se zbudi
in na vrt se mu mudi.
Tam skače in razgraja
ter mamici nagaja.

Mamica pa se jezi,
ker ima preveč skrbi,
da se kuža ne izgubi.

Kuža Luža srečen je,
saj na vrtu zabava se.

Tinej Vičič, 2. a

Pomlad

Narava vsa dehti,
trava zeleni,
prišla je pomlad,
imam jo zelo rad.

Dnevi daljši so,
zunaj je toplo,
vsi veseli smo,
da zunaj dolgo smo.

Tristan Valenčič, 2. a

Prišla je pomlad

Cin cin, cin cin,
zvonček prepeva,
čiv čiv, čiv čiv,
z drevesa odmeva.

S cveta na cvet
čebela leta,
sivi oblak
topel žarek pometa.

Prišla je pomlad,
se vsi veselimo,
kot ptički veseli
še mi žvrgolimo.

Miha Vodopivec, 2. a

Zaklad

Sonce, nasmeh, rože, pomlad,
v rokah nosim pravi zaklad.

Pojdi z menoj,
glej me v oči,
videl boš iskrice
in nasmeh brez skrbi.

Sonce, nasmeh, rože, pomlad,
ti si moj zaklad.

Tjaša Frank, 2. a

Ptiček Liček

Ptiček Liček je doma,
ptička Lička v gozd je šla.

Ptiček Liček v hišici leži,
ptička Lička domov hiti.

Žan Vrh, 2. a

Pomlad

Pomlad je prelepa,
ker rože cvetijo,
čebele brenčijo
in otroci iz hiše hitijo.

Topleje postaja,
zunaj je raj,
ključek je že
odklenil pomlad.

Lana Ternovec, 2. b

Zvonček

Dobro jutro, sonček!
Zbudil se je zvonček,
v polju se beli,
med travo zeleni.

Ves dan je vesel,
zvečer je zaspal
zvonček mali bel,
jutri spet bo vesel.

Demirel Jašić, 2. b

Pomlad

Ko pride pomlad,
vse je lepo
in ptički veselo pojo.

Čebelice letijo
s cveta na cvet
in si nabirajo sladki med.

Luka Urh, 2. b

Pomlad

Sonce se smeje nad oblaki,
ptički veselo žvrgolijo
in nam pomlad prebudijo.

Travnica vsa ozeleni,
rožice zacvetijo
in čebele že letijo.

Prvi znanilci pomladi so tu
in v naravo nas kličejo.
To so zvončki.

Gašper Česnik, 2. b

Lili

Jaz imam pa psičko,
Lili ji je ime.
Rada me lovi
in hlače grize mi.

Ko zjutraj se zbudi,
k meni pridrvi.
Sto poljubčkov mi da,
ker rada me ima.

Taja Tomšič, 2. b

Ptiček

Ptiček moj,
kam odletel si nocoj?
Pridi k meni
in igraj se z menoj.

Ptiček moj,
na vejici lepo mi zapoj,
da srce moje
ogreje se takoj.

Lamia Bratović, 2. b

Hej, pomlad!

Zvončki, trobentice,
marjetice, vijolice
na soncu se zibljejo,
ptički veselo pojejo.

Travnica zeleni,
po rožicah vse diši.
Hej hej, pomlad,
jaz tako imam te rad!

Kristian Prpić, 2. b

Nogomet

Nogomet dobra igra je,
ampak lahko si zlomiš noge.
Bodi hiter kot Ronaldo,
žogo brcni z vso močjo,
da golman gola ubranil ne bo.

Ajan Berisha, 2. b

Pomlad

Komaj čakam pomladne dni,
ko se sonce prebudi.
Zunaj končno bo toplo,
z družino šli bomo na kolo.

Vozili se bomo po gozdnih poteh
in slišal se bo naš smeh.
Na kolesu nam dolgčas ni,
ko čakamo poletne dni.

Kristijan Ristović, 2. b

Opica

Vse leskeče se in šumi,
opica po drevesih hiti.

Rada bi se igrala,
a prijateljev ni.

Je sestra opica prišla
in zdaj skupaj skačeta.

Tina Jenko, 2. b

Lepa pomlad

Rastejo marjetice,
že dišijo vijolice,
ptički lepo pojo,
ko gnezda spletajo.

Mravlje v vrsti korakajo,
čebele med nabirajo,
otroci pirhe barvajo,
iz vejic butare pletejo.

Adrijano Strle, 2. b

Zajček

Moja sestra ima zajčka:
bel kožušček, ušesca
in kratek rep,
rad odpravi se na potep.

Po hiši skaklja,
v njeno sobo se skrije
in z repkom pomiglja.

Sestrico in mene rad ima,
z nama se rad igra.

Aleksander Sedmak, 2. b

Pomlad

Trobentica trobi,
zvonček zvoni,
vijolica pa lepo diši.

Na robu gozda
mačica cveti,
okoli nje čebelica leti.

Tinkara Frank, 2. b

Velika noč

Velika noč je že pred vrati
in z njo zajčki vsi kosmati.
V vrsti vsi že stojijo
in le pirhov si želijo.

Mama, očka in Lina
razigrano se smeji.
Zlata, modra in rdeča
jajčka v košku so zložena.

Kim Marinac, 2. b

Likovni izdelki

Anže Štembergar, 2. a

Filip Štembergar, 2. a

Iris Hrvatinić, 2. a

Tilen Jenc, 2. a

Mai Poklar, 2. a

Žan vrh, 2. a

Špela Mlakar, 2. a

Petja Macarol, 2. a

Tristan, Nejla, Jan in Anže, 2. a

Miha Vodopivec, 2. a

Tinej Vičič, 2. a

Nejc Kljun, 2. a

Petja, Mikaela in Gaja, 2. a

Emma Manias, 2. a

Mikaela A. Ivanović, 2. a

Nina Gojak, 2. b

Lana Ternovec, 2. b

Lamia Bratovič, 2. b

Taja Tomšič, 2. b

Anja Pipan, 2. b

Uma Lili Prelec, 2. b

Nina Gojak, 2. b

Tinkara Frank, 2. b

Anja Pipan, 2. b

Lana Ternovec, 2. b

Demirel Jašić, 2. b

Jaša Špilar, 2. b

Taja Tomšič, 2. b

Tina Jenko, 2. b

3. razred

Literarno delo

Postal sem zelena žaba

Bil je lep sončen dan. Sprehajal sem se ob jezeru. Opazoval sem živali. Žabice so veselo skakale in kvakale. V roke sem vzel majhen svetlikajoč se kamenček. Tudi sam sem si želel, da bi postal zelena žaba. Kamen sem vrgel v jezero in bum. Spremenil sem se v žabo. Postal sem lep velik zelen žabji kralj. Sedel sem na lokvanju sredi jezera, občudoval naravo in užival v njenih zvokih.

Luka Skok, 3. a

Likovni izdelki

Urban Bremec, 3. a

Jesenska dekoracija

Lovro Pirih, 3. a

Luka Skok, 3. a

Luka Skok, 3. a

Benjamin Kosič, 3. a

Benjamin Kosič, 3. a

Trinny Škrabolje, 3. a

Luka Skok, 3. a

Anja Česnik, 3. a

Emma Černigoj, 3. a

David Tarić, 3. a

Praznujemo novo leto

Matic Jakofčič, 3. a

Erik Gardelin, 3. a

Ema Černigoj, 3. a

Patrik Mršnik, 3. a

Patrik Mršnik, 3. a

4. razred

Likovni izdelki

Neja Benigar, 4. a

Marina Milovanović, 4. a

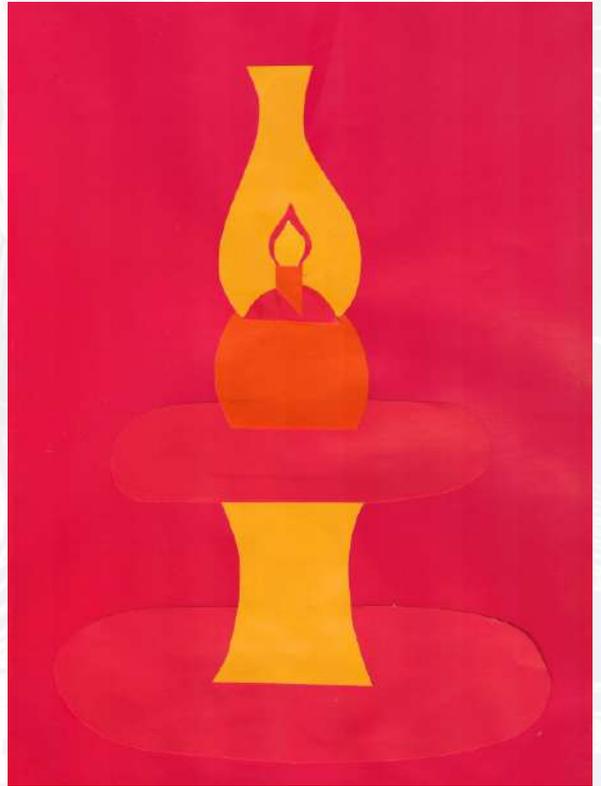
Anali Boštjančič, 4. a

Dinajla Hadžić, 4. a

Maruša Frank, 4. b

Naja Celin, 4. b

Nika Zorc, 4. b

5. razred

Literarna dela

Moja poletna smučarska dogodivščina

Konec junija, po zaključku pouka, smo se s klubom odpravili smučat na ledenik Möltol v Avstriji. Ker je bila to prva poletna smuka, sem bila zelo vznemirjena.

Zjutraj sem vstala ob 4.00, saj je trener prišel pome že ob 4.30. On je vozil kombi, midva s Tajem pa sva skoraj celo pot prespala. Ko smo prispeli na parkirišče v bližini ledenika, smo počakali še preostalo smučarsko ekipo. Ana, Corina, Peter in Jani so namreč z avtomodom prispeli malo kasneje. Skupaj smo odšli na podzemni vlakec, nato pa z »jajci« prispeli do smučišča.

Pogled na smučišče, polno snega, me je popolnoma prevzel. Izkoristili smo lep sončen dan in pridno trenirali. Po zaključenem treningu smo se odpeljali na parkirišče. Postavili smo mizo in stole ter pogreli polnjene paprike, ki jih je pripravila moja mama. Po kosilu je bil čas za počitek. Ker so poletni dnevi dolgi, smo lahko aktivno izkoristili popoldan in večer. Odšli smo na sprehod, nato v park, kjer smo se preizkušali v poligonu in se kopali v reki. Ko smo se vrnili na parkirišče, je bil že večer. Povečerjali in odšli spat. Naslednje jutro nas je trener Mitja zbudil že ob 6.00. Najprej smo šli teč, nato smo pozajtrkovali in se odpravili na smučišče. Po smučanju smo na smučišču pojedli topel obrok in odšli proti domu. Med potjo sem spala, kajti bila sem zelo utrujena.

Svoje prve poletne smučarske dogodivščine ne bom nikoli pozabila.

Vita Vičič, 5. b

Moje prvo drsanje

V Ilirski Bistrici so leta 2018 odprli drsališče.

Komaj sem čakala na drsanje. Na dan otvoritve sem šla z mamo na igrišče, kjer je stalo drsališče. Pred drsanjem je bila predstava, ki mi ni bila všeč. Ko je končala, sem stekla k stojnici za izposajo drsalk. Prva sem jih dobila in odšla drsat. Najprej mi ni šlo, z malo vaje pa sem postala prava mojstrica.

Vsako zimo komaj čakam na otvoritev drsališča, da lahko uživam v drsanju.

Zala Barbiš, 5. b

Korona je prišla

Dnevi so tekli in meseci šli,
mi namesto v šoli doma smo bili.

Šola na daljavo prinesla nam je
telefone, računalnike in vse,
glede česar starši so prej rekli nam NE.

Vsak dan na oknu sem gledal,
če prišel od prijateljev bo kdo,
a nikjer ni bilo nikogar,
le veliko jasno nebo.

Nonotu sem pridno vrt prekopaval,
za moje delo kakšen evro mi je dal.

Z družino hodili smo v hribe,
spoznal vse možne sem travniške rastline.

So starši doma nas novo snov učili,
če je uspelo, smo kakšno nalogo izpustili.

V trgovino moral si hiteti,
zaradi virusa na obrazu masko imeti.

In kot da to ni bilo dovolj,
zaprli so meje
in starih staršev nisem videl mesec in pol.

Prepovedali so nam igrala in igrišča,
vse hiše in bloki imeli so prazna dvorišča.

Na poročilih vsak dan izjava je bila:
Pazite nase in ostanite doma!

Žan Čekada, 5. b

Likovni izdelki

Kana Prosen, 5. a

Rok Poljšak, 5. a

Kana Prosen, 5. a

David Bračko, 5. a

Kana Prosen, 5. a

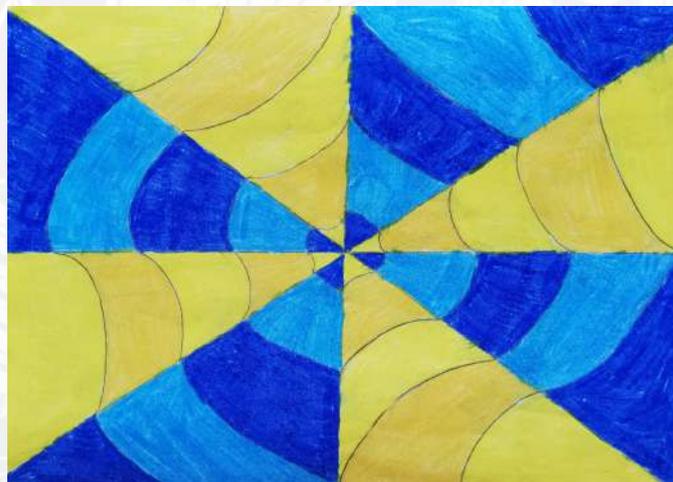
Nika Smolej, 5. a

Nika Smolej, 5.a

Lara Baša, 5. a

Tija Gombač, 5. a

Ana Vičič Šnajdar, 5. b

Anže Mikuletič, 5. b

Ela Pandžić, 5. b

Naja Vičič, 5. b

Matic Frank, 5. b

Naja Vičič, 5. b

Sara Fabjančič, 5. b

Sandi Bratič, 5. b

6. razred

Literarna dela

Ksenija Šošter Olmer MROŽ

Med drugimi turisti
je letos na dopust prišel
s polarne zime v topli Portorož
en dokaj nenavaden mož:
profesor prava Jožef Mrož.

Kovčke odločil je v spalnici
in se nastanil v kopalnici
sobe številka 102
(s pogledom na morje)
v najboljšem obalnem hotelu
kategorije A.

Zdaj vsak dan v novem klobuku,
na nosu sončna očala
in pol kile Piz Buin kreme,
v stari kopalni obleki
z veliko goreče vneme
v najhujši poldnevni pripeki
se spravi na plažo.
Popoldne pred dobro večerjo
pa v savno še in na masažo.

Zvečer se pred spanjem odpravi
s svežo pomado v laseh
v mesto na promenado,
na turško kavo v kavarno
ali pa v slaščičarno
na sladoled z limonado.

In ob sobotah čisto zares
gre po sprehodu v disko
in na ples.

Nadaljevanje pesmi Mrož

Mrož se napije,
pade na tla
in reče: »Papa!«

Adam Primc, 6. a

Ko odhod se bližal je,
gospod Mrož je odločil se,
da v Portorožu ostane
in hišo si najame.
Tako mrzlo zimo
zamenjal je za toplino.

Klemen Dimic, 6. a

V nedeljo se opoldne prebudi,
s hudim mačkom se odpravi v trgovino
po radensko in aspirine.
Po nakupu gre v hotelsko sobo
in z radensko se zdravi.

V ponedeljek na plažo se odpravi,
a še zanj morje mrzlo je.
Na avtobusno postajo se napoti,
ko izve,
da zima bliža se.
Na Arktiko odpotuje,
ko domov prispe,
presrečen je.

Gregor Vičič, 6. a

Zjutraj Mrož pakirati mora,
oblek je prava gora.
Mrož premleva,
ali domov želi,
saj pojavil se je covid-123.

Od skrbi kar modrico dobi,
hitro pogleda na polico,
če obstaja gel za modrico.

Medtem razmišlja o novici,
da zaradi covida-123
nobeno letalo ne leti.

V savno na masažo odhiti,
da se od covida-123 oddalji.

Zarja Kovačič Štefančič, 6. a

Jožef Mrož v Portorožu ni ostal prav dolgo. Moral je domov, saj je bil ravno oktober in je šel kot profesor prava predavat svojim študentom. Ker je bila pot dolga, je dokončal pisanje dnevnika, ki ga je začel pisati pred dopustom. Ko je prispel domov, je odhitel v službo. Ravno je zazvonil zvonec in študenti so se usedli vsak v svojo klop. Skozi vrata je vstopil profesor Mrož. Vsi so bili žalostni, saj bodo morali celo uro poslušati razlago snovi, ki jim jo bo govoril profesor. Gospod Mrož se je spomnil, kako je na dopustu pisal dnevnik. Namesto dolgega razlaganja jim je raje povedal, kaj vse se mu je zgodilo v Portorožu. Jožef Mrož je tako študentom postal najljubši profesor.

Izabela Krebelj, 6. a

Kasneje mrož razmišlja, kaj bi še lahko doživel, dokler je na počitnicah. Največ preglavic mu je povzročala odločitev, ali naj se vede kot mrož ali kot človek. Od vedno si je želel peljati se z ladjo. Medtem ko premišljuje, kako naj pride do ladje, kako naj vstopi na ladjo, kje naj se usede, ko se bo peljal ... se odloči, da bo potoval kot človek. Odpravi se do najbližjega ponudnika turističnih prevozov v Portorožu. Ko ga najde, kupi karto za panoramsko vožnjo od Portoroža do Izole. Z velikim navdušenjem stopi na palubo in se skupaj z nekaj drugimi turisti popelje po slovenskem morju. Tako zelo se je vživel v potovanje, da je imel občutek vetra v laseh. Ob povratku je že razmišljal za naprej: kaj vse bi še lahko preizkusil in doživel.

Anes Suljkanović, 6. a

Zmeda je beda

UČITELJICA: Dobro jutro!

UČENCI: Dobro jutro!

UČITELJICA: Danes bom začela spraševati. Nina, na vrsti si. Kdaj se je rodil Primož Trubar?

NINA (*Zaradi hrupa z gradbišča pri zdravstvenem domu slabše sliši.*): Kaj?! Kdaj se je boril Primož Trubar? S kom se je boril?

UČITELJICA: (*Hrup poneha.*) Z nikomer se ni boril. Vprašanje je bilo: Kdaj se je rodil Primož Trubar?

NINA: Rodil se je 30. februarja 1901.

UČITELJICA: Žal tvoj odgovor ni pravilen. Zdaj pa na tablo napiši, v katerem stoletju živimo.

Hišnik začne kositi travo v parku pred šolo.

NINA: Seveda. Mi lahko podaste kredo?

UČITELJICA: Kaj? Kakšno skledo?

NINA: Ne! Pravim, da potrebujem kredo.

UČITELJICA: V redu, Nina. Zaradi hrupa boš vprašana naslednjič.

NINA: Jupi!

Olivija Martini, Zarja Kovačič Štefančič in Izabela Krebelj, 6. a

Najljubši letni čas

Poznamo štiri letne čase. Pomlad, ko se narava prebuja in ptice lepo žvrgolijo. Poletje, ko je vroče in so poletne počitnice. Jesen, ko listje odpada z dreves in narava spreminja barve in se umirja. Zima, ko je mrzlo in uživamo v zimskih radostih. Moj najljubši letni čas je poletje.

Vsako leto se ga veselim, saj imam takrat poletne počitnice. To je čas, ko ne mislim na šolo. Poletne večere preživim z družino na vrtu. Običajno igramo košarko ali pa se samo pogovarjamo. Včasih preživim večer na balkonu, kjer z bratom opazujeva dogajanje na nebu ter v bližnjem gozdu. Ker nimam nobenih obveznosti, si vsak dan popestrim drugače. Zelo rad hodim na sprehode v naravo. Rad tudi kolesarim. Najlepši del poletja mi je, ko gremo na morje. Zelo uživam v morju in ko se sončim na plaži. Včasih ostanemo na plaži do poznih ur in opazujemo sončni zahod. Ob večerih igramo družabne igre ali gremo na nočni pohod po mestu.

Tudi letos že nestrpnost pričakujem konec šolskega leta, da bom lahko brezskrbno užival v poletnem času.

Klemen Dimic, 6. a

Moj najljubši letni čas je poletje, ko so počitnice in nimamo šole. Ker se bliža, komaj čakam nanj. Zelo všeč mi je, da je v tem obdobju vroče in mi ni potrebno nositi dolgih oblačil. Lahko se veliko igram in nimam nobenih obveznosti. Obiščem prijatelje in sorodnike in se z njimi zabavam. Rad grem ven in se vozim s kolesom. Dan je daljši, zato sem dlje časa zunaj. Večkrat se vozim po reki Reki s kajakom. Poleti obrodi veliko sadnega drevja, zato lahko uživam v sočnem sadju. Z domačimi smo več skupaj, pogosto gremo na različne izlete. Najraje imam čas, ko smo v kampu ob morju. Zelo rad plavam in se potapljam. Doma postavimo bazen in se v njem kopamo ter igramo odbojko. Včasih se gremo kopat v Koper. Ker mi je poleti vroče, si večkrat naredim limonado. S sorodniki grem k babici na počitnice. Večkrat gremo skupaj na sladoled. Poleti igram košarko in nogomet, z bratci in sestrami skačem na trampolinu. Veliko pomagam dedku pri delu na njivi in na vrtu.

Poleti mi ni nikoli dolgčas, saj je vedno zabavno in razigrano.

Matic Mejak, 6. a

Zelo rad imam lepo sončno vreme. Prosti čas mi veliko pomeni, zato je moj najljubši letni čas poletje. Poleti je dan zelo dolg. Počnem lahko marsikaj. Zelo rad s prijatelji igram nogomet, odbojko in košarko. Najbolj pa uživam, ko se z družino odpravimo na morje. V Njivicah preživim skoraj celo poletje. Veliko plavam, se vozim s kolesom in skirojem. Večere preživimo tako, da gremo na sprehod in sladoled. K nam na obisk pridejo tudi moji prijatelji. Takrat sem zelo vesel. Skupaj se zabavamo. Najraje v morju počnemo vragolije. Tudi plavamo veliko, se igramo z žogo, iščemo školjke ... Večeri s prijatelji so pestri: takrat smo veliko na ulici, kjer so tudi drugi otroci in skupaj se igramo skrivalnice.

Najbolj mi je všeč to, da imamo poleti veliko časa zase. Počnemo lahko, kar nam je všeč. Zelo sem žalosten, ko je poletja konec.

Tine Valenčič, 6. a

Moj najljubši letni čas je poletje. Najbolj všeč mi je, ker lahko gremo na morje plavat. Toplo je, lahko smo manj oblečeni. Poletje se zgodi največ dogodivščin in lepih dni. Poletje je boljše od zime, zima je hladna in se takrat ne moreš veliko igrati. Jesen je dolgočasna, samo listje je treba grabiti pred hišo, to pa ni zabavno. Spomladi pa preveč rož zacveti.

Poletje je najboljši letni čas, ker v njem lahko počneš milijon stvari. Poleti gremo na obalo, kjer imam veliko prijateljev, s katerimi se zabavamo. To poletje bomo zaradi covid-19 preživeli na slovenski obali, na srečo imamo tam parcelo. Najboljša stvar poletja je, da se lahko sončiš in dobiš bolj rjavo kožo.

Prejšnje poletje smo bili nekje na Hrvaškem, zelo smo se zabavali. Naučila sem se loviti ribe. S prijatelji smo se odločili zgraditi leseno hiško, kar nam je tudi uspelo. Tam se imamo zelo dobro. Vsako poletje se s prijatelji odpravimo peš do potoka, v katerem je res mrzla voda, ampak poletje je odlična. Do tam je kar dolga pot, veliko je klancev, a nič za to. Mi zmoremo vse.

Slaba plat poletja je, da me sestra večkrat porine v vodo in mi gre voda v nos. Prav sovražim poletne deževne dni, ker je vse mokro in ne moreš početi nič.

Upam, da bo to poletje tako dobro kot lansko. Važno je, da uživamo.

Olivija Martini, 6. a

Moj najljubši letni čas je poletje. Najrajši ga imam, ker so takrat počitnice najdaljše. To pomeni, da lahko zjutraj dlje spim. Tudi učenja ni, razen ko mama zahteva, da ponovim kakšno snov. Poletje je vse bolj sproščeno. Tudi mama je boljše volje kot med šolskim letom.

Poletje preživimo veliko časa v našem sadovnjaku na Premu. Tam imamo trampolin in velikokrat pečemo na žaru. Če prideta sestrični Jagoda in Tina iz Ljubljane, je sploh veselo. Med poletnimi počitnicami gremo velikokrat k teti v Sušak. Včasih tam tudi prespim. Bratranec Timotej ima na vrtu kar velik bazen. Ko smo vsi v njem, je prava norišnica, verjetno nas slišijo po celi vasi.

Poletje gremo tudi na morje. Zelo rad imam morje: rad se potapljam in lovim ribe. Lani smo bili tudi na Veliki planini. Bilo je super. Veliko smo hodili, kopali smo se celo v vikinškem kotlu. Krave so prišle prav do koč.

Upam, da bo letošnje poletje spet super, da se bomo lahko družili in igrali brez mask ter da bomo lahko šli na morje.

Miha Gašperšič, 6. a

Moj najljubši letni čas je zagotovo poletje.

Poletje mi je od vedno bil najlepši, najljubši in najboljši letni čas, saj se v njem lahko počne veliko stvari. Jaz, na primer, zelo rada plavam in kolesarim, zato greva s starejšim bratom Markom vsako poletje na počitnice k babici v Koper. Skupaj gremo kolesariti do hriba Pomjan, hodimo na plažo ... Včasih se nam pridružijo tudi mamine sestrične in skupaj hodimo na izlete.

V Harijah, naši vasi, imamo jezero, imenovano Mola. Tja hodimo poletni vsi vaščani na svojo tako imenovano Harijsko plažo, vendar nikoli nismo ravno vsi tam. Tudi naša psička Brina je navdušena plavalka. Ko je priložnost, greva z Markom skupaj supat. Supanje je neke vrste šport, pri katerem stojiš ali sedi na napihnjeni deski in veslaš. Veliko možnosti je, da padeš, če nisi izkušen veslač.

Poleti, razen del na vrtu, kolesarjenja in plavanja nimamo ravno veliko početi, ker je prevroče. Včasih smo kar cele dneve v hiši. Tako je vroče, da še naša mačka sopiha z odprtimi usti.

Vendar ni vsako poletje dobro poletje. Spomnim se, da je bilo pred približno dvema letoma poletje zelo mrzlo. Prav nenavadno mrzlo. Enkrat je celo poletje bilo slabo vreme.

Poleti ponavadi z bratom igrava veliko različnih športov: ameriški nogomet, košarko, nogomet; predvčerajšnjim sva z mamo kupili tudi žogo za odbojko; igrava tudi badminton ali tenis, včasih ko nama je dolgčas, začneva tekmovati, kdo lahko naredi več moških sklec. Če se prav spomnim, sem samo enkrat zmagala.

Poletje je res dober čas.

Maruška Sanabor, 6. a

Moj najljubši letni čas je poletje.

Ta letni čas mi je všeč tudi zato, ker imam poletni rojstni dan. Konča se tudi šolsko leto. Takrat imam veliko prostega časa. Najraje se družim s prijatelji in družino. Veliko sem zunaj, na svežem zraku. Ob nedeljah pogosto pečemo meso na žaru, in tako nastane moj najljubši poletni obrok. Radi se posladkamo s sočno lubenico ali jagodami, ki jih pridelamo kar sami na vrtu. Na njem vedno posadimo kaj novega. Za vrt redno skrbi celotna družina.

Poleti hodimo z družino na morje. Ponavadi se odpravimo na hrvaško obalo. Velikokrat pa se odpravimo tudi v hribe. Včasih mi je dolgčas, a ga s pomočjo psičke Belle hitro odpravim. Kratkočasim se tudi z risanjem. Nekajkrat sva se z nonotom odpravila na potep po mestu. Ustavila sva se pri slapu Sušec in tam posnela nekaj fotografij. Poletje mi polepša tudi druženje z bratranci in sestrično ter z njihovo psičko Lexi. Z njo se zelo rada igram, čeprav mi včasih nagaja. Se že veselim letošnjega poletja!

Izabela Krebelj, 6. a

Moj najljubši letni čas je poletje.

Poletje imam rad, ker imamo počitnice in ni potrebno delati domačih nalog in se učiti. Poletje mi je všeč, ker gremo lahko na morje. Na morju najbolj uživam pri potapljanju in iskanju lepih školjk ter kamenčkov. Lansko poletje sem si iz najdenih školjkic naredil zelo lep spominek. Na morju mi je zelo lepo, ker smo z družino več časa skupaj. Hodimo na dolge sprehode, uživamo v sladoledu in na plaži. Zvečer se na morju zelo zabavamo z igranjem enke.

Poleti rad kolesarim. Lani smo namesto prevoza do plaže in po otoku z avtom uporabili kolesa in pomagali naravi. Tudi doma se večkrat odpravimo na izlet s kolesi ali peš. Gremo do ribiške kože na Sozah ali do jezera Mola.

Poletje imam rad, ker lahko več časa spim in imam več časa za igro. Najraje izdelujem razne stroje iz lego kock. Moja družina sicer ni najbolj navdušena, a jaz res uživam. Včasih cel večer preživim z lego tehnikom in jim potem navdušeno razlagam, kaj sem zgradil.

Poletje je krasno in bi moralo trajati deset mesecev v letu.

Gregor Vičič, 6. a

Moj najljubši letni čas je zima.

Zima mi je najbolj všeč, ker je vse belo, zato imam rada tudi zimske oziroma božične filme. Všeč so mi zimske aktivnosti, kot so: sankanje, smučanje, kepanje ... Še posebej se mi dopade, ko smo s celo družino skupaj doma. Z bratom se v zimskem času zelo veliko druživa, saj cel dan preživiva zunaj na snegu. Velikokrat med zimskimi počitnicami obiščemo sorodnike. Ta letni čas je zame zelo vesel, ker je v njem veliko praznikov. Takrat z mamo spečeva veliko okusnih slaščic. Rada praznujem novo leto, ker se takrat najbolj čuti praznični duh. Odpravimo se po okraske in lučke za novoletno jelko. Dobim veliko daril, kar me zelo razveseli. Tudi jaz se potrudim druge razveseliti s svojimi darili. Tudi mesto dobi drugačen videz, vse je okrašeno in osvetljeno. Doma se potrudimo čim lepše okrasiti hišo. Ker imam rada živali, jim skušam pozimi pomagati tako, da na vidno mesto postavim semena za ptice. Rada imam zimske oblačila, ker so udobna in topla. Všeč mi je hoditi na sprehode v zimskih oblačilih.

Lea Bečkanović, 6. a

Moj najljubši letni čas je zima.

Zima mi je najljubša, ker so takrat počitnice in tudi prazniki. Všeč mi je tudi, ker je zunaj sneg in se lahko sankam in smučam.

Z družino gremo smučat na smučišče Kranjska Gora. Zima mi je všeč, ker je na mizi pogosto praznična hrana. Prijetno je biti zunaj toplo oblečen. Včasih naredim na dvorišču snežaka in se igram s psom. S prijateljem narediva iglu. Najbolj se veselim Miklavža in božiča. Postavimo smreko in jo okrasimo v prvem decembrskem tednu. Mami pomagam speči piškote. Všeč mi je tudi, ko imamo družinsko božično večerjo, pa tudi ko gremo po trgovinah nakupovat za božič. Zelo imam rad božič, ker zmeraj dobim veliko daril. Posebno mi je všeč, takrat pride moj bratranec in se skupaj igra v snegu. Mesto je okrašeno, kar je zelo lepo. Pozimi mi ni všeč, če sneg hitro skopni, če je zima premrzla. Če se takrat kepaš brez rokavic, ne čutiš rok.

Matija Sedmak, 6. a

Najraje imam zimo, ko ni kač. Kadar je sneg, gremo na Sviščake, kjer se sankamo in kepamo. Kdaj naredimo še kakšnega sneženega moža. Z bratranci in sestričnami se razdelimo v dve ekipi. Vsaka ima svoj prostor in kadar si naredimo kepe in kritje, se začnemo kepati. Jaz naredim kritje in ves sneg, ki ga izkopljem, bratranec spremeni v kepe.

Kadar mi je mraz, se ogrejem pri ognju. Škoda, da ne pade toliko snega, kakor ga je zapadlo včasih. Če ata dela in nas ne more peljati na Sviščake, poberem ves sneg na dvorišču in naredim velik iglu. Ampak slabo je to, da se tako in tako čez nekaj dni stopi. Upam, da bo kdaj padlo veliko snega in bom lahko naredil zelo velik iglu.

Pozimi gremo smučat v Italijo, ampak letos in lani nismo šli zaradi koronavirusa. Pozimi pride Miklavž in dobimo darila. Pomembno je tudi, da smo z družino. Na koncu zime je pust in takrat se oblečemo v maškare. Jaz grem s prijatelji na poberijo v Gabrije. Kadar končamo, si vse razdelimo. Ko pridem domov, mi mama ne dovoli, da pojem veliko čokolade. Rad čakam novo leto, ampak ko pride, že čez pol ure zaspim.

Adam Primc, 6. a

Moj najljubši letni čas je pomlad.

Spomladi praznujem rojstni dan. Všeč mi je, ker ni prevroče ne prehladno. Vse cveti, pridejo prve čebele in dan se podaljša. Zjutraj me budi ptičje petje. S starši in starimi starši na vrtu posadimo prve rože in zelenjavo. Rada zalivam in sadim rože. Ob koncih tedna pripravimo kosilo na vrtu. Všeč mi je, ker se spomladi odpre sladolearna.

Z bratom in sestro se veliko igram. S prijateljicami kolesarimo, kotalkamo in nabiramo rože. Dlje časa smo lahko zunaj. Ko starši niso v službi, gremo na sosednje hribe. V gozdu opazujem spremembe v naravi: listi zelenijo in višje v hribih sneg kopni. Tudi v bližnjem potoku je voda toplejša. Ob toplejših dnevih se s prijateljicami ali družino sončim pred hišo. Pomlad imam rada tudi zato, ker ji sledi poletje, ko so počitnice in grem na morje.

Všeč so mi tudi velikonočni prazniki.

Zarja Kovačič Štefančič, 6. a

Naše pravice, pravice

Debela pravca

Pred davnimi časi je živel debeli dedek, ki je imel še debelejše vnuke, ti pa so imeli še debelejše mačke, ki so lovile debele miši, ki so rade jedle debel sir z debelimi luknjami.

Debeli dedek je imel čredo debelih krav, ki so imele debela teleta z debelimi trebui.

Debeli vnuki so najraje imeli debelo babico, ki je pridelovala debeli krompir, ki pa je imel debele črve z debelimi očmi. Vnuki so imeli debele obraze z debelimi usti, v katerih so imeli debele jezike. Vsi vnuki so radi z debelimi ročicami igrali na bobne.

Debeli dedek je doma izdeloval debele bonbone in vsak dan bi jih z veseljem jedel, če mu tega ne bi preprečila debela babica. Da ga ne bi opazila, jih je šel jest na podstrešje: jedel je in jedel, dokler ni počil. Debeli vnuki so namesto debelega dedka našli kup sladkorja.

Maruška Sanabor, 6. a

Nekoč je živel velik velik šef, ki je imel veliko veliko podjetje, v katerem je delal mali mali delavec. Mali mali delavec je moral narediti veliko veliko mizo, ki je, tik preden je bila končana, razpadla, zato je veliki veliki šef odpustil malega malega delavca.

Matija Sedmak, 6. a

Hitri poštar

V mestu Hitro je živel hitri stric, ki je bil poštar. Imel je hiter bicikel pa tudi hiter motor, zato je pisma dostavljal hitro in si prislužil nagrado za najhitrejšega poštarja. Nagrade je bil vesel, čeprav ni želel biti hiter, saj je vedel, da je velikokrat bolje kaj narediti počasi.

Adam Primc, 6. a

Visoka zmaga

Nekoč je na visokem hribu stala visoka hiša, ki jo je obdajala visoka ograja. Poleg visoke hiše je raslo še višje drevo. Na visokem drevesu je živela ptica. Ta ptica je letela zelo visoko. Blizu visokega drevesa je rasel visok grm. Pod njim je živel zajec z najvišjimi uhlji. Ta je trdil, da skoči višje kot vse ostale živali v gozdu.

Tako so se nekega dne v gozdu pomerili zajec, medved, srna, polh in ptica. Vsi hkrati so skočili visoko v zrak, samo ptica je ostala na tleh, saj se je na svoj skok šele pripravljala. Ko so vse živali skočile, je prišel na vrsto njen trenutek. Z vso močjo se je odrinila visoko v zrak. Med skokom je zamahnila s peruti ter zajadrala visoko med oblake. Vsi so sprevideli, da je zmagovalka ptica. Zajec je žalostno sklonil glavo ter odskakljal pod visok grm, ki je stal poleg še višjega drevesa.

Izabela Krebelj, 6. a

Debela debela repa

Nekoč sta živeli debela debela mama in debela debela hči.

Nekega dne sta si kupili debelo debelo repo. Narezali sta jo na debele trakce in jo kuhali debelo uro v loncu z debelim dnom. Po debeli uri kuhanja sta jo dali na krožnik z debelim robom. Z debelimi prsti sta si odrezali debela kosa kruha. Med kosilom je na obisk prišla debela soseda z debelo debelo mačko. Debela mačka je skočila na mizo in prevrnila krožnik z debelim robom in debelo repo. Debela debela hčerka je debelo pogledala sosedo, ki pa ni nič rekla. Iz torbe je vzela pest debelih orehov, jih odložila na mizo in hitro odšla. Debeli sorodnici sta se debelo pogledali in nadaljevali s kosilom.

Miha Gašperšič, 6. a

Bogata ženička in revna sinova

Je b'la ena bogata bogata ženička, ki je imela dva bogata bogata sinova. Starejši je bil bančnik, bogat bančnik, mlajši pa igralec, bogat igralec. Oba pa sta imela revni revni ženi. Enemu je žena, ko je šel spat, ukradla veliko veliko vsoto denarja in pobegnila. Kmalu je tudi druga storila isto. Tako sta oba postala revna revna sinova bogate bogate ženičke.

Zarja Kovačič Štefančič, 6. a

Veliki miški in kos sira

Sta bili dve veliki veliki miški, ki sta našli eno veliko veliko škatlo. V veliki veliki škatli je bil en velik velik kos sira. Pa je ena velika velika miška pojedla velik velik kos sira. Pa se je druga velika velika miška pod nosom obrisala. Vodila jo je k sodniku in mu potožila, da ji je velika velika miška pojedla en velik velik kos sira. Sodnik je veliko veliko miško za kazen poslal orat veliko veliko polje. Velika velika miška je prišla na polje in videla veliko korenja. Velika velika miška korenja ni imela rada, zato se je skrila v veliko veliko luknjo. V veliki veliki luknji je bil velik velik kamen, ki se je skotalil na veliko veliko miško in jo strl. Prišla je druga velika velika miška in svojo vrstnico našla pod kamnom. Zelo je bila žalostna in zato je organizirala en velik velik pogreb za veliko veliko miško. Na velikem velikem pogrebu je bilo zelo veliko velikih žalostnih mišk.

Šele po veliko veliko letih so pozabile na pokopano veliko veliko miško, a zdaj si vse velike velike miške delijo sir.

Olivija Martini, 6. a

Veliko ni slabo

V nekem velikem mestu je bilo veliko pisanih hiš. V veliki hiši, ki ni bila pisana, je živel velik človek, ki je imel same velike stvari. Bil je osamljen, saj je bil drugačen od drugih. Odločil se je, da gre k zelo izkušenemu zdravniku po pomoč. A zdravnik je bil v bistvu veliki čarovnik, zato je z lahkoto pomagal človeku. Pomanjšal ga je in človek ni bil srečen. Ugotovil je, da ni bilo narobe to, da je bil velik, saj je bil še vedno osamljen. Velikemu čarovniku se je zasmilil, zato mu je podaril veliko sreče. Človeku je srce skakalo od veselja. Ko je hodil po mestu, so opazili, da je srečnejši, zato so postali srečni tudi oni. Pridobil si je veliko prijateljev in zato se je tudi njegova hiša pobarvala v pisane barve. Veliki pomanjšani človek je živel še veliko časa in ni bil osamljen.

Matic Merjak, 6. a

Suha suha prav'ca

Nekoč je živel suhi suhi stric. Imel je eno suho suho mačko. Ta suha suha mačka je vsak dan prinesla eno suho miško. En dan pa je imel stric tega dovolj. Prinesel je ne prav suhega psa, mačka je vzela miško in odšla. Ta suha suha mačka je vedela, kako se suhi suhi stric zabava s psom. Suha suha mačka je bila malo ljubosumna. Ne prav suhega psa je poskušala izriniti iz hiše. Ampak ji ni prav dobro uspelo. Odšla je iskat debelega soseda, ki je bil lastnik tega psa. Ta debeli sosed je odšel iskat ne prav debelega psa. Suha suha mačka je bila tako vesela, da je cel dan skakala. Ta suhi suhi stric pa se je cel dan čudil, zakaj suha suha mačka tako skače. Čez nekaj časa je suhi suhi stric ugotovil, da ga ima suha suha mačka rada. In tako sta srečno živela suhi suhi stric in njegova suha suha mačka, ki je še vedno vsak dan ujela eno suho miš.

Lovro Vičič, 6. a

Ena kosmata kosmata prav'ca

Enkrat je bil en kosmati kosmati zajec. Je šel na polje, ker je bil lačen in je hotel pojesti glavo kosmatega kosmatega zelja. Za kosmatim kosmatim zajcem pride kosmata kosmata lisica, ki je bila lačna in je hotela pojesti kosmatega kosmatega zajca. Nato se pojavi kosmati kosmati medved, ki je bil zelo zelo lačen in je hotel pojesti kosmato kosmato lisico. A glej nerodnega medveda. Je stopil na trhlo vejo in veja je počila. Medved je zarobantil, kosmata kosmata lisica se je prestrašila, kosmati kosmati zajec pa se je prestrašil bežeče kosmate kosmate lisice. Kosmati kosmati zajec je pustil kosmato kosmato zelje in zbežal. Kosmati kosmati medved pa je bil preveč neroden in je padel naravnost na glavo kosmatega kosmatega zelja. V tem trenutku je prišla gospodinja, ki je hotela odrezati glavo kosmatega kosmatega zelja in na polju našla kosmatega kosmatega medveda. Ker ji je uničil še zadnjo glavo kosmatega kosmatega zelja, se je zelo razjezila in kosmatinca s palico udarila po betici. Kosmati kosmati medved je kosmato odkolovratil in ni se več vrnil.

Gregor Vičič, 6. a

Mogočna drevesa

Nekoč so globoko v gozdu v majhni hišici živela dva brata in sestra skupaj z mamo in očetom. Živeli so skromno, oče je v gozdu sekal drevesa, mama pa je skrbela za otroke.

Nekega dne se je oče kot običajno odpravil na delo, mama pa je odšla v daljno vas po nakupih. Otrokom je naročila, da se ne smejo potikati po gozdu, da se ne izgubijo.

Ko so bili otroci nekaj časa sami doma, so iz gozda zaslišali lepo petje. Zanimalo jih je, od kod prihaja. Najstarejši sin, ki je bil najpogumnejši, je prepričal druga dva otroka, da grejo pogledat. Hodili so in hodili, a zvok se je vedno bolj oddaljeval. Po nekaj urah hoje so prispeli na veliko jaso, na kateri so stala tri mogočna drevesa: smreka, bukev in hrast. Drevesa so jokala in pela žalostno pesem.

Deklica jih je vprašala, zakaj pojejo tako žalostno pesem. Smreka je razložila, da so slišala, da jih bo gozdar kmalu posekal. Tako bodo umrla in dom bodo izgubile ptice, veverice in polhi, ki živijo v njihovih krošnjah. Srednji brat je drevesom razložil, da je gozdar njihov oče in da s sekanjem dreves preživlja družino. Bukev je predlagala rešitev, ki bi odgovarjala drevesom in gozdarjevi družini. Povedala je, da se pod hrastovimi koreninami skriva starodaven zaklad, ki ga bodo drevesa dala gozdarju, če jih ne poseka. Otroci so obljubili, da bodo očeta prepričali, da drevesa pusti pri miru. Ko so se opravili proti domu, pa so spoznali, da ne vedo, katera pot je prava. Skoraj so začeli jokati, ko je hrast naročil vsem drevesom v gozdu, naj s svojimi vejami otrokom kažejo pot proti domu. Tako so se varno vrnili domov. Bili so v strahu, kako naj povejo očetu, kaj se jim je zgodilo.

Naslednji dan je najstarejši sin zbral pogum in očetu povedal vso zgodbo. Oče je bil najprej jezen, ker so sami odšli v gozd. Po tehtnem premisleku je spoznal, da lahko reši drevesa. Naslednji dan je skupaj z otroki odšel do jase. Drevesa so bila srečna, saj so spoznala, da jih bo gozdar rešil. Gozdar je z otroki izkopal zaklad, ki se je skrival pod mogočnim hrastom.

Tako je gozdarjeva družina živela srečno do konca svojih dni. Mogočna drevesa pa so še naprej krasila gozd.

Klemen Dimić, 6. a

Zgodbe in nezgodbe iz 6. a

Narobe popoldne

Popoldne ven žoga odkotali me, me brcati začne, po nekaj minutah hiša vame gre. Kuhinja v meni je, hladilnik me odpre in pečenko vzame, v mikrovalovki segreje me. Potem me pečenka poje in hiša iz mene gre. Spet žoga me brcati začne, nato prijatelj pride in se žoga začne igrati nogomet z nama, brca naju sem ter tja. Čez čas se hiša vrne vame in kopalnica ostane v meni, oblačila me slečejo in tuš se stušira. Zobje me umijejo, večerja me poje in postelja gre spat name. Sanje me sanjajo. Ko se zbudim, postelja vstane iz mene, zobje me umijejo, zajtrk me poje in potem gre vame šola.

Gregor Vičič, 6. a

Pouk me je končal, nato me je pojedlo kosilo. Dom je odšel vame in naloga me je napisala. Kad je šla vame, da se je stuširala. Starše sem odpeljal na trening košarke, kjer me je žoga vrgla v koš. Zatem me je pes peljal na sprehod, po vrnitvi mi je dal jesti. Potem me je začela gledati televizija. Ko me je povečerjala večerja, so me zobje umili in postelja se je spravila vame.

Matija Sedmak, 6. a

Popoldne me je pojedlo kosilo, nato me je pospravila postelja. Zunaj nas je igral nogomet in poslal gol v nogo. Potem je prišel pome dom in za večerjo sem šel na mizo. Ko me je pospravila, je šel tuš podme in zobje so me umili. Nazadnje se je postelja ulegla name in zaspala.

Tine Valenčič, 6. a

ROKje kupil jogurt z dolgim ROKom trajanja. Z ROKami ga je odprl in si na ROKo zapisal ROK trajanja. ROK zelo rad posluša glasbeno skupino ROKe ROKa, ki igra samo ROK glasbo. Pozimi si na ROKe nadene ROKavice, na katerih piše ROKe ROKa.

Kupili smo EKO mleko in ko smo ga prinesli domov, je oče bil tako vesel, da je vzkliknil: »EKO, končno ste prinesli mleko!«

Adam Primc in Klemen Dimic, 6. a

Polde pripoveduje:

Popoldne pripravim piščančjo pečenko, prav posolim. Potem popečem papriko, pojem, popijem pivo pa pomijem posodo.

Pojutrišnjem popoldne pride prijatelj Peter. Po prihodu Peter poje pokvarjeno pašteto, potrebuje pomoč, popije precej pijače.

Poslušaj: Petrov polbrat Pavel proučuje pasme psov, posebno planšarske pasme, punca Petrovega polbrata Pavla pa prireja pravljične poroke.

Lea Bečkanović, Zarja Kovačič Štefančič in Maruška Sanabor, 6. a

Čudež v puščavi

Lanskega februarja sem z mamom in očetom odpotovala v Oman, ki je obmorska država na Arabskem polotoku. Ta dogodivščina se je sicer dogajala v puščavi, vendar so v Omanu tudi čudovite plaže, globoke soteske, čarobne oaze in dih jemajoča mesta. Težko sem izbrala dogodek za predstavitev, saj sem doživela toliko zanimivega. Tako sem na primer plavala z želvami, obiskala mošejo, videla želvo, ki je valila jajca, in plavala v oazi, vendar sem se odločila za puščavo.

Takoj, ko sem vstopila v puščavo, sem vedela, da je ta nekaj posebnega. Videla sem visoke sipine in nikjer ni bilo nikogar. Ko smo prispeli do beduinskega tabora, kjer smo nameravali prenočiti, so nas postregli z datlji in čajem. Nato so nas odpeljali do šotorja, kjer smo se nastanili, in nam prinesli seznam, kaj vse lahko počnemo v puščavi. Mi smo izbrali nočno vožnjo po puščavi, jahanje s kamelo in vožnjo s štirikolesniki. Ker pa se je dan že bližal večeru, smo se po ogledu oryxov, ki so podobni nekakšnim antilopam, odpravili na nočno vožnjo. Prišel je beduin, ki je ponujal to vožnjo, in šli smo do njegovega avta, ki je bil posebej prilagojen za puščavo, vendar nas je vseeno premetavalo sem ter tja po sipinah. Ko smo se pripeljali do ravnine sredi ničesar, nam je beduin na tla razgrnil preprogo in nanjo položil nekaj blazin. Ulegli smo se in ostali brez besed. Puščavsko nebo je bilo neopisljivo. Videti je bilo vsaj milijardo zvezd in bilo je več kot čudovito. Ko smo se naužili tega pravljичnega neba, nas je beduin vprašal, če bi radi čaj. Rekli smo, da bi in on je zakuril majhen ogenjček ter dal zraven posodico s čajem. Posedli smo se okoli ognja in se pogovarjali. Bilo je zelo prijetno. Medtem je naravnost predme priletelo orlovo pero. Beduin je rekel, da imam veliko srečo, saj so orli te vrste v puščavi kar redki. Kmalu je prišel čas za odhod. Ko smo se vrnili, smo šli spat, saj je bilo že zelo pozno. Naslednji dan je bil čas za vožnjo s štirikolesniki. Z očetom sva se odpravila, mama pa ni hotela zraven, saj ni najbolj navdušena nad takšnimi vozili. Prišla sva do beduina, ki je imel štirikolesnike, izročil nama je čeladi in smo se odpravili. Med vožnjo sem zelo uživala. Videli smo tudi karavano kamel, ki jih je vodil vodnik, in beduinske otroke, ki so se sankali na sipinah. Na neki točki smo se ustavili in občudovali razgled, saj smo bili na zelo visoki sipini. Nato smo se odpravili nazaj v tabor. Pravočasno smo se vrnili, saj je bil že čas za jahanje kamel. Šla sem k ogradi, kjer so imeli kamele, in moj vodič mi je pomagal zlesti v sedlo. Ukazal je kameli, naj počepne, da sem lahko zlezla nanjo. Odpravili smo se na sprehod po zlatem pesku. Pesek je bil zelo vroč, vendar to kamele ni motilo. Ko smo se vrnili v tabor, je vodnik spet ukazal kameli, naj počepne na prednje tace in potem še zadnje. Tako sem lahko splezala s kamele. Naredila sem še nekaj fotografij za spomin in na žalost smo morali iti naprej ter zapustiti puščavo.

Zelo rada imam potovanja, saj tako spoznaš tujo hrano, običaje, oblačila, vero ... Upam, da bomo kmalu lahko spet kam šli.

Vita Mihalič, 6. b

Moj prvi poletni košarkarski tabor

V četrtem razredu osnovne šole, ko sem bil še član Košarkarskega kluba Plama Pur Ilirska Bistrica, smo po končani sezoni, to je bilo v začetku meseca julija 2019, odšli na poletni košarkarski tabor v Savudrijo na Hrvaškem. Na tabor smo se odpeljali z avtobusom. Bilo nas je okoli petdeset otrok in šest trenerjev.

Ko smo prispeli v Savudrijo, smo se razdelili po skupinah in se nato naselili po počitniških hišicah. Jaz sem bil v hišici skupaj s štirimi prijatelji in soigralci. Tabor je trajal šest dni, v tem času smo imeli veliko košarkarskih treningov, kopali smo se v morju in igrali družabne igre.

Najbolj se mi je v spomin vtisnil dogodek s prvega večera. Po napornem dnevu in nato večerji smo morali v svoje hišice na počitek in spanje. Ker še nismo bili zaspani, a polni adrenalina, smo se fantje v sobi še pogovarjali, pripovedovali šale in se zabavali pozno v noč. Eden od prijateljev, ki je spal na pogradu, je bil precej živahen. Skakal je po postelji, norel, toda ta se je udrla in padel je na posteljo pod njim. Še sreča, da takrat ni bilo nikogar na spodnji postelji. Zagrmelo je tako močno, kot bi se lesena hišica podrla. V tistem trenutku smo se začeli tako močno smejati, da nas je bilo slišati daleč naokoli. Slišal nas je tudi eden od trenerjev, ki je nato vstopil v našo počitniško hišico. Ko je zagledal, kaj se je zgodilo, se je prestrašil, potem pa se je začel smejati še on. Ko je videl, da se nikomur ni zgodilo nič hujšega, nas je le opozoril, da se umirimo in se odpravimo spat, saj nas čaka nov naporen dan. Preden je odšel, je pomagal prijatelju popraviti posteljo na svoje mesto. Mi smo se zaradi tega dogodka še naprej do solz smejali, nato pa le utrujeni zaspali. Zaradi tega pripetljaja smo se smejali še vse dni tabora in tudi potem doma. Še danes, ko se srečamo s temi prijatelji, se nasmejimo temu dogodku. Dnevi na taboru so zelo hitro minili, saj so bili dnevi zapolnjeni z dogodki in druženjem. Na koncu pa sem le komaj čakal zadnji dan, da se vrnem domov k družini.

To je bila moja prva daljša odsotnost od doma brez staršev. Še dolgo časa sem podoživljal spomine s tega košarkarskega tabora. O tem sem z veseljem pripovedoval domačim in prijateljem. Ta dogodek me je podučil, da pretirana razigranost lahko pripelje tudi do nesreče in poškodb. Še dobro, da se takrat ni nihče resneje poškodoval. Upam, da se bom lahko še kdaj udeležil kakšnega takšnega tabora.

Tilen Škrlj, 6. b

Srečanje z morskim psom

Že od malih nog se navdušujem nad morskimi psi. Začelo se je z igračami, slikami, filmi. Tako sta mi najljubši igrači figurica Megalodona in velikega belega morskega psa iz filma Žrelo. Lansko pomlad med šolanjem na daljavo smo si doma ogledali film Žrelo. Potem so bile počitnice, odšli smo na morje na Hrvaško in tu se zgodba začne.

Najbolj od vsega uživam na morju, snorkljam, zganjam norčije in zelo rad plavam. Diže od obale je, boljše je. Z očetom dostikrat plavava daleč od obale do boj, čez njih in vzdolžno ob obali. S seboj vedno vzameva napihljivo blazino, da si lahko spočijeva, če bi se utrudila. Ko smo na morju, se pogovori vrtijo tudi o morskih psih: Ali je možno, da je Megalodon živel v Jadranskem morju? Kako super bi bilo, če bi lahko našel Megalodonov zob. Koliko metrov meri največji beli morski pes, ali živi v Jadranskem morju in podobno. Tako je bilo tudi ta dan.

Sonce je žgalo, nebo je bilo brez oblakov, vetra od nikoder. Z očetom sva se odpravila plavat. Vzela sva blazino in se pognala v vodo. Plavala sva do boj. Oče je za seboj vlekel blazino, medtem sva se pogovarjala. Morje je bilo kristalno čisto, dno se je videlo tudi brez maske. Plavala sva še naprej, se malo ustavila in spet naprej. Morje je postajalo temnejše in nič več nisi videl dna. Malo sem bil že utrujen, zato sva se obrnila nazaj. Jaz sem bil na blazini, oče je plaval poleg. Spet sva se pogovarjala o filmu Megalodon – pošast iz globin, ki smo ga prejšnji večer gledali. Morje je spet spreminjalo barvo, črna barva je izginjala in spet se je videlo dno. Ker sem si odpočil, sem spet skočil v vodo in plaval. Daleč naokoli nobenega – jaz, oče in blazina poleg naju. In naenkrat med plavanjem opazim na dnu črno senco, ki je plavala pod nami. Stresel sem se in se hitro povzpela na blazino. Nič nisem rekel, samo močnejše sem zamahnil z rokami in nadaljeval proti obali. Oče je videl, da je nekaj narobe, vprašal me je, kaj je. Z roko sem mu pokazal na temno senco, ki naju je spremljala. »Morski pes,« sem rekel. Zasmejal se je, prijel za blazino in jo obrnil, »morski pes« je spremenil smer. Zdaj sem ugotovil, da je bil »morski pes« naša blazina, njena senca v morju je zgedala, kot da nekaj črnega plava v globini. Malo lažje mi je bilo; oče mi je povedal, da se je tudi on zdrznil, ko je videl senco, vendar mi ni hotel povedati, da me ne bi prestrašil. Prišla sva na obalo, zavil sem se v brisačo in preišljeval. Zgodbo sva povedala mami, ki je ne navdušujejo najini »morski podvigi«.

Zdaj se temu večkrat nasmejimo, tudi blazino še vedno uporabljamo in jo tudi bomo. Filme z morskimi psi pa raje gledamo pozimi. Še vedno razmišljam, kako lepo bi bilo, če bi našel Megalodonov zob, pa tudi, kaj bi bilo, če bi bila senca blazine res morski pes.

David Truzzardi, 6. b

Najboljša nagrada

Lansko poletje sem se udeležil košarkarskega kampa, ki je to leto potekal nekoliko drugače. Nameravali smo v Savudrijo na Hrvaško, ampak nam je epidemija koronavirusne bolezni prekrižala načrte. Šli smo na Malo Bukovico. Razmišljal sem, le kakšen bo kamp tako blizu doma.

Ko smo prispeli, sem se razgledal in se dogovoril, v katerem šotoru bom prenočil. Pomagal sem postaviti dva šotora, pri enem od njiju sem potreboval pomoč. S skupnimi močmi nam je uspelo. Potem smo se razpakirali in se preoblekli v kopalke. Čakalo nas je presenečenje. Prišli so gasilci, ki so nam napolnili bazen, nas polivali z vodo in nam razkazali gasilsko vozilo. Uživali smo »na polno«. Sledil je trening, kjer smo se zelo zabavali. Po njem smo se okrepčali z okusnim kosilom; počitek, ki je sledil, se je zelo prilegel. Sedeli smo v senci drevesa, se pogovarjali, govorili vice in se igrali s kartami. Kdor je izgubil, je moral za kazen opraviti nalogo, ki so jo izbrali soigralci. Nekdo si je na primer moral z rožnatim lakom namazati nohte. »Zabavno! Dobro, da to nisem bil jaz,« sem si mislil. Zelo smo se nasmejali. Po počitku je začela »vojna« z vodnimi pištolami. To je zelo prijalo, ker je bilo zunaj vroče. Ko smo se ohladili, je sledil zadnji trening za tisti dan, nato nekaj prostega časa in napolnitev sestradanih želodčkov. In končno smo skočili v naše mehke spalne vreče. Toda, joj! Začelo je grmeti in bliskati. Šotore je upogibalo skoraj do tal. Bili smo tiho kot miške in trepetali v svojih vrečah. Zadrževali smo dih in čakali, kdaj bo voda vdrla v naš šotor. Poglej ga, zlomka, to se je resnično zgodilo! Potem se je prikazala »naša rešitev«; prišel je najboljši trener in nas pospremil na varno v notranje prostore, kjer smo prespali celo noč.

Vstali smo polni pričakovanj in se odpravili na zajtrk. Sledila je rutina treningov, počitka in dnevnih okusnih obrokov. Tistega dne smo se igrali tudi skrivalnice in čakali trenerja s presenečenjem. »Le kaj bi to bilo?« smo ugibali. Bile so penice. Zakurili smo ogenj in ob njem pekli penice kot pravi taborniki. Zvečer pa smo si privoščili poletni kino na prostem. Gledali smo film Like Mike do polnoči. Bilo je nepozabno! Večer pod zvezdami, brez staršev! Mojemu soigralcu sem posodil spalno vrečo, ker je bila njegova mokra še od prejšnje noči. Pozabil jo je posušiti. Na srečo mi je drugi soigralec posodil odejo, da me čez noč ne bi tako zeblo. A me je vseeno. Še sreča, da mi je brat sredi noči posodil svojo. Kako hvaležen sem bil bratu!

Tretji dan je bila po kosilu torta, saj sta imela dva soigralca rojstni dan. Lepo presenečenje. S kolesi smo se odpeljali do lovske kočice, kjer smo lovili ribe. Verjetno so ugotovile naš namen in niso »nasedle«. Nobena se ni prijela. Verjetno so se skrite za kamni do solz smejale. Ko smo se vrnili, smo zagledali tri napihljiva igrala. Presenečenjem ni bilo videti konca! Organizirali smo tekmovanje na napihljivih igralih. Čeprav je bila konkurenca huda, sem zmagal. Zvečer smo utrujeni zaspali. V naslednjih dveh dneh so sledile tekme, še en film in nepozabne dogodivščine s prijatelji. Ko smo zadnji dan pripravili kovčke, je sledila podelitev nagrad. Nisem mogel verjeti, ko sem bil poklican za »mvp« kampa. Dobil sem najboljšo nagrado v svojem življenju – Jordanov dres.

Kot vselej, se vse lepe stvari enkrat zaključijo. Bilo je neverjetno, bolj kot sem si sploh lahko predstavljal. Čeprav je bil kamp tako blizu doma, je bil zame nepozaben. Takšnega kampa bi se z veseljem udeležil še enkrat.

Aleks Poklar, 6. b

Pravljice

Čarobna flavta

Pred davnimi časi je živelo revno dekle, ki ni imelo staršev. Živela je pri babici.

Nekega dne, ko je šla na sprehod v gozd, je zagledala na štoru zajčka, ki je jokal. Deklica je stopila do njega in ga vprašala, zakaj joče. Zajček ji je odgovoril, da zato, ker ga je uročila zlobna čarovnica. Povedal ji je, da je v resnici človek. Deklica se je odločila, da bo vzela zajčka domov. Babici je povedala, da je našla zajčka, ki ga je uročila čarovnica. Odločili sta se, da ga bosta obdržali. Deklica je začela razmišljati, kako bi ga spet spremenila v človeka. Zajček ji je začel pripovedovati o čudežni flavti, ki bi jima bila pri tem v pomoč, vendar jo varuje troglavi zlobni zmaj, ki prebiva visoko v gorah. Deklica je sklenila, da gre iskat čarobno flavto.

Naslednje jutro je vstala zelo zgodaj in se odpravila na pot, s seboj pa je vzela nahrbtnik, nekaj hrane in tri korenčke. Zbudila je tudi zajčka, da ji je pokazal pot. Babici je pustila sporočilo, da jo ne bi skrbelo. Med potjo sta se ustavila pri bližnjem vodnjaku, kjer sta se odžejala. Nato sta zaslišala šumenje v grmovju. Zagledala sta ranjeno srno. Deklica ji je očistila in povila rano. Srna se ji je zahvalila in rekla, da se lahko obrne nanjo, če bo potrebovala pomoč. Nadaljevala sta pot in kmalu zagledala sestradanega volka. Dekle mu je takoj ponudilo hrano. Volk jo je takoj pojedel, se zahvalil in dejal, da se lahko zanese nanj, če bo kdaj potrebovala njegovo pomoč. Spet sta nadaljevala pot proti gori. Ker sta bila zelo utrujena, sta se odločila, da si bosta malo odpočila pod smreko. Kmalu zatem sta zaslišala nenavaden zvok. Tedaj opazita žejno lisico. Dekle ji je ponudilo vodo in lisica jo je popila, se zahvalila in dodala, da naj jo pokličeta, če bosta potrebovala njeno pomoč. Po treh urah vzpenjanja na goro sta zagledala v jami troglavega zlobnega zmaja, ki je ležal na dragocenih predmetih, med njimi je bila tudi čarobna flavta. Dekletu je takoj padla v oči, ker je bila narejena iz čistega zlata. Vedela je, da sama ne bosta zmogla premagati zmaja in dobiti flavto. Na pomoč sta poklicala srno, volka in lisico in skupaj so premagali zmaja. Ko je deklica dobila v roko flavto, je nanjo zaigrala in zajček se je v hipu spremenil v prelepega princa.

Princ se je takoj zaljubil v dekle. Čez nekaj časa sta se poročila in na poroko povabila tudi živali, ki so jima priskočile na pomoč.

Lana Majdič, 6. b

Deklica in čudežno drevo

Nekoč pred davnimi časi, za sedmimi gozdovi in devetimi potoki je živela revna deklica po imenu Lučka, ki je prebivala sama sredi gozda v jami. Deklica je bila osamljena in se je vedno po gozdu sprehajala v temi, zato je imela vsakič s seboj posebno lučko, ki ji je razsvetljevala pot.

Nekega prelepega poletnega večera se je odločila, da bo odšla nabirat okusne gozdne sadeže, ker je jo mučila lakota. Vzela je svojo lučko in z njo so odšle tudi tri majhne miške, ki so jo vedno opozorile na bližajočo se nevarnost. Ko je prišla do nekega grmička, je zraven njega opazila drevo čudežne oblike. Ker je bila radovedna, se je odločila, da bo pogledala, kaj se skriva v njem. Opazila je, da ima ključavnico, ki je ni mogla nikakor odpreti. Medtem ko se je trudila s ključavnico, je zaslišala miške, ki so ji govorile, da nekdo prihaja. Prikazala se ji je sova, ki ji je začela peti in ji vrgla ključ. Deklica je bila zelo hvaležna in še preden se je uspela zahvaliti sovi, je ta izginila. S ključem je odprla vrata in noter našla košaro, v kateri je bilo ogledalo in pripomočki za osebno higieno. Košaro je vzela in se odpravila nazaj v jamo.

Naslednji dan se je spet odpravila k drevesu. Ker je imela ključ spravljen, se je odločila, da bo spet pokukala, če se kaj skriva v drevesu. Takoj, ko je vtaknila ključ v ključavnico, se ji je sova prikazala na veji drevesa in ji rekla, da je spet nekaj pripravila zanjo, ker ve, da to potrebuje, nato pa je odšla. Deklica je našla v drevesu nova oblačila in obutev, česar se je zelo razveselila, saj je bila vedno oblečena v ista oblačila. Vsa vesela se je odpravila k jami, kjer je pomerjala vse dobljene stvari.

Tretji dan se je zgodba ponovila, vendar je tisto noč prinesla k drevesu košaro gozdnih sadežev in dobrot, saj je bila hvaležna za vsa prejeta darila. Ko je prispela k drevesu, jo je tam že čakala sova, saj je vedela, da bo deklica zopet prišla. Sova je bila vesela vseh dobrot in se je deklici zahvalila. Toda tisto noč ji je sova povedala, zakaj prihaja k njej in ji daje vse te dobrrote. Pojasnila ji je, da je uročena in da je v resnici princ. Uročila jo je hudobna čarovnica, ki je živela nedaleč od deklice. Sova jo je prosila, naj ji pomaga uničiti urok in naj gre k čarovnici po čarobni napoj. Deklica se je še tisto noč odpravila k čarovnici in ji ukradla napoj, medtem ko je ta spala, in se je nato vrnila k sovi. Ta je popila napoj in se nato spremenila v prelepega princa.

Princ se je zaljubil v Lučko, ki jo je nato odpeljal v svoje kraljestvo in se z njo poročil. Skupaj sta živela srečno do konca svojih dni.

Miha Šircelj, 6. b

Resnica troglavega zmaja

Včasih je dobro, da poslušáš svoje srce in druge ljudi. Vedno je bolje, če nekomu pomagaš, kot da mu škodiš. Ne moreš soditi ljudem, ki jih ne poznaš, ne veš, kako živijo, o čem razmišljajo, kaj si želijo in kako se počutijo. To je ugotovil tudi dobrosrčni fant Izak.

Nekoč, že dolgo od tega, je v siromašni vasi ob velikem hrastu živel deček po imenu Izak. Očeta ni poznal, mama pa mu je umrla, ko je bil star šest let. Od takrat naprej je zase skrbel sam. Velikokrat mu je bilo težko; bil je bolj lačen kot sit, ampak se ni nikoli vdal. Ko je bil star osemnajst let, je slišal, da kralj ponuja veliko nagrado tistemu, ki mu bo prinesel vse tri glave troglavega zmaja, ki je živel v skalni votlini v velikem temnem gozdu. Izak je bil pogumen, zato se je odločil, da bo poizkusil. Tri dni je hodil po gozdu in iskal votlino. Ko je drugi večer legel pod hrast, da bi prenočil, je zaslišal jok. Šel je pogledat, saj se mu je zazdelo, da nekdo potrebuje pomoč. Bil je majhen škratek, ki se je izgubil. Izak mu je takoj ponudil pomoč. Vprašal ga je, kje živi in povedal mu je, da blizu votline troglavega zmaja. Izak mu je povedal, da je tudi on namenjen tja in da ga bo odpeljal k staršem. Škratek se je pomiril, a ker je bilo že pozno, sta pod hrastom prenočila in zgodaj zjutraj odšla na pot. Ves dan sta hodila ter v mraku našla votlino in škrtov dom. Oče in mama malega škratka sta bila zelo vesela. Mislila sta, da ne bosta nikoli več videla svojega škratka, vendar ga je prijazen fant pripeljal nazaj. V zahvalo sta mu dala čudežni kompas, ki ga lahko vedno pripelje, kamor želi. Fant se je zahvalil in se poslovil. Tiho se je približal votlini in zaslišal glasen jok, ki je bil bolj podoben tuljenju. Skrival se je priplazil v votlino in videl troglavega zmaja, ki je točil debele solze. Dečku se je zasmilil. Počasi se mu je približal in ga vprašal, zakaj joče. Zmaj se je sprva ustrašil in skoraj bruhtnil ogenj, nato pa mu je povedal, da se mu je zgodila velika krivica. S kraljem sta bila nekoč prijatelja, ki sta si zelo zaupala. Toda kralja je izdal sovražniku njegov sluga trol Valter in krivdo zvalil nanj. Zdaj pa se mora skrivati, ker ga hoče kralj ubiti. Izak ni prenesel krivice. Uporabil je čarobni kompas in odšel kralju povedat resnico. V tem času je kralj že ugotovil, da je trol zloben. Prisluhnil je fantu in ga prosil, če mu lahko pripelje nazaj zmaja. Ta je to tudi storil, zato mu je kralj dal za ženo svojo lepo hčer. Na srečo je bil tudi Izak všeč njej. Kralj se je zmajmu opravičil. Dobrosrčni troglavi zmaj mu je odpustil. Imeli so veliko slavlje, ki je trajalo sedem dni in vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Resnica je vedno boljša od laži in dobro vedno premaga zlo. Tudi v tej zgodbi je zmagala resnica in je bila dobrota bogato poplačana.

Aleks Poklar, 6. b

Čudežni zemljevid

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živelo skromno dekle, ki je za preživetje delalo na kmetijah v bližini. Delala je kot pastirica, gospodinja in celo kot varuška. Zvečer je prebirala knjige, ki jih je dobila za plačilo kot varuška. Namreč naravnost je oboževala branje. Njene sanje so bile, da bi nekoč obšla svet in videla stvari, o katerih je prebirala v knjigah.

Nekega dne je delala pri bogati starki. Ta jo je poslala pospraviti podstrešje. Dekle je brisalo prah, pospravljalo stare škatle, kar naenkrat pa je v kotu zagledala star potovalni kovček. Odprla ga je in v njem našla staro knjigo. Ko je prišla spet v pritličje, ji je starka povedala, da so bili ti predmeti last njenega dedka. Starkin dedek je rad prebiral zgodbe o potovanjih in potopise. Knjigo ji je podarila. Takoj ko je prišla domov v svojo kočo sredi gozda, je začela brati. Prebrala je prvih sedem poglavij in kar naenkrat se ji je pred očmi prikazal starkin dedek. Dekle je bilo zelo presenečeno, saj tega nikakor ni pričakovalo. Dvakrat se je uščipnila v lice, da bi se prepričala, da ne sanja. Ko se je pomirila, ji je dedek predlagal, da ji lahko pripoveduje o kakšni svoji dogodivščini, če bi to želela. Dekle se je z veseljem strinjalo. Celo noč sta preživela tako, da ji je starkin dedek pripovedoval neverjetne zgodbe iz svojih potovanj. Povedal ji je za čarobno moč zemljevida v njegovi knjigi. Na katerikoli del zemljevida položiš prst, si v naslednjem trenutku že tam. Proti jutru je dekle zaspalo. Ko se je prebudila, starkinega dedka ni bilo več. Spet je prebrala prvih sedem poglavij knjige v upanju, da se bo dedek vrnil, a je bilo vse zaman. Ves dan je razmišljala o dedkovih zadnjih besedah. Delo ji ta dan ni teklo od rok, saj je bila z glavo čisto drugje. Zvečer si je skuhal čaj in se spet usedla s knjigo v naročju. Iz knjige je nenadoma padel star zemljevid, ki ga prej ni opazila. Dekle ga je pobralo in se vanj zatopilo. Dedkove besede so ji odzvanjale v ušesih. Rekla si je: »Pa poskusimo.« Kar naenkrat se je znaša na drugem koncu sveta. Jahala je slona in potem z domačini afriškega ljudstva jedla kosilo. Nato se je znašla med slikami v muzeju v Franciji. Kamorkoli si je želela, tja jo je čudežni zemljevid tudi popeljal. Seveda je o svojih dogodivščinah pripovedovala tudi prijateljem. Zgodba o čudežnem zemljevidu je prišla na ušesa tudi starki. Ta si je zdaj želela knjigo in zemljevid nazaj. Tako je obiskala dekle v njeni koči. Najprej jo je poskušala oropati, vendar je imela deklica kar hudega psa, ki ji je to preprečil. Starka se je z raztrganim krilom usedla na klop pred kočjo. Ko se je dekle vrnilo z dela, je bilo starki žal in je vse priznala, kar je hotela storiti. Dekle ji je hotelo knjigo vrniti, vendar ji jo je starka pustila.

Življenje deklice se je obrnilo na glavo. Podnevi je pridno delala, zvečer pa, ko se je udobno namestila v svojem fotelju, potovala po vsem svetu, spoznavala nove ljudi in neskončno uživala. Starki, ki ji je podarila dedkovo knjigo, je bila zelo hvaležna. Večkrat jo je obiskala in ji prebrala kakšno zgodbo. Tako ji je obudila spomin na pustolovskega dedka, pa tudi čas ji je hitreje minil.

Vita Mihalič, 6. b

7. razred

Literarna dela

Naša doživetja

Na Tenerifih

Z družino smo se zgodaj zjutraj odpravili na težko pričakovano potovanje na otok Tenerife. Šli smo do Münchena na letališče, od tam pa z letalom do Madrida. Ker sem šel takrat prvič z letalom, me je bilo strah, potem pa sem ugotovil, da je letenje prav lepo. V Madridu smo čakali na letalo, nato pa smo vzleteli in ponoči prišli na Tenerife.

Nastanili smo se v hotelu. Po zajtrku smo takoj odšli na plažo, kjer smo se pridružili teti, stricu in sestrični. Čeprav smo od doma šli pozimi, je bilo tam toplo, kot da bi bilo poletje in voda je bila odlična za kopanje. Naslednji dan smo obiskali živalski vrt, ki je imel veliko različnih živali, celo pingvine, orke, delfine, tigre, hijene, krokodile, meduze in še veliko živali z različnih koncev sveta. Tam mi je bilo najbolj všeč, ko smo se sprehajali skozi rastlinjak, v katerem so papige prosto letale. Počutil sem se, kot da bi bil v džungli.

Tretji dan smo šli si ogledat vulkan El Teide, ki je tretji največji vulkan na svetu. Visok je 3718 metrov in mi smo šli do samega vrha, od koder je bil prekrasen razgled na Tenerife in druge Kanarske otoke, videlo se je celo Afriko.

Četrty dan smo si otok natančneje ogledali. Mesto, v katerem je bil naš hotel, je bilo Puerto de la Cruz, najlepše mi je bilo Los Cristianos, tamkajšnje glavno mesto pa je Santa Cruz. Otok je prav lep.

Peti dan smo se vračali domov po isti poti. Tja bi rad spet šel, ker je bilo prekrasno.

David Knafelc, 7. a

Norčava opica

Moje življenje je v pustnem času vedno zaznamovala kakšna norčija. Doživetje pusta na vasi mi je čarobno, čeprav preprosto.

Na vasi je navada, da neporočeni fantje od hiše do hiše pobirajo dobrote. Pustni liki so vzeti iz vsakdanjega življenja. Okoli dvajset fantov se vsako leto našemi v: kuharico, indijanca, opico ... Po vasi se vozijo s traktorjem. Spremlja jih glasba vsaj dveh harmonik. V hiše prinašajo pomlad, obete za zdravje in za dobro letino.

V lepem spominu mi je ostala ena od pustnih sobot. Sama sem se vedno skrivala pred pustnimi šemami. Tistega dne pa me je stara mama prepričala, da mi nihče nič ne more, zato sem jih pričakala tudi jaz. Sveža jajca sem jim naložila v košaro, nato pa stekla na dvorišče. Ker je lik opice tekkel za mano, sem kričala, da banan nimamo. Od smeha so mi tekle solze. Opica pa še kar ni razumela, da banan ni in je ponavljala: »Uuaa ...«. Na koncu nisem vedela, kdo je večji norec.

Še danes mi ta dogodek na obraz priključuje nasmeh.

Lara Poljšak, 7. a

Nepozabni šolski izlet

V četrtem razredu so nam učiteljice nekega jesenskega dne sporočile, da bomo v enem naslednjih dni šli na pohod po naši občini. Hodili naj bi po vaških poteh, tudi po takšnih brez asfalta, morebitni celo po blatnih, zato smo morali biti primerno obuti. Takrat nihče med nami ni mislil, da bi nam še kako prav prišli tudi škornji.

Tistega dne so imeli vsi razredi ekskurzije ali pohode. Že zjutraj smo se odpravili na pot. Šola se je v petnajstih minutah izpraznila. Vsi smo bili zelo razburjeni, saj smo si želeli imeti lep dan. Odpravili smo se in zdelo se nam je, da smo že na začetku izmučeni. Začeli smo hoditi po vaških poteh, ki so bile blatne. Kolona je bila dolga in vsi nismo videli prav daleč pred seboj. Kar naenkrat smo opazili, da se kolona ustavlja, saj je bilo pred nami veliko blata in luž. Malo smo počakali in se nato počasi začeli premikati. A ni bilo dolgo, ko so prvi učenci bili že v blatu do kolen. Kmalu so imele isti problem tudi vse učiteljice. Več kot polovica vseh pohodnikov je zabredla v blato do kolen. Na srečo so bili nekateri z zadnjega dela kolone iznajdljivi in so šli po robu gozda okoli poti in se vrnili nanjo, ko je postala manj »nevarna«.

Medtem se je ravno tisti čas na stadion k učencem odpravljala tudi pomočnica ravnateljice, ki je bila kot zadnja ostala na šoli. Naše učiteljice so jo ujele še pravi čas in jo prosile za pomoč.

Prišla je čez nekaj minut in prinesla več suhih oblačil in obutve. Učence, ki so najbolj zabredli v blato, je odpeljala domov. Imela je nov avto, ki je bil seveda čist. Ni želela, da se umaže, zato je s seboj prinesla roličko vrečk za smeti. Nekateri najbolj umazani učenci so se oblekli v vrečke. Šele po dolgotrajnem postopku zaščite so lahko mirno sedli v avto.

Ta del pohoda je bil vsem zelo smešen, čeprav so bili nekateri moji sošolci zaradi zapleta morda malo užaljeni, a se še vedno, ko o tem govorimo, smejim, hkrati pa se počutim krivo. Še dobro, da sem bila med tistimi v zadnjem delu kolone in sem šla po gozdnem robu, s tem pa sem se rešila tudi oprave v vrečko za smeti.

Mislim, da je to dan, ki se ga bom vedno spominjala in me bo zagotovo še večkrat nasmejal in spomnil na sošolce, tudi ko ne bomo več skupaj. Vem, da dan ni bil najboljši, a si vseeno želim, da bi se ponovil še vsaj trikrat.

Karin Batista, 7. a

Raftanje na Kolpi

Bilo je lani na eno od lepih sončnih sobot. Z družinskimi prijatelji smo se odpravili raftat na Kolpo. Ko smo se utaborili v kampu, smo otroci odšli raziskovat okolico in reko. Ugotovili smo, da ima kamp, v katerem smo prebivali, mini zipline oz. spust po jekleni vrvi.

Naslednje jutro smo se po zajtrku začeli pripravljati na odhod z raftom. Raft je bil zelo velik, saj nas je bilo štirinajst. Osebe, ki rafte oskrbuje, nam je nudilo prevoz v dolžini sedmih kilometrov navzgor po reki, da se bomo lahko spustili po njej. Ko smo se izkrcali, smo nesli raft v vodo in počakali, da smo bili vsi prav opremljeni, nato smo začeli. Naprej smo hoteli malo trenirati z veslanjem po reki navzgor, a nam ni šlo preveč dobro, zato smo se kar obrnili in odpluli v pravo smer. Pluli smo približno pol ure, ko smo se otroci odločili, da bi se bilo pametno malo ohladiti. Ustavili smo ob mali plaži in otroci smo začeli skakati v vodo ter plavati proti toku. Ko smo se naveličali, smo se odpravili naprej, pluli smo kar dolgo, nakar smo prišli na velike brzice. Otroci smo se jih razveselili in začeli smo že malo bolj vneto veslati. Prišli smo do roba in se spustili po njih, a nekaj je šlo narobe. Raft se je zataknil za kamen in obtičali smo na deročih brzicah. Voda nam je drla v raft in ga do konca napolnila. Vse stvari, ko so bile v njem, je odnesla s seboj. Raft je bil kot velik bazen. Ko smo ga spet usposobili, smo otroci plavali naprej do stvari, ki so se na srečo ustavile na bregu. Vsi skupaj smo si malo oddahnili, otroci smo spet plavali, odrasli pa so medtem pojedli ves čips. Ko smo bili pripravljani za odhod, smo ugotovili, da smo pustili vrečko čipsa na bregu, zato so mene poslali, da jo grem iskat. Ko smo to opravili, smo odpluli naprej, a medtem se je zgodilo še nekaj. Moj prijatelj je kar vzvratno padel v vodo, začeli smo ga vleči iz vode, takrat pa smo otroci dobili zamisel, da bi se še mi tako vrgli v vodo. In res smo to storili, a smo potem morali spet splezati na raft. Ko smo končno pripluli do cilja, smo si vsi oddahnili, saj smo bili na poti okoli štiri ure. Otroci smo se šli še malo kopat, odrasli pa so šli pripraviti kosilo.

Po kosilu smo se napotili domov, čeprav bi raje ostali še malo, a odrasli so morali naslednji dan v službo. To sta bila najboljša dva dneva v mojem življenju.

Corina Škrabolje, 7. a

Mali nagajivček

Že kar nekaj let hodim h kmetijskemu krožku. Nekega dne nam je učiteljica dovolila, da lahko za nekaj dni vzamemo malega zajčka domov. S tem bi se učili odgovornosti.

Tistega dne sem navdušeno prihitela domov. Mami sem takoj predstavila idejo o oskrbi zajčka. A ona se na mojo žalost ni strinjala s tem. Vsa žalostna sem odhitela v svojo sobo. V sobi sem naredila načrt, kako bom zajčka prinesla domov kljub mamini pripovedi. Našla sem veliko škatlo, za katero sem takoj vedela, da bo ravno pravšnja za malega kosmatinca. Pri naslednji uri kmetijskega krožka sem učiteljici dejala, da lahko domov vzamem zajčka. Ko mi ga je učiteljica položila v škatlo, sem bila navdušena.

Prišla sem domov, poklicala mamo in odprla pokrov škatle. Mama je presenečeno obstala. Nato pa mi je pomagala urediti novo bivališče za našega gosta. Naslednjih pet dni je bilo pri nas zelo pestro. Mali nagajivček je nenehno bežal iz svojega bivališča. Vsi člani družine so ga hitro vzljubili.

Neža Vičič, 7. a

Avtomat

S fanti smo uživali na soncu na šolskih tribunah, dokler ni prišel devetošolec in nas vprašal, če gremo k avtomatu za pijače in prigrizke v zdravstveni dom. Seveda smo bili za. In tako smo začeli pustolovščino, ki je bila v bistvu velika neumnost.

Odpravili smo se za šolo, šli mimo šolske kuhinje in že smo prišli do zdravstvenega doma. Ko smo prišli do avtomata, smo seveda preverili, če nas kdo vidi. In takrat se je začela mora: naš sošolec nam je mahal in poplesoval, kot da je malo nor. Učitelj ga je opazil in ga vprašal, komu maha, a še preden je oni odgovoril, nas je učitelj sam zagledal, čeprav ne vseh. Trije fantje so zbežali in ko je učitelj to opazil, je urno stekel za njimi. Ostala sva samo še midva z devetošolcem. Oba sva se tresla, eden bolj kot drugi, ko sva opazila, da več učiteljev gleda proti zdravstvenemu domu. Odločila sva se zbežati. Tekla sva hitro, kakor se je dalo, in to naravnost v šolo, v moško stranišče. Slišala sva učitelja, ki je vse na hodniku spraševal, če so naju videli. Seveda so lagali. In tako sva se skrivala vsaj kake pol ure, če ne še več. Nato sva se zmenila, da greva ven k učitelju in mu vse priznava. Zunaj so vsi strmeli v naju, kot da sva najhujša zločinca. Takoj sem vedel, da vsi vejo, kaj se je zgodilo: od učencev do učiteljev. Kmalu za tem sem tudi ostale fante videl na klopci čakati na naju. Z devetošolcem sva vse priznala učitelju. Učitelj je dejal, da bomo imeli razgovor pri ravnateljici, da smo izgubili njegovo zaupanje, da bo poklical starše in še veliko podobnih napovedi, kakršne učitelji izrečejo, ko so jezni. Od tega se ni dosti uresničilo, le v dnevniku je bil zabeležen naš prestop.

Seveda mi je še zdaj kdaj žal za to, kar smo naredili. Ampak pomembno je, da smo se iz tega nekaj naučili. Tudi to, da je najbolje povedati vse po resnici, saj se le tako da kaj rešiti.

Patrik Žagar, 7. a

Nesreča na športnem dnevu

Bilo je v petem razredu pri koncu šolskega leta, ko smo z izbirnim predmetom šport po koncu pouka ostali na šolskem območju. Prijazna učiteljica nam je pripravila veliko zabavnih aktivnosti in iger. Učenci obeh petih razredov smo se lovili, si podajali žogice, se močili, saj je sijalo sonce, in se smejali.

Zadnja igra mi je še najbolj ostala v spominu. Začetek je bil zabaven. V skupinah, katerih imena smo si lahko izbrali sami, smo morali gledati tloris, narisano na list papirja in iskati klobučke v okolici šole. Nekateri najdeni klobučki so bili oznake za nadaljnje naloge. Rešiti smo morali uganko. Tudi sama sem želela kaj prispevati, zato sem na hribčku pri avtobusni postaji obrnila klobuček. Stala sem na zidcu, ki je postavljen tesno za postajo, in kar naenkrat padla med zidec in steklo avtobusnega postajališča. Na srečo sem se hitro dvignila, a ostala mi je rdeča pekoča brazgotina. Učiteljica mi je rano oskrbela in preostanek igre sem presedela na klopi.

Nagrada za vse udeležence so bile sladoledne lučke. Bilo je zelo zabavno, ampak od takrat naprej sem bolj previdna.

Leila Smolinsky, 7. a

Pozabljena domača naloga

Spomnim se dogodka iz tretjega razreda. Kot vsako jutro sem se tudi tistega dne z avtobusom odpeljal v šolo. Na avtobusni postaji sva se dobila s sošolcem. Vprašal me je, če sem naredil domačo nalogo iz slovenščine. Preletel me je srh, saj sem pozabil nanjo. Kaj bom rekel učiteljici? Me bo zapisala? Postalo me je strah. Avtobus je pripeljal do šole. S sošolcem sva šla skupaj do razreda.

Slovenščino smo imeli na urniku prvo uro. Učiteljica je napovedala, da bomo pregledali domačo nalogo. Vprašala je, če smo jo vsi naredili. V razredu ni nihče rekel, da je ni naredil, in tudi sam sem bil tiho. Potihem sem molil, da ne bo poklicala mojega imena. Potem pa se zgodi ravno to. Bil sem tiho. Vprašala me je, če imam nalogo narejeno. Začel sem jecljati in momljati, potem pa sem končno izjavil, da sem jo pozabil narediti. Vpisala me je v dnevnik. Po koncu šolske ure sem šel k njej in ji povedal, da me je bilo strah priznati, da sem pozabil napisati domačo nalogo. Lepo me je pogledala in mi rekla, da se vsakemu zgodi, da kdaj kaj pozabi, vendar je treba svoje napake priznati in popraviti. Obljubil sem, da bom naslednjič, če bom kaj pozabil, povedal. Učiteljica se mi je nasmehnila, jaz pa sem odšel iz razreda boljše volje.

Po končanem pouku sva se s sošolcem igrala na igrišču pred šolo. Nenadoma pred seboj zagledam učiteljico. Postalo mi je vroče, verjetno sem zardel. Po glavi so se mi podile misli o tem, kaj sem spet ušpičil. Učiteljica pokliče, naj pridem do nje. S tresočimi nogami sem se odpravil. V rokah je držala moj zvezek. Rekla mi je, da sem ga pozabil na njeni mizi in da mi ga je prinesla, da naslednji dan ne bom spet brez domače naloge. Tako sem bil v strahu, da sem se ji pozabil zahvaliti.

S sošolcem sva odšla na avtobus. Celo pot sva se pogovarjala o današnji dogodivščini. Na koncu sva se samo še smejala.

Vedno sem bil vesten pri šolskem delu. Ko sem prišel domov, sem najprej naredil domačo nalogo in šele potem sem šel ven s prijatelji. Spoznal sem, da se vsakemu zgodi, da kaj pozabi, vendar moramo biti pošteni in priznati svojo napako.

Žiga Smolej, 7. a

Izgubljena

Bil je lep sončen zgodnjepoletni dan. Z bratom Maksom sva se odpravila v šolo. Med potjo sva se pogovarjala, kaj vse bi lahko počela popoldne. Bližal se je konec šolskega leta, zato sva se odločila, da bova izvedla vodne igre na vrtu pred našo hišo. In tako se je tudi zgodilo.

Takoj ko sem se vrnila iz šole, me je neizmerno veselo pričakovanje vodilo do dedka, ki sem ga, ker staršev ni bilo doma, prosila, da naju z bratcem nemudoma odpelje do najbližje trgovine. Kupila sva vodne balone, vodne pištole, senčnik in vse, kar sva potrebovala za nemoteno izvedbo vodnih iger. Z Maksom sva pričela pripravljati teren za igro. Razdelila sva si naloge. Bratec je moral postaviti senčnik in ležalnike, jaz pa sem bila zadolžena za bolj ženske zadeve, saj sem pripravila prigrizke in sočno limonado.

Seveda brez bazena ni šlo, zato sva hitela še s pripravo bazena. Le-ta ni velik in tudi star je že, vendar sva si mislila, da bo že zdržal. Prinesla sva še plavalne pripomočke, blazine in hitela z natakanjem vode, da bi se bazen čimprej napolnil. Težko sva že čakala, da se vodna igra začne in da čim hitreje napolniva vodne balone. A preden sva začela z vodnimi igrami in borbami z baloni, sem se spomnila še na svojega hišnega ljubljence, samičko morskega prašička po imenu Lučka, ki je bila, kot običajno, v svoji kletki v naši hiši. Pomislila sem, da bi bilo res škoda, da je ne bi spustila na trato, da bi tudi ona uživala v sončnem dnevu, zato sem odhitela v hišo in jo vzela v naročje. Lučka je zelo rada bežala iz ograde, ki sem jo neprestano postavljala. Zato sem se odločila, da jo bom raje ogradila z vrtno ograjo, da mi ponovne ne uide. Tako, vse je bilo nared za pričetek vodnih iger: Lučka je uživala na trati, vodni baloni so bili napolnjeni, prigrizki in pijača pripravljeni. Vodne igre se lahko začnejo. Nakar me je bratec opozoril, da morava pripraviti še vabilo za najina starša, da bi se lahko tudi onadva udeležila vodnih iger.

Starša najprej nista bila navdušena nad najino idejo, vendar sta na koncu vseeno sprejela povabilo. Vsi štirje smo se zelo zabavali. Z balkona pa sta nas opazovala dedek in babica, ki sta se nam smejala, saj smo bili res zabavni, predvsem pa popolnoma mokri. Bilo smo srečni, saj smo se neskončno zabavali, čeprav smo bili vsi premočeni. Po koncu iger smo se preoblekli v suha oblačila.

Takrat sem se spomnila na Lučko. Hitro sem stekla pogledat na trato, ali je Lučka še vedno tam, kjer sem jo pustila. Čakalo me je presenečenje: moje Lučke ni bilo. Poklicala sem starše in bratca in vsi skupaj smo jo pričeli iskati. Pregledali smo skoraj vsak kotiček okoli hiše, odšli po ulici, do sosedov. A zaman, Lučke ni bilo nikjer. Bila sem zelo potrta, saj sem jo imela neizmerno rada. Bila je že tema, pa vendar smo se odločili, da nadaljujemo z iskanjem. Vsi smo s seboj imeli svetilke in Lučkino najljubšo hrano: solato in korenčke. Celo z vrečo smo šumljali, da bi se od kod oglasila, saj je vedno spustila kakšen piskajoči zvok, ko je slišala šume. Odšli smo celo k sosedom na dvorišče in jo tam iskali, pregledali smo skoraj vse grmovje, saj se je v njem rada skrivala. Vendar je bilo zaman, Lučke ni bilo nikjer.

Po tem dogodku sem bila zelo žalostna, saj sem jo imela neizmerno rada. Starši so mi sicer želeli kupiti novega morskega prašička, vendar ga nisem želela. In še danes si ga ne želim, saj ne bi prenesla še ene izgube hišnega ljubljence. Ne mine dan, da ne bi pomislila na Lučko, na njene črne igrive oči in mali smrček. Tistega dne verjetno ne bom nikoli pozabila, pričel se je tako zelo lepo, a končal se je žalostno.

Mia Barone, 7. a

Izgubljen

Bilo je sredi poletja, ko smo se z družino odpravili na dopust v Umag. Star sem bil pet let in sem se morja zelo veselil, saj sem rad plaval.

Najprej smo se na recepciji prijaviли v kamp. Nato smo se odpravili na našo parcelo in parkirali prikolico. Oče in mama sta razpakirala stvari, midva s sestrico pa sva se igrala z igračami, ki sva jih prinesla od doma. Ko sta starša končala z delom, smo odšli na plažo. Tisti dan smo večino časa preživel v vodi. Zvečer smo se peš odpravili v mesto, meni pa to ni bilo všeč, saj sem bil utrujen in nisem hotel hoditi. Prehodili smo že pol poti, ko sem se uprl in sredi pločnika sedel na tla. Mama me je dvignila in pregovorila, da ni več daleč in da bomo v mestu kupili sladoled. Tako sem vstal in nekaj časa hodil, ko sem spet začel trmariti in nisem hotel naprej. Starša je to početje začelo jeziti, jaz pa sem to ponavljal še celo pot. Ko smo prišli v mesto, smo se najprej ustavili pri sladoledarju in s sestro sva vsak dobila eno kepico v posodici. Hodili smo naprej, si ogledovali stojnice in poslušali glasbo iz bližnjih lokalov. Našli smo igrišče, kjer sva se s sestro spuščala po toboganu in gugala na gugalnicah. Bilo je že pozno in čas je bil, da gremo domov. Zopet sem trmaril in nisem želel hoditi, zato sem se vsakih nekaj metrov ustavil in nisem hotel naprej. Tako sem naredil enkrat, dvakrat, trikrat. Starša sta postala že zelo jezna, saj sta želela, da čimprej pridemo do prikolice in skuhamo večerjo. Ko sem se tako že petič ustavil in se usedel na tla pločnika, sta starša imela zadosti in sta šla kar naprej. Mislila sta, da bom že pritekel za njima. Jaz pa sem bil zelo trmast in sem obsedel. Gledal sem za njimi, ko so se oddaljevali od mene, in opazil, da mama vsake toliko časa pogleda nazaj, če sem še tam. Čakal sem, da se bo obrnila in me prišla iskat, pa se to ni zgodilo. Nisem jih več videl in takrat me je začelo skrbeti. Hitro sem vstal in začel teči. Pritekel sem do ovinka, kjer sem jih nazadnje videl, a jih ni bilo nikjer. Gledal sem naokoli, ljudje so hodili mimo mene in me čudno gledali. Mene pa je stiskalo v trebuhu in od žalosti in strahu sem začel jokati. Takrat je izza ovinka prišel oče, me dvignil in nesel nazaj do prikolice, kjer sta me čakala zaskrbljena mama in sestrica.

Starša sta me okregala in dogovorili smo se, da tega ne bom več počel, pa tudi drugače ne bi, saj sem bil zelo žalosten in prestrašen, ko sem mislil, da jih ne bom več videl.

Toni Fabjančič, 7. b

Najslabši tabor

Pred štirimi leti sem se odločila, da bom šla na šestdnevni jahalni tabor v Prestranek. Tako so me starši v nedeljo popoldan odpeljali tja.

Že takrat so mi bili konji zelo pri srcu, zato sem se veselila tabora. Zelo vesela sem bila tudi zato, ker so mi povečini dodeljevali kobilo Vordis, ki sem jo jahala že enkrat prej na kmetijski tržnici. Za jahanje po terenu pa sem dobila Blakurja, ki je bil pravi srček, vendar samo dokler ga nisi zajahal. Otrok je bilo kar veliko, zato smo imeli vse obede v zbornici. Takrat mi tamkajšnja hrana ni bila všeč. Res pa je bilo tudi to, da sem bila kar izbirčna. Razdeljeni smo bili v tri sobe. Najbolj na živce so mi šli otroci iz tretje sobe. Ti so bili najstarejši in najbolj nesramni. Zmeraj so prvi vstali, nahranili konje in jim očistili bokse. Spomnim se, da sem se nekega dne zbudila ob šestih zjutraj samo zato, da bi se jim lahko pridružila. Umila sem si zobe in se oblekla. Ko pa je prišel animator pogledat, ali je kdo buden, so še vsi spali in tisti teden nisem ne očistila hleva ne nahranila konjev.

Imeli smo tudi dve jahalni skupini: zebre in nosorogi. Skupino zebre smo sestavljali začetniki, kjer sem bila tudi jaz. Nosorogi pa so bili otroci, ki so že prej večkrat jahali. Nekega dne smo šli na teren. Nekaj časa smo mirno jahali eden za drugim, nato pa je Blakur nenadoma zavil v grmovje. Veja me je opraskala po obrazu in rokah.

Predzadnji dan smo šli na kmetijo, kjer so imeli krave ter žrebičke in njihove mamice. Do tja smo hodili več kot trideset minut. Bilo mi je vroče, postajali smo vedno bolj utrujeni. S seboj nismo imeli nobene plastenke vode, jaz pa sem bila zelo žejna. Ko smo končno prišli na cilj, smo si samo na kratko ogledali krave in konje, nato pa smo se vrnili nazaj v glavno zgradbo. Želela sem si, da bi videla žrebičke, vendar so bili takrat na oddaljenem pašniku. Bila sem zelo razočarana. Teden je bil poln slabih izkušenj in potem si nisem več želela udeležiti jahalnega tabora v Prestranku.

Pred dvema letoma pa sem šla v jahalno šolo v Trnje. Učitelj Zvone je bil izkušen in dober učitelj. Čez nekaj časa mi je povedal, da bo šolo jahanja zaprl, zato mi ni ostalo drugega, kot da spet poskusim v Prestranku. Tokrat nisem šla na tabor, vsak teden sem hodila na učne ure. To mi je bilo zelo všeč. Letos hodim že drugo leto, imam pa tudi svojega najljubšega konja, ki se imenuje Patti. Lani poleti sem se odločila, da bom še enkrat poskusila obiskati tabor. Tokrat je bilo vse drugače in pridobila sem štiri čudovite prijateljice.

Lucija Šajn, 7. b

Nesreča nikoli ne počiva

Življenje je sestavljeno iz niza dogodkov, tiste manj lepe skušamo čim prej pozabiti. Ta dogodek se je zgodil pred nekaj leti. Naš kuža Ronči je preživel z nami dolgih enaindvajset let in je sedaj v pasjih nebesih.

Bil je običajen jesenski dan. Narava je oblekla svoje najlepše barve. Sonce je bilo že nizko na obzorju. Z družino smo se počasi odpravljali proti domu. Traktorska prikolica je bila polna krompirja, ki smo ga pridno pobirali ves dopoldan. Z nami je bil tudi naš kuža Ronči, ki nas je povsod spremljal. Bil je že star majhen pes, tako rekoč družinski član. Ko smo pobirali krompir, je on ležal v senci in potrpežljivo čakal. Po končanem delu smo sedli na traktor in se počasi odpeljali proti domu. Ronči je tekal en čas za traktorjem, en čas pred njim, spet drugič ob njem kot že nešteto krat poprej. Nenadoma mu je na drobnih kamenčkih spodrsnilo. Vsi smo zavpili: »Ronči, pazi!« Toda bilo je že prepozno. Zadnje kolo je šlo čez njegovo zadnjo tačko. Presunljivo je zacvilil. Srce se mi je ustavilo, ker sem mislil, da ga je traktor povozil in bo poginil. Bil sem v šoku, ker je bil moj zvesti prijatelj in me je vsak dan čakal, da pridem iz šole. Odhiteli smo domov in hitro poklicali veterinarja, ki mu je najprej lajšal bolečine in potem dobro poskrbel zanj. Ronči je ležal na svoji blazini in tiho cvilil. Božal sem ga po njegovi črni glavicici in ga tolažil: »Ronči, vse bo še dobro. Kot bi mignil, boš spet zdrav in boš veselo tekal po vrtu.« Minila sta dva tedna in Ronči je neskončno užival, ko smo ga razvajali. Opomogel si je, toda zadnje tačke ni mogel več uporabljati, tekal je le po treh tačkah.

Izučilo ga je, da mora biti previden. Od takrat naprej je tekel na varni razdalji za traktorjem, ampak vseeno sem ga raje vzel v naročje, da se je z nami peljal na traktorju. Ni bil ravno zadovoljen, a varnost je bila na prvem mestu. Spoznal sem, da te lahko nesreča živali ravno tako prizadene kot nesreča človeka.

Timotej Janez Sluga, 7. b

Nesreča v trgovini

Zgodba se je odvila v manjši vaški trgovini na grškem otoku Lefkas. Z mano je bil oče in moj bratranec Tevž, v avtu so nas čakali še preostali člani moje in bratrančeve družine.

Dan se je začel odlično. Z družino smo odšli najprej zajtrkovat, nato smo se vrnili v sobo, kjer smo se pripravili za krajši izlet po otoku in za ogled nekaterih plaž. Komaj sem čakala, da začutim pesek med prsti in toplo sonce na svojem obrazu, zato sem stekla k mami in ji zakričala: »Mama, pohiti, vsi naju že čakajo v avtu!« Ko sva se končno pridružili ostalim, se je oče spomnil, da bi se morali ustaviti v najbližji trgovini, da si nakupimo dovolj hrane za čez dan. Odpeljali smo se s parkirišča in se ustavili v majhni trgovini v vasi pod hotelom. Z bratrancem sva skočila iz avta in stekla v trgovino, saj sva tekmovala, kdo bo prvi. Na žalost je on zmagal, ampak sem mu obljubila, da mu vrnem milo za drago na plaži. Stekla sem do očeta, ki me v tistem hipu ni opazil in mi je s svojimi velikimi stopali stopil na prst in mi okrušil noht. Zbolelo me je, a sem potrpehla, toda ko sem zagledala kri na svojih sandalih, sem prebledela. Vsa prestrašena sem stekla iz trgovine proti avtu. Tam me je mama zaskrbljeno vprašala: »Naja, kaj se ti je zgodilo, saj si blede kot zid?« Pokazala sem ji svoj ranjeni prst. Ko je videla, da mi teče kri, je kar malo poskočila, teta pa mi je takoj zalepila obliž na prst. Kmalu zatem je za mano priteknel bratranec, ki se ni zmenil za mojo bolečino, ampak se mi je nesramno smejal. Nato sta sem mu pridružili še moja sestra Nika in sestrična Daša. Nisem si mogla pomagati in sem se še jaz začela smejati, ko sem za seboj zaslišala očetov glas: »Kam si pa ti tako hitro stekla, kot da si duha zagledala?« V smehu sem mu pojasnila, kaj se mi je zgodilo. Oče je pogledal moje okrvavljene sandale, se mi nasmehnil in rekel, da ni nič hujšega in da bo do poroke že vse minilo. Vseh osem, ki nas je bilo v avtu, se je mojemu pripetljaju smejalo vso pot do plaže.

Iz te manjše nesreče sem se naučila, da moraš biti previden, kod stopaš, in da ni vse tako hudo kot izgleda na začetku.

Naja Urbančič, 7. b

Zimska trdnjava

Zima je moj najljubši letni čas. Vsako leto jo nestrpno čakam, da bi lahko gradil snežene trdnjave. Atija sem vsak večer prosil, da preuči vremensko napoved, če bo tudi pri nas snežilo.

Nekega jutra me je moj brat že zgodaj zbudil, ker je zunaj snežilo. In to tako močno, kot že dolgo ne. Takoj sem skočil iz postelje, kar ni v moji navadi. Zelo hitro sem začel iskati mamo, da bi mi pomagala poiskati smučarska oblačila, kapo in snežke. Zajtrk sem pojedel tako hitro, kot da ne bi jedel že ves teden. Mimogrede sem opazil, da se bliskovito hitro oblači tudi moj brat. Skupaj sva zdrvela iz hiše, da so vrata za nama kar loputala. Zunaj so naju že čakale lopate za kidanje, ki nama jih je pripravil ati. Ves sneg z dvorišča sva z lopatami odmetala na en velik kup. Med kidanjem sva se dogovorila, kako bo izgledala najina trdnjava. Ko je bil kup končan, sva z bratom skakala po njem, da bi ga utrdila. Potem sva začela kopati v notranjost snežnega kupa in oblikovati vse prostore. Najina trdnjava je imela veliko prostora, a še zdaleč ni bila končana. Okoli nje sva zgradila še obzidje, ki naj bi ga uporabila naslednji dan za kepanje. Trdnjava je bila zdaj končana, a ker se je začelo temniti, sva se vrnila v hišo. Mama nama je pripravila topel čaj in palačinke, ki sva jih z veseljem namazala s čokoladnim namazom in marmelado. Ves večer sva z bratom delala načrte, kako bova naslednji dan naredila veliko število kep in se z njimi obmetavala. Z veseljem sva se odpravila spat, da si bova odpočila, saj naju je celodnevna igra na snegu utrudila. Ampak ponoči je prišlo do katastrofe. Nepričakovano se je pojavil južni veter, ki je s seboj prinesel dež in visoke temperature. Ko sem se zjutraj prebudil, sem takoj pogledal skozi okno in z grozo opazil, da snega ni bilo več. Ponovno je bila vidna zelena trava okoli hiše, najina trdnjava pa je spominjala na snežene ruševine v lužah vode. Tako sem bil žalosten, da sem šel kar nazaj spat. Res se mi ni zdelo pošteno, da tako težko dobimo sneg, nato pa nam ga narava hitro vzame.

Tega dneva se še sedaj spominjam in s tem svojega silnega razočaranja. Kljub podnebnim spremembam ostajam večni optimist in vsako zimo pričakujem nove in nove pošiljke snega.

Jakob Fabijan, 7. b

Kralj Matjaž se prebudi

Legenda o kralju Matjažu se je prenašala skozi rodove in poznajo jo skoraj vsi slovenski otroci. Tudi desetletna deklica, ki ji je bilo ime Lili, je dobro poznala to zgodbo. Ker so bile šole zaprte in druženje prepovedano zaradi koronavirusa, je pogosto obiskovala vznožje Pece.

Sredi popoldneva 31. decembra 2020 se je odločila, da gre na sprehod. Oblekla si je svojo najljubšo jakno, privezala psičko Luno na povodec in se odpravila do gore Pece, ki je blizu njenega doma. Ob vznožju gore je zagledala nekaj nenavadnega. Jama, ki je bila običajno prekrita z velikim težkim kamnom, je bila odprta. Lili, ki je bila zelo radovedna, je šla noter pogledat. Jama je bila presenetljivo svetla, četudi je bil vhod ozek. Bolje se je razgledala in v kotu zagledala mizo, za katero je sedel nihče drug kot kralj Matjaž. Lili je bila presenečena, saj je mislila, da je bila ta zgodba neresnična, le izmišljotina. Natančneje si je ogledala mizo in ugotovila, da se mu je brada skoraj devetkrat ovila okoli mize. Sprehodila se je do kralja in ga narahlo povlekla za brado, da se je ovila okrog mize točno devetkrat. In res se je zgodilo, kakor je Lili predvidevala; kralj Matjaž se je po petstotih letih zbudil. Pogledal je okrog in zagledal Lili in Luno ter z globokim glasom dejal: »Kdo si ti in kaj je to ščene?« Lili mu je s strahom v glasu odgovorila: »I-i-ime mi je Lili, i-i-in to je moja p-p-psička Luna.« Glasno je zazehal in vprašal: »Kje sem? Kje so Turki? Ali smo jih porazili?« Lili je bila zelo zmedena, saj o zgodovini ni vedela veliko. »Lačen sem,« je dejal in se pogladil po velikem trebuhu. Lili ni vedela, kaj naj mu ponudi, zato ga je povabila domov.

Oče je Lili pričakal že pri vratih, saj je bila malo bolj pozna kot ponavadi. Ko jo je zagledal s kraljem, je bil presenečen. Vprašal jo je: »Kdo je to?« »To je kralj Matjaž«, mu je hitro odgovorila. Njen oče je poznal pravljico in je v dolgobradem možu prepoznal legendarnega kralja ter ga povabil naprej. »Dajte mi jesti«, je rekel kralj. »Lačen sem, že petsto let nisem jedel dobre pečenke in pogače pa tudi vina bi rad.« Oče ni pričakoval gosta na silvestrski večerji. »Skočim do trgovine,« je dejal oče. »Aha, to pa bi rad videl,« je povedal kralj in vsi so se odpravili čez cesto. Pred vhomom si je Lili nadela zaščitno masko, potiskano s konjički, oče pa tako modre barve. Eno je ponudila tudi kralju. Oče in Lili sta vstopila, kralj Matjaž pa jo le zmedeno pogledal in vstopil za njima. Blagajničarka ga je ustavila in mu rekla, da si mora nadeti masko. Kralj Matjaž si jo je poveznil na čelo. Gospa se je zasmejala: »Gospod, čez usta in nos si jo potegnite. Ali živite v jami?« Oče in Lili sta kupila vse potrebno za večerjo, kralj Matjaž jima je le izgubljeno sledil. Na poti domov se je kralj Matjaž spotaknil ob dolgo brado, zato je oče po prihodu domov vzel škarje in mu brado skrajšal. »Včasih smo imeli brivce, ki so nam uredili lase in brado,« se spominja kralj Matjaž. Oče mu je razložil, da živimo v času epidemije zelo nalezljivega virusa in mu pojasnil, da se držimo ukrepov, da bi čim manj ljudi zbolelo in umrlo. Kralj Matjaž je žalostno zmajal z glavo: »Ah, da, tudi v mojih časih je po deželi pustošila kuga.« Nato pa se je spomnil: »No, kaj pa Turki, smo jih porazili?« Oče mu je vse pojasnil: kako je bilo s Turki, kako smo bili nekaj časa pod Avstro-Ogrsko, kako smo se borili v dveh svetovnih vojnah, se združili v Jugoslavijo in nato ustanovili samostojno Slovenijo. Kralj Matjaž, ki je bil zelo moder človek, je vse z zanimanjem poslušal.

Silvestrovo in naslednje dni so preživeli skupaj in kralj je videl, da je veliko ljudi zbolelo zaradi novega koronavirusa. Vedno več ljudi je v Sloveniji ostalo brez dela, nekateri so postali tudi brezdomci. Otrokom ni vseč šola na daljavo in pogrešajo vrstnike. Kralj Matjaž je pomislil: »To je treba spremeniti. Ljudem je treba zagotoviti varno in mirno življenje.« Kmalu se je kralj Matjaž preselil v svoj stari grad, ki ga je obnovil, Lili in očeta pa je še vedno obiskoval. Lili je bila vesela vsakega njegovega obiska, ker sta postala zelo dobra prijatelja. Kralj Matjaž je poiskal svoje najbolj vdane podanike, ki so se zbudili iz dolgega spanja, in se mu pridružili na gradu.

V kratkem so imeli v državi volitve in kralj Matjaž je kandidiral za predsednika. Ker so bili Slovenci veseli, da se je dober in pravičen človek vrnil mednje, so ga izvolili. Zbral je najboljše slovenske znanstvenike, ki so iznašli zdravilo proti koronavirusu. To je bilo tako zdravilo, da je učinkovalo takoj, ko si ga popil.

Najprej je dal zdravilo vsem učiteljem in šolarjem, da so se lahko šole končno odprle. Spoznal je, da so tudi druge države na svetu v stiski in se odločil pomagati tudi njim. Pomagal je ljudem, ki so bili revni, da so lahko dobili delo. Kaznoval je vse tiste, ki so mučili živali. Ljudi in živali je imel za enakovredne. Odkar je kralj Matjaž zavladal Sloveniji, so vsi ljudje in živali živeli v miru in za Slovence so spet nastopili zlati časi.

Lucija Šajn, 7. b

Nekoč je živel kralj Matjaž, ki je bil dober kralj, a se je moral pred sovražniki skriti s svojo vojsko v votlino pod vznožjem gore Pece. On in njegova vojska naj bi se prebudili, ko se mu bo brada devetkrat ovila okoli kamnite mize.

Začelo se je leto 2021. Pod vznožjem gore Pece se je odprla votlina, iz katere je prišel kralj Matjaž s svojo vojsko. Razgledal se je naokoli in se spraševal, kje je. Spomnil se je, kdo je in pomislil, da mora spet zvladati slovenskemu narodu. Med razgledovanjem okolice je opazil, da vse piše v slovenščini, tako je spoznal, da so s tovariši v domačem kraju. Hodili so po mestu in se čudili vsem stvarim, ki so jih imeli meščani, ti pa so njega in njegovo vojsko čudno gledali in se spraševali, kaj ti prišleki počnejo. Kralj Matjaž je nekega meščana vprašal, katero leto je, ta pa mu je odgovoril, da je leto 2021. Kralj Matjaž je končno razumel, zakaj je vse tako novo in drugačno, kot pa je bilo v 15. stoletju. Ko so malo več vedeli o sedanosti, so šli z vlakom do glavnega mesta, da bi našli pravo mesto, kjer bi lahko kralj in njegova vojska živeli. V Ljubljani so ostali kar nekaj časa, saj je bilo mesto lepo in veliko. Hotel se je naseliti na ljubljanskem gradu, a mu oskrbniki gradu niso dovolili, ker za njih kralj Matjaž ne obstaja in živi samo v legendi. Na naslednjo pot so kralj in vojaki šli z avtobusom; tokrat so se podali v Ilirsko Bistrico. Zelo veliko časa so iskali primeren kraj, potem pa se je kralj Matjaž odločil, da bo živel na gradu Prem, ker je bil velik in zelo dobro ohranjen. Šli so v grad, a mu tudi tukaj niso dovolili ostati, ker je grad last cele občine in ker je kralj Matjaž po njihovem mnenju samo izmišljen književni lik. Kralj Matjaž si je res želel ostati v tem gradu, zato je šel iskat priče, ki bi lahko potrdile, da je on res kralj Matjaž. Na zelo veliko srečo se je pred kratkim sem naselil nek starejši gospod, ki je povedal, da je bil nekoč v jami pod Peco in da ima dokaz. Prinesel je mošnjiček zlatnikov in rekel, da so iz tiste jame. Zlatnike so odnesli v laboratorij in jih pregledali, če so res iz 15. stoletja. Ko so dobili rezultate, so ti pokazali, da so zlatniki res iz časov kralja Matjaža. Zaradi tega dokaza so kralju dovolili, da se naseli na premskem gradu. Želel si je, da bi ponovno zavladal slovenskemu narodu. V Ljubljano se je šel pogovoriti s predsednikom države o prevzemu vladanja. Predsednik mu na začetku ni verjel, da je on kralj Matjaž, je pa verjel v pripovedko. Rekel mu je, da mu bo predal vladavino, ko bo imel dokaz za to. Kralj Matjaž mu je pokazal vse, kar je imel s seboj. Tudi to so poslali v laboratorij in ugotovili, da je pristno. Potem mu je predsednik odstopil položaj glavnega in kralj Matjaž je zavladal slovenskemu narodu, kot je bilo zapisano v pripovedki. Slovenci so spet živeli tako dobro kot v 15. stoletju in vse se je srečno končalo. Kralj Matjaž je bil pošten in pravičen vladar, zato so ga imeli vsi Slovenci radi.

Jakob Fabijan, 7. b

Bila sem na Gosposvetskem polju

Še vedno se lahko spomnim, spomin je jasen. Naša prelepa Karantanija. Spomnim se svoje hiše, vdrte v zemljo in pokrite s slamo, ki je tolikokrat premočila. Z ženo sem si jo delil in z najinimi otroki, bratrance, sestričnami, pa ne pozabimo na naše starešine, zlasti moj oče je bil moder mož. Tesen prijatelj takratnemu knezu, četudi ni bil kosez. Veliko mi je pripovedoval o njem.

Spomnim se, kot bi bilo včeraj, ko sem se skrtil za grm in kot majhen deček opazoval ustoličevanje. Tisti knežji kamen je lepa reč, le kdo bi ga pustil samevati nekje med ruševinami. No, na njem sem videl kneza, a ne več svečano oblečenega. Bolj je izgledal kakor jaz, navadno oblečen s kakšno luknjo na hlačah. Za bežen trenutek sem se videl v njem, a me je kmalu našla mati in me odvedla na njivo. Joj, kako lepi spomini! Na vse slabo nočem niti pomisliti. Ko smo stradali, ni bilo prijetno in ko so močnejši možje prišli in vdrali k nam ter uničevali nič manj. Menda so kričali, da so Obri, a sem hotel preslišati in pozabiti. Toda, kako pozabiti, če so bili vsepovsod! Vsako drugo noč so prišli, koga umorili, kaj vzeli, uničili, pokradli. Postalo je nevzdržno. Nisem več mogel mirno delati na polju, ne da bi se bal, da bom tu zadnjič. Še huje je bilo moji ženi in otrokom. Jokali so vsakokrat, ko so zagledali enega od tistih mož in sem obljubil, da jih bom zaščitil, z golimi rokami, če bo treba. Toda nekajkrat bi me kmalu dobili.

Vsi Karantanci smo se vdali in zaprosili za pomoč. Bilo nas je sram, a je bilo nujno. Bavarci so nam pomagali in spet smo lahko zadihali. V tem svetu pa ni nič zastoj, tudi tokrat ne. Nekaj so govorili o Frankih, ne vem, nisem ravno pozorno poslušal, ampak zdaj smo tu. Še svobodo so nam vzeli! Zdaj ni več pomembno, če si knez, kosez ali navaden kmet kot jaz. Za njih, tiste, ki so višje nad nami, smo ničvredni.

Tu okrog se šušlja o uporih. Ime sem že pozabil, ampak prepričan sem, da nam lahko uspe. Če se potrudimo, če poskusimo. Kar našim bom šel povedat, da se pridružimo temu uporih – za Karantanijo in za sosednjo Karniolo. Ne morejo nam vzeti čisto vsega in nam povsem spremeniti prepričanja v življenju. Tega pa ne!

Leila Smolinsky, 7. a

Basni

Miška in pav

Na največjem kmečkem dvorišču v vasi se je šopiril mogočen in prevzetan pav. Poleg njega so tam živele še kokoši in miška.

Vse kokoši so bogatemu pavu nosile hrano, da bi bile pomembnejše, medtem pa je revna miška iskala hrano zase in za svoje mladiče. Z lovom ni imela veliko sreče, zato se je odpravila k pavu in ga vprašala: »Dragi pav, imam osem lačnih mladičev, ki jih ne morem prehraniti. Ali mi lahko odstopiš nekaj hrane, ki jo imaš na pretek?« Pav jo je prezrljivo in z viška pogledal ter zavpil: «Kako težko je lahko? Sama si hrano poišči!» Žalostna miška se je odpravila na bližnje polje, kjer je našla koruzni storž, s katerim je nahranila sebe in svoje mladiče.

Ponoči je v gozdu zagorelo in veter je ogenj zanesel na kmetijo, ker je zgorela vsa hrana prevzetnega pava. Ta basen nas podučí, da sita vrana lačni ne verjame.

Jakob Fabijan, 7. b

Sova, lisica in kokoš

Nekega dne, ko je stara modra sova letala po gozdu, je srečala kokoš, ki je brezglavo tekala. Sova jo je posvarila: »Veš, kokoš, ni pametno tekati okoli po gozdu. Lisica se tu potika, da te ne bi dobila.« Kokoš ji je odgovorila: »Eh, kaj mi bo naredila!« Sova ji je še enkrat svetovala: »Vrni se v kokošnjak, da te ne dobi lisica.« Kokoš pa je še naprej tekala v krogih, medtem je sova odletela na visoko drevo in opazovala dogajanje. Kmalu je videla lisico, ki se je počasi plazila proti kokoši in jo zatem pojedla.

Nauk: Upoštevaj nasvete tistih, ki so bolj izkušeni od tebe.

V slogi je moč

Mlada lisica je pohajkovala po gozdu. Med pohajkovanjem je od ostalih gozdnih živali izvedela, da se bliža snežni metež.

Ker je bila mlada in še ni imela svojega brloga, se je hitro odpravila iskat primerno mesto za brlog. Pogledovala je v nebo, kjer so se temni oblaki vse bolj približevali. Pod mogočnim drevesom je začela kopati luknjo in se mučila s svojimi šibkimi tačkami. Mimo je prišel jazbec. Najprej je le opazoval lisičkino delo, potem pa ji je priskočil na pomoč. Ker je imel močne šape, je delo hitro napredovalo. Ko je bil brlog dovolj velik, je lisička nabrala suho listje in mah, da je bil brlog suh in prijetno mehak. Lisička je povabila jazbeca, da se ji pridruži v brlogu.

Ko je zunaj divjal snežni metež, sta prijatelja ležala v toplem brlogu in prijetno kramljala. S tem sta potrdila rek, da je v slogi moč.

Timotej Janez Sluga, 7. b

Lisica in pes

Bila je huda zima in živalim v gozdu je začelo primanjkovati hrane.

Lisica je bila lačna. Ob robu gozda je zagledala majhno hišo, iz katere se je vil dim in prijetno je dišalo po pečenem mesu. Potiho se je približala hiši in pogledala skozi okno. Pes je ravno odprl pečico in iz nje vzel lepo zapečenega piščanca. Lisici je glasno zakrulilo v želodcu, tako glasno, da jo je slišal pes, ki je stopil do vrat, da bi videl, kaj se zunaj dogaja. Lisica se je hitro vrgla na tla in se pretvarjala, da je omedlela. Pes jo je odnesel k peči. Ko se je zbudila, je zašepetala: »Lačna sem.« Pes ji je hitro postregel s polovico piščanca. Lisica je vse pojedla in se zahvalila psu za skrb in odlično večerjo, nato je odšla. Ponoči se je vrnila z veliko vrečo, se prikradla do kokošnjaka in mu ukradla vse piščance. Ko se je pes zjutraj zbudil in videl katastrofo v kokošnjaku, je takoj vedel, kdo je za to odgovoren.

Prijel se je za glavo in vzdihnil: «Ponudil sem ji prst, pa mi je vzela celo roko.»

Toni Fabijančič, 7. b

Sraka, volk in zajec

Nekoč je živela sraka. Vedno je kradla in krivdo prevalila na drugega.

Nekega dne se je odločila, da bo za žrtev izbrala zajca. Volku je ukradla veliko hrane. Volk, ki jo je že sumil, je šel do nje. Sraka je rekla: »Nisem bila jaz. Zajec je bil.« Volk ji je nasedel in šel do zajca. Medtem je sraka odletela do zajca, ki je spal, in mu podtahnila volkovo hrano. Ko je volk prišel do zajca, ga je napadel. Zajec se je branil: »Pusti me. Nisem bil jaz. Lahko ti dokažem.« Volk in zajec sta se naslednji dan skrila v grmovju, da bi videla, ali bo sraka spet ukradla hrano.

Čez nekaj časa je prišla in hotela ukrasti volkovo hrano. Volk je zaklical: »Pa te imam! Si videla, laž ima kratke noge, zato boš danes dobra večerja.«

Urban Tomšič, 7. b

Zajec, pes in lisica

Nekega dne je mali zajček sredi gozda srečal sitnega psa. Pes je nabiral listje za svojo kočico in se ob tem zelo jezil in lajal.

Zajček se ga je malo bal in se mu je raje izognil. Nato je srečal zvito lisico, ki ga je povabila v svoj brlog na malico. Zajček se je vabilu z veseljem odzval, ker je bila lisica zelo prijazna. Ko sta prišla do brloga, je naenkrat skočila nanj in ga hotela pojesti. Takrat se je prikazal pes in ubogega zajčka rešil pred lisico.

Pobožal ga je in mu svetoval, naj ne naseda prijaznim besedam lisice in naj si zapomni, da pes, ki laja, ne grize.

Sara La Cognata, 7. b

Pes, mačka in polž

Pes, mačka in polž so se v toplem poletnem dnevu igrali skrivalnice. Pes se je naveličal in zaklical: »Tako vroče je! Pojdimo se spočit k drevesu!«

Mačka in polž sta privolila in vsi trije so odhiteli pod drevo. Mačka se je spomnila, da ima doma domač sok, zato je stekla ponj in se hitro vrnila z njim. V trenutku ga je zmanjkalo, zato je polž rekel: «Grem in prinesem nekaj, kar vama bo zelo všeč.» Minilo je pet minut, nato še deset in še petnajst minut. Mačko je zaskrbelo za polža, ker ga ni bilo veliko časa. Pes se je naveličal čakati in je rekel, da bo šel domov. Dopoldne se je počasi prevesilo v popoldne. Mačka je bila že obupana od skrbi, zato je šla polžu naproti. Za vogalom je zagledala polža, ki je nosil zelo majhen prenosni hladilnik, v njem pa je bilo toliko sladoledov, da sta mačka in polž veselo kramljala in se oblizovala z osvežilnimi sladoledi. Mačka je rekla: «Pes si je sam kriv, ker te ni počakal, zdaj pa ne uživa z nama!»

Nauk te basni je: Kdor čaka, dočaka.

Diana Bevčič, 7. b

Muha in pes

Muha je težila psu celo popoldne« »Bzzzzzz, bzzzz, bzzzz! Kako si ti ubog! Ves dan moraš tu sedeti in čuvati gospodarja in hišo.«

Pes jo je mirno poslušal in se ni zmenil za njeno godrnjanje. »Hov! Nič mi ne manjka. Imam dovolj hrane in gospodar dobro skrbi zame.« Muha se ni dala odgnati: »Jaz pa lahko letim in sem svobodna, nihče me nima privezane na verigi.« Psa besede niso motile. «Jaz se počutim povsem svobodno, mojega življenja nihče ne ogroža. Pa je tudi pri tebi tako?» je muho vprašal pes. »Kdo bi me pa lahko ogrožal?» se je bahavo odzvala muha. Iz hleva je prišla gospodinja, vzela lopar in v trenutku pokončala muho. Muha je žal prepozno spoznala, da bahanje pusti posledice.

Štefan Kušar, 7. b

Vrabc in krava

Vrabc se je pozimi zatekel v hlev, kjer je bila krava.

Vprašal jo je, če lahko ostane v hlevu. Krava mu je jezno rekla, da ne more ostati in da naj gre brž ven. Drugo poletje jo je vrabc videl na travniku, ko se je pasla. Ves čas je opletala z repom, ker so jo motile muhe. Vrabc jih je polovil in odletel v gozd. Krava mu je bila zelo hvaležna in takrat ji je bilo zelo žal, ker ga ni pozimi spustila v hlev.

Spoznala je, da prijatelja najdeš v nesreči.

Jaka Kovačič, 7. b

Lastovke

Bliža se zima,
vsak dan hladneje je,
lastovke pri nas so še.
Zasedle so žice,
ker se odpravljajo na jug.

Vse so odletele, razen ene.
»Šla bom jutri,« si je mislila in zaspala.
Prebudila se je premražena,
vse okrog bilo je belo.
Takrat je spoznala,
da ni prav ravnala,
ker je ostala.

Katja Kovačič, 7. b

Pesmi

Moja iskanja

Po vaseh sem hodil,
ko so ptički peli.
Potem sem vasi iskal,
v katerih še nisem bil.

Vasi vse sem obiskal,
pa sem šel v mesta.
V vseh mestih sem bil
in zmanjkalo mi je prostora.

Anže Štenkler, 7. a

Otroštvo

Otroštvo je lepo,
takrat si majhen in razigran.
Otroštvo so igre in pesmi
in lepe misli.

Ko si otrok,
imaš čas delati,
kar hočeš,
se igrati,
kolikor hočeš,
zato je lepo biti otrok.

A ko začneš hoditi v šolo,
se vse spremeni:
naloge niso lahke,
igranje nadomesti učenje.

Dženan Šarić, 7. a

Hiša

Ko dežuje,
streho mi daš,
ko sonce pripeka,
senco imaš.

Ljubezen v tebi je doma,
skrbno nas varuj vsa leta naprej.

Jaka Škobrne, 7. a

Moj dom

Hiša, v kateri sem doma,
oranžno fasado ima.
Na strehi stojita dimnika dva,
v mrzlih dneh pihata dim oba.

Okoli hiše vse zeleno je,
lepa stezica vodi do nje.
Sredi dvorišča hruška stoji,
okrog nje vrabček leti.

Okenske police rože krasijo,
okrog njih čebele norijo.
Pred vrati pa muca sedi,
da kakšno žuželko ulovi.

Žiga Smolej, 7. a

Nikjer ni lepše kot doma,
to misel je človeka skoraj vsakega.
V hišici z družino,
vsi se imamo fino.

Ko oči zapremo,
v sanje poletimo.
Če ne more sestra zaspati,
knjigo ji prebere ati.

David Knafelc, 7. a

Štiri mesece star sem bil,
ko sem nov dom dobil.
Moja nova soba takrat se je zdela velika,
v resnici pa sem jaz bil ena majhna pika.

Veliko let je minilo,
na srečo se nobeno steklo ni razbilo.

Mitja Frank, 7. a

Dom je lahko dežela tvoja,
lahko je mesto v sanjah iz sladkornega sloja.
Lahko je hiša tvoja mala ali postelja,
v kateri te bo muca čakala.
Tvoj dom je lahko vrtna hiška,
v kateri živi mala miška.

Ko od doma daleč si zelo,
te daje domotožje močno.
To pomeni,
da se ti po domu toži
in ti po glavi le misel nanj kroži.
Kmalu vrneš se domov,
v domači kraj, pravi raj.

Vsakdo nato ugotovi,
da doma najlepše življenje živi.

Karin Batista, 7. a

Vse na P

Prijateljica Petra peče piščančje perutničke. Pogrinjek pripravi po posebnem postopku. Praznik Petra praznuje pri prijateljih, prijatelji Petro po pojedini pohvalijo. Ponosna Petra prikupno pogleduje po prijateljih.

Lara Benigar, 7. a

Polde pripravi pico, povabi prijatelje, prijatelji pojejo pico, popijejo pijačo, potem plavajo po potoku. Ponoči prespijo pri Poldetu, potem pa popoldne poslušajo pojočega Poldeta peti popevke.

Tim Čekada, 7. a

Pia poleti popolnoma pravilno plava. Plavalcem ponuja pico, peče pito, podari popust. Petra pomaga: plešeta ples, pridobita pokal, podata petko, potem pa pest. Potniki pridejo po pico. Presenečenje: Peter piše Pii pismo. Pia ponosno prebere, Petru poljub podari, Petra pa prebledi.

Nika Dekleva, 7. a

Pestunja Petra pri Poletu pospravlja pult, potem pelje Poldetovo prababico po pločniku pred prodajalno. Prodajajo popolnoma pravokotne ploščice. Pogledata, plačata, potem pri Petrolu popijeta pivo. Popoldne pri Poldetu postavljajo ploščice.

Dženan Šarić, 7. a

Pikec, pravilno poimenovan Poldi, pohiti proti prvi podzemni postaji. Prehiti Pepija, Polonco, Pijo pa Primoža. Po poti pozdravi Petra, prav prijaznega, poštenega pobiča. Preden pride pred postajo, pohodi pokrov pozabljene pikčaste posode. Poleti, pade, potem pa pride Peter ponuditi pomoč.

Leila Smolinsky, 7. a

Polde papa pico, pa pride poštar Piko, prinese poštno pošiljko. Polde pogleda pošiljko, pomije posodo. Prihiti Petunija, pobriše pike po pultu. Polde pa pravi: »Pucej, pucej!«

Patrik Žagar, 7. a

Likovni izdelki

David Knafelc, 7. a

Jaka Škoberne, 7. a

Karin Batista, 7. a

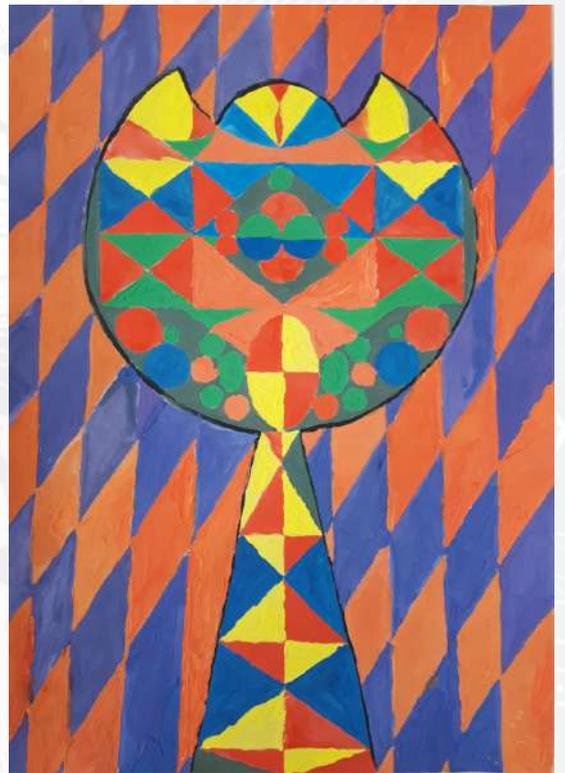

Leila Smolinsky, 7. a

Lara Poljšak, 7. a

Neža Vičič, 7. a

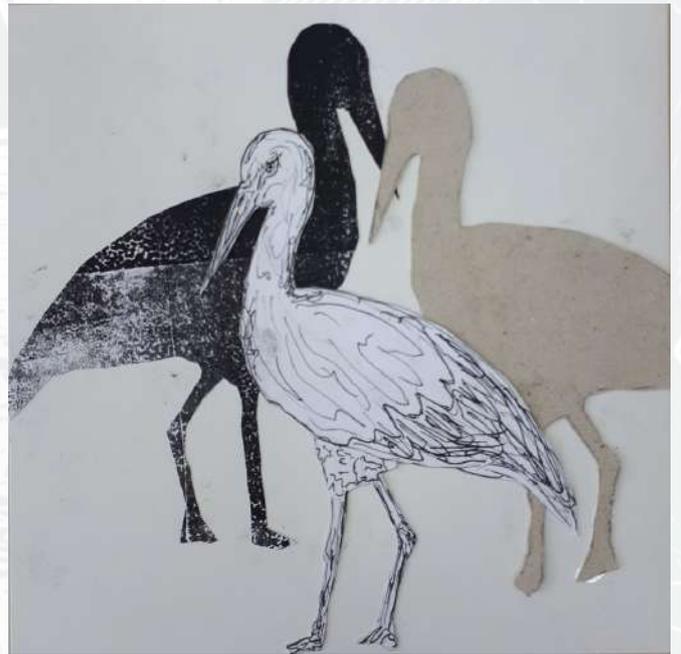
Nika Ujčič, 7. a

Nika Ujčič, 7. a

Aleks Vesel Mahne, 7. b

Mia Kezič, 7. b

Naja Urbančič, 7. b

Jakob Fabijan, 7. b

Lucija Šajn, 7. b

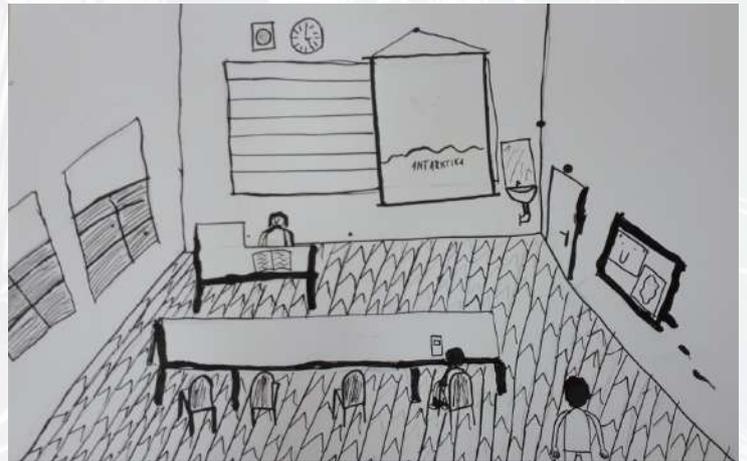
Lucija Šajn, 7. b

Lucija Šajn, 7. b

Aleks Vesel Mahne, 7. b

Jakob Fabijan, 7. b

Katja Kovačič, 7. b

Naja Urbančič, 7. b

8. razred

Literarna dela

Svet po moji meri

Učenci 8. razredov so si v okviru kulturnega dne ogledali pustolovski animirani film Prinčevo potovanje, ki govori o prijateljstvu med dvanaajstletnim Tomom in ostarelim princem iz oddaljene dežele. Kljub razliki v starosti, načinu življenja in izkušnjah se med njima stke pristno prijateljstvo, ko odkrivata raznolik svet, ki ju obdaja. Ob tem filmu so učenci razmišljali, v kakšnem svetu bi sami želeli živeti.

Svet. Tudi tako pravimo svojemu planetu, Zemlji, na kateri živi okrog 7,6 milijard ljudi. Delimo jo na osem kontinentov, na katerih se razvijajo različne vrste, rase in kulture. Čeprav naš svet ni tako popoln, kot si ga predstavljamo, je na njem lepo živeti.

Če bi imela možnost spremeniti ga, da bi postal boljši, varnejši, čistejši, da bi se znebili rasizma ... bi to takoj storila. Svet bi postal tak, da bi se vsakemu bitju na njem dobro godilo. Bil bi lep, brez odpadkov, poln rastlin, živali in vseh drugih naravnih dobrin. Bil bi miren in skladen s pravili, ki bi jih vsi narodi skupaj sklenili. Imel bi vse vrste šol, v katerih bi se posamezniki učili tistega, česar bi se želeli, da bi napredovali. Ljudje različnih ver bi bili obravnavani enako. Ljudje bi bili med seboj enakopravni, četudi bi bili nekateri bolj ali manj slavni. Nočem, da bi se svet vrtel okrog denarja, lastnika in gospodarja. Ne želim si niti naprav, ki vedno bolj zasvajajo svet. Seveda bi jih uporabljali, a po zdravi pameti.

Upam, da bodo prihodnje generacije svet spremenile na bolje.

Vita Gombač, 8. a

Od nekdaj mi je bilo všeč, da imam vse stvari pri roki, zato bi bil tudi moj svet po meri tak. Zgledoval bi se po območju blizu Tromostovja v Ljubljani.

Moj svet po meri bi imel večja mesta, podobna Ljubljani, vendar brez velikih trgovskih centrov. V mestu ne bi potrebovali avtomobilov, ker bi bile vse trgovine in lokali na kupu. Trgi bi bili lepi, okoli njih pa več stavb. Mesta bi imela več parkirnih garaž, podobnih kot v parku Zvezda v Ljubljani.

Okoli mesta bi bilo veliko kmetijskih zemljišč in pašnikov tako, da bi bilo mesto dokaj samooskrbno. Tako bi se veliko ljudi preživljalo s kmetijstvom.

Ljudje bi živeli na obrobju mest v preprostih enodružinskih hišah. Hiše bi bile oddaljene od mesta, povezani bi pa bili z avtocestami. Ljudje bi si lahko zidali hiše samo na določenih mestih, tako da bi se mesto širilo omejeno in bi tako ostalo pod kontrolo.

Velike industrijske cone bi bile od mesta še bolj oddaljene kot hiše. Tako bi bil tudi zrak čistejši in bilo bi manj hrupa, v njih bi bili veliki parki in veliko prostora z zelenimi površinami za ljudi, da bi se lahko gibali. V svetu po moji meri bi bilo več mest s podobno ureditvijo.

Marko Sanabor, 8. a

Že od nekdaj opažam, da je naš svet nepravičen do nekaterih ljudi in ljudstev. Kot vemo, ga že od nekdaj zelo onesnažujemo in krčimo njegove gozdove. Bilo bi dobro prenehati s tem, ker se lahko zgodi, da bomo nekoč ljudje uničili sami sebe. Predstavljam vam svet, v kakršnem bi živel jaz.

Moj svet bi bil veliko boljši, kot je naš sedanj. Ljudje bi bili enakovredni in spoštovali bi eni druge. Ne bi bilo parlamenta in vlade. Bil bi le predsednik. Zelo nadzorovano bi bilo onesnaževanje okolja in onesnaževalci bi bili strogo kaznovani. Avtomobili bi bili na električni pogon in dostopni po nizki ceni vsakemu izmed nas.

V glavnem bi se zavzemal za zdravje ljudi, za šport in rekreacijo. Zdravje ljudi bi postavil na prvo mesto. Kako pomembno je v naši družbi zdravstvo, smo se prepričali v času, ko se borimo s koronavirusom.

V šolo bi lahko hodili vsi otroci po celem svetu. Šole bi bile prijazne do otrok, ocenjevanje spodbudno in pošteno. Prebivalci bi imeli pravico do dela, dopusta in poštenega plačila. Ohranil bi razdelitev okolja na mesta in vasi. Veliko vlogo bi imel kmet, ki bi s pomočjo sodobne mehanizacije obdeloval polja. Podpiram lokalno pridelavo hrane, ki nam bo v bodočnosti še kako prav prišla. Lokalni kmetje bi svoje pridelke ponujali v trgovinah. Ne podpiram uvoza hrane, ker menim, da je uvožena preveč umetna in nezdrava, saj prepotuje ogromno kilometrov, da pride na naše police.

Nekatere tovarne bi bilo potrebno zapreti in industrijo posodobiti, da bi čim manj onesnaževala okolje. Želim si dihati zdrav in čist zrak. Menim, da je za čist zrak zelo pomemben gozd. Želim si čim manj krčenja gozdov in veliko več pogozdovanja. Veliko zelenih površin bi moralo biti tudi v mestih. Pomembno vlogo v našem okolju bi posvetil skrbi za živali. Vse živalske vrste bi bile zaščitene. Postal bi vegan.

Moje sporočilo svetu je: prenehajmo se sprenevedati in si zatiskati oči pred škodljivimi dejanji, ki jih počnemo. Smo družba, ki jo lahko imenujemo materialistična, v njej je pomemben denar, ki je sveta vladar. Čas je, da se osvestimo in nekaj naredimo za svoj planet. Če vsak od nas prispeva le kamenček v mozaik boljšega sveta, lahko zmagamo in naredimo svet boljši, čistejši.

Maj Volk, 8. a

Kraj, kjer živim, se imenuje Oceanija, ljudje tu živimo na vodi. Hiše so narejene iz lesa in so s pomočjo kolov lahko na vodi. Ljudje se v Oceaniji preživljamo z ribolovom, ker pa je voda v Oceaniji slana, so izumili različne naprave za filtriranje in precejanje slane vode v pitno vodo.

Vsem ljudem v Oceaniji je skupna dobrot, žrtvovanje za drugega in ljubezen, zato se imamo vsi med sabo radi. Otroci se v Oceaniji najraje potapljam in lovimo z delfini, ki občasno priplavajo do naših hiš. Nekateri delfini so stalni, saj odhajajo in se vračajo zelo pogosto, drugi pa pridejo in se potem, ko gredo, nikoli več ne vrnejo. Ker se otroci veliko potapljam, imamo zelo razvita pljuča in se na dah lahko potopimo tudi do sto metrov globoko. Pod vodo opazujemo koralne grebene, ki so vsako leto bolj živi in raznoliki. Skoraj vsi se dobro razumemo z morskimi živalmi in so nam zato kot hišni ljubljenci, čeprav so svobodne. Edine živali, s katerimi se ne razumemo dobro, so morski psi, večji kiti in večje hobotnice ter lignji. Odrasli, medtem ko se majhni zabavamo, trdo delajo. Očetje in drugi moški so na ribolovu, mame in ženske pa perejo perilo, pomivajo posodo ter pazijo na mlajše otroke. Na ribolov in dlje od hiš nikoli ne plavamo, ampak se vozimo s kanuji in kajaki. Drugih prevoznih sredstev ne poznamo, vsi v deželi pa najbolj cenimo plavanje, zato otroke že pri dveh letih naučijo plavati. Znati plavati je tu pomembno tudi zaradi različnih nevarnosti. Ker imajo odrasli zjutraj veliko dela, otroci začnemo šolo po kosilu.

Glavni ljudje v Oceaniji so duhovniki, ki so naši učitelji v šoli in pri verouku. V Oceaniji imamo cerkev, v kateri se vsak dan zberemo vsi prebivalci pri sveti maši. Svete maše so vedno vesele in žive. Pri maši se veliko poje, nekateri otroci pa včasih tudi zaplešejo. Duhovniki nam pri mašah govorijo in razlagajo, kako lahko bolje in pošteno živimo.

Ljudje v Oceaniji skoraj nikoli ne počivamo, saj se vedno najde delo, ki ga je potrebno narediti, ali pa nudimo pomoč drug drugemu.

Zasluzen počitek dobijo stari ljudje, ki nimajo več nekdanje moči, a imajo še volje, da se včasih igrajo in smejejo z mladimi. Babice in starejše gospe velikokrat rade pomagajo pri kuhanju in čuvanju otrok, dedki ter starejši gospodje pa priskočijo na pomoč s kakšno modro besedo ali dobrim odgovorom na vprašanje.

Ljudje v Oceaniji smo zelo povezani med seboj, zato veliko stvari počnemo skupaj kot ena velika družina.

Neja Mejak, 8. a

Če bi lahko izbiral, ne bi živel v svetu, kakršen je danes. Menim, da je takšen tudi zato, ker ljudje zanj ne skrbimo ravno najbolje, med seboj se prepiramo in druge zaničujemo, namesto da bi si pomagali.

V mojem svetu bi bili ljudje svobodni, vsak bi imel pravico do svojega mnenja, drugih bi se spoštovalo, tudi če se z njimi ne bi strinjali. Poskušal bi nagovoriti druge, da bi bolje skrbeli za naš planet. Spodbujal bi tudi k svobodnemu razmišljanju. Hotel bi, da se veliko ljudi ukvarja z izumiteljstvom, kajti tako bi naša znanost napredovala in lahko bi pomagali tudi tistim, ki so bolni.

Otroci bi še vedno hodili v šole in se učili, vendar bi pouk potekal na bolj zabaven način. Mislim, da bi bil tak način otrokom bolj všeč in bi se tako hitreje učili.

Veliko ljudi bi se ukvarjalo s športom in zato bi bili v boljši fizični pripravljenosti ter bolj zdravi. Pripravljali bi veliko zabav in se na njih sproščali, da ne bi živeli pod stresom.

Verjetno bi veliko ljudi hotelo živeti v svetu, kakršnega sem opisal. Moramo si pomagati in se spoštovati, da bi svet, v katerem živimo danes, spreobrnil na bolje.

Jan Valenčič, 8. a

Rad bi živel v nenasilnem svetu z manj onesnaževanja narave. Želel bi še večji tehnološki napredek, ki bi omogočal boljše življenje, npr. da bi imel telefon, s katerim bi s pritiskom na zaslon odprl vrata. Vse bi bilo avtomatizirano. V mojem idealnem svetu ne bi bilo denarja, da se ne bi ljudje postavljali eden pred drugim in se gnali za zaslužkom. Plačevali bi tako, da bi si izmenjevali blago za blago. Želel bi si, da bi bila šola drugačna – bolj življenjska, praktična in v stiku z naravo. Potem učenci ne bi bili tako zdolgočaseni.

Kin E. Esquivel, 8. b

Svet po moji meri bi moral biti miren in brez nasilja, saj je trenutno na svetu preveč vojn. Moral bi biti tudi okolju in ljudem prijazen, kajti onesnaževanje in globalno segrevanje nas v današnjem svetu vodita v propad. Imeti bi moral napredno tehnologijo, ki bi večino stvari opravila namesto nas. Najpomembnejše od vsega pa bi bilo to, da v tem svetu ne bi bilo šole.

Matevž Bremec, 8. b

Če bi lahko sami ustvarili svet po svoji meri, bi bilo v mojem svetu več svobode in o vsem bi odločali demokratično. Med ljudmi ne bi bilo toliko razlik in vsak človek bi užival življenje ter ga maksimalno izkoristil. Želela bi si tudi, da bi imela narava in okolje večji pomen, da ju ne bi po nepotrebnem onesnaževali in uničevali. Tudi živali ne bi izkoriščali sebi v prid. Všeč bi mi bilo, če bi vsa živa bitja govorila in bi njihovo govorico razumeli, da bi lahko slišali tudi njihovo mnenje. Vem, da takšnega sveta verjetno nikoli ne bo, ampak vsi skupaj lahko poskrbimo, da bo svet postal lepši za nas in za vse tiste, ki bodo na svet šele prišli.

Zala Malečkar, 8. b

Vsak človek si želi, da bi živel v svojem idealnem svetu. Moj idealen svet bi bil podoben svetu, v katerem živimo. Razlikoval bi se le v tem, da ne bi imel šol in politike. Denar bi bil pravično razdeljen med vse ljudi. Noben človek ne bi bil niti lačen niti žejen. V idealnem svetu ne bi obstajalo prisilno delo, saj bi bile vsakemu človeku zagotovljene pravice. V njem ne bi bilo vojn in naravnih nesreč. Želel bi si, da bi ta svet enkrat zares obstajal.

Jaka Boštjančič, 8. b

V mojem idealnem svetu ne bi bilo toliko tovarn, ki onesnažujejo okolje. Ljudje bi več časa preživljali skupaj in se zabavali na različne načine. Med seboj bi se bolj spoštovali in bili bolj prijazni drug do drugega. Vsak bi bil enakopraven in bi imel pravico do svojega mišljenja. Prepovedano bi bilo sekanje gozdov in uničevanje narave. V ospredju ne bi bil denar, ampak ljubezen in zabava. Vse ostalo bi pustila tako, kot je v današnjem svetu.

Adna Begić, 8. b

Med svojimi

Mlajši brat

Od brata Aleksa sem starejši tri leta. Ves čas sva bila najboljša prijatelja, povedala sva si čisto vse. Vse, kar sva imela, sva si delila, a če sva si hotela sposoditi predmet drug drugega, sva morala najprej vprašati drugega.

Nekega sončnega dne sta Aleksa poklicala dva prijatelja. Vprašala sta, če bi skupaj naredili skakalnico za kolesa. Aleks je bil takoj za. Zmenili so se, kje in kdaj se dobijo. Brat je šel v garažo po moje kolo. Ni me vprašal, če si ga lahko sposodi. Vzel ga je brez moje vednosti in odšel. Jaz sem pa svoje kolo potreboval, saj smo se s prijatelji zmenili, da gremo igrati nogomet na igrišče. Aleksa sem čakal, ampak ga dolgo ni bilo in nisem mogel na nogomet. Ko je prišel domov, je bil že mrak. Opazil sem, da v roki nekaj nosi, nisem pa vedel kaj. Prišel je na dvorišče. Takrat sem zagledal, da ima v roki pedal mojega kolesa. Vprašal sem ga, kaj se je zgodilo. Rekel je, da je padel, ampak da je v redu. Jezen sem bil nanj, ker mi je vzel kolo in potem še odlomil pedal. Tudi njemu je bilo hudo.

Že tri dni nisem govoril z njim. Aleks je to opazil in vprašal dedka, če bi lahko kolo peljal na popravilo. Dedek je obljubil, da ga bosta peljala naslednji dan. Zjutraj sta se odpravila in kolo je bilo popravljeno v treh urah. Vrnila sta se domov. Aleks mi je rekel, naj pridem v garažo. Videl sem popravljeno kolo. Aleks se mi je opravičil in rekel, da tega, kar je storil, ne bo naredil nikoli več. Obema je bilo žal. Oprostil sem mu. Obljubil sem mu, da mu ne bom nikoli več zameril za malenkosti. In od takrat se še bolje razumeva.

Jan Frank, 8. a

Nesrečna zgodba

Mislím, da je bilo poletje. Z bratom sva bila sama doma, saj sta mama in oče odšla v Srbijo k najini teti. Hotela sem iti zraven, a bilo je v času pouka. Ko sem prišla iz šole, sem sedla na kavč in vključila televizor. Čez nekaj časa je prišel tudi brat domov in šel leč na posteljo. Začela sem kuhati kosilo. Ko sem pripravila mizo, sem se usedla na kavč in začela gledati televizijo. Čisto sem pozabila, da imam na štedilniku krompir. Voda je dvignila pokrov in šla po štedilniku. Ustrašila sem se, saj je štedilnik nehal delovati, pa še posoda se je prilepila nanj. Posodo mi je čez nekaj časa uspelo počasi vzeti s štedilnika. Štedilnik pa še vedno ni hotel delovati. Prav tisti čas je prišel brat pogledat, kaj bo za kosilo. Tudi on je poskusil vključiti štedilnik. Tako sem se bala, da tudi njemu ne bo uspelo, ampak na koncu je in vse je bilo lažje.

Tistega dne me je bilo tako strah kot nikoli prej.

Katjuša Kreševič, 8. a

Praznični december

December je zame poseben mesec, poln je prazničnih okraskov in veselega vzdušja. Kako poteka v moji družini?

Tam pri koncu meseca z mammo spečeva piškote in jih okrasiva. Mama jih potem skrije, da jih ne bi takoj pojedli, a jih vedno najdemo in pojemo, tako da jih pečeva ponovno.

Navada je tudi, da gremo v eni od sobot, po navadi na prvo v mesecu, nabirat mah za jaslice. Nabiramo ga v bližnjem gozdu, ob jezeru Klivnik in v podgrajskem gozdu. Na božično vigilijo naredimo jaslice, in to je, iskreno, moj najljubši čas v decembru. Ate in brat poskrbita, da je vse pripravljeno, mama, teta in jaz pa skrbimo za postavitev in okraske. Zvečer se z bratom odpraviva k polnočnici.

Vsako leto gremo tudi k teti v Ljubljano na kosilo. Pri njej smo do večera, nato pa gremo skupaj po mestu na ogled lučk. Seveda greva z bratom na drsališče, medtem ko gredo odrasli na kavo.

In za konec še silvestrovo. Dan preživimo kar normalno, zvečer pa z mammo pripraviva večerjo za družino. Narediva juho, francosko solato, ocvrto meso in domač kruh, za na konec pa pecivo. Ob tej priložnosti pridejo stari starši, tete, strici in bratranci ter sestrična. Ko vsi odidejo, z mammo pospraviva in počistiva. Zatem se družina zbere v dnevni sobi in gledamo filme, da lažje pričakamo novo leto.

Moja družina ima podobne običaje kot druge, čeprav decembra počnemo še kaj drugega: imamo kolone, kuhamo žganje ... Ja, december je res poseben mesec.

Metka Prosen, 8. a

Ne morem verjeti

Moj bratranec Mitja živi v premožnejši družini in ima zato malo več privilegijev kot jaz, obenem pa je tudi par let starejši od mene.

Od nekdanj se je zelo rad ukvarjal z motorji (Tomos) in kdaj pa kdaj sva kaj tudi skupaj počela. Zelo dobro se razumeva, ampak se težko zadržim, da ne bi postal ljubosumen. Tudi jaz bi si želel motor, da bi ga obnovil. Toda moj oče tega meni ne dovoli, ker sem premlad in zaradi drugih razlogov. In ne bi mi dovolil, tudi če bi jaz vse plačal. Konec koncev ga razumem, ker nima veliko časa, jaz pa bi rad, da mi on pri tem pomaga.

Čeprav vem, da ne morem nič storiti, da bi si oče premislil, si še vedno želim motor in zato sem ljubosumen na bratranca, ker ima nekaj, česar jaz nimam.

Marko Sanabor, 8. a

Mlajša sestra

Z mojo mlajšo sestrico Marijo sva edini deklici v družini, kar nekaj let razlike je med nama. Marija vedno želi imeti prav in veliko govori. Želi si imeti take stvari, kot jih imam jaz, in to me jezi. Ne dovolim ji brskati po moji sobi, zato tudi ne sme sama vanjo.

Nekega dne sem prišla v svojo sobo in zavonjala močan vonj po parfumu, ki mi ga je dala mama. Sklepala sem, da je parfum razpršila Marija, saj nobeden izmed fantov, razen Matica, parfuma ne bi mogel doseči. Jezna sem bila, da je parfum uporabila brez dovoljenja, še bolj pa, ker mama glede tega ni hotela narediti ničesar. Skoraj cel dan sem grdo gledala in nisem se hotela igrati družabne igre, ki se jo otroci večkrat igramo po kosilu.

Proti večeru sem na svoji postelji brala knjigo. Prišla je Marija in se mi nasmehnila. Jaz sem jo samo odsotno pogledala, čeprav sem se zavedala, da sem z jezo pretiravala. Bilo mi je žal, da sem tako reagirala. Marija se mi je z rahlim nasmeškom iskreno opravičila. Ko sem videla, kako ji je hudo, sem skočila s postelje in jo močno objela ter ji predlagala, da se greva igrat namizno družabno igro.

Neja Mejak, 8. a

Sankanje v koronačasu

Nekega jutra v času epidemije koronavirusa, sem, ko sem opravljal šolske naloge, skozi okno zagledal, da sneži. Ko je to opazil moj bratec, je bil presrečen. Jaz pa malo manj, saj se sneg običajno ne obdrži več kot en dan. A tokrat ni bilo tako. Močno je snežilo ves dan.

Popoldne sta prišla k meni prijatelja, da bi se skupaj sankali. Starša sta mi naročila, da moramo upoštevati pravila za zajezitev virusa. Upoštevali smo varnostno razdaljo in nosili zaščitne maske. Sankali smo se na našem vrtu in se tudi kepali. Bilo je čudovito. Spuščali smo se po strmini. Prišel je mrak in prijatelja sta morala domov. Napovedano je bilo, da bo naslednji dan dež, zato sem si želel, da bi se samo še kak dan lahko sankali. Ta želja se mi je uresničila.

Naslednji dan sem se šel sankat k prijatelju. Najprej sem bratcu naredil iglu, saj sem mu to obljubil. Ker prijatelj nima velikega vrta okoli hiše, sva se šla sankat na bližnji travnik. Pridružila sta se nama še dva vrstnika iz vasi. Na travniku smo naredili zelo dolgo sankališče. Naslednji dan je bil z nami tudi sošolec iz sosednje vasi. Naredili smo še skakalnico, po kateri smo se spuščali s sankami. Bilo nam je zelo lepo. Vmes se je skoraj pripetila nesreča, ko je prijatelj iz sosednje vasi šel s proge in se je skoraj zaletel v drevo.

Čeprav je bilo obdobje koronačasa dolgočasno, je sneg poskrbel za veselje. Zelo lepo mi je bilo zabavati se na snegu. S prijatelji sem doživel nepozabne trenutke. Upam, da bo še kdaj zapadlo dovolj snega, da bi se zabavali skupaj.

Nik Vrh, 8. a

Mlajši bratec

Od svojega brata sem starejši pet let. Vedno si želi moje pozornosti, želi si iste igrače kot jaz, rad bi se družil z mojimi prijatelji, stalno mi je za petami.

Nekega dne si je kot vedno želel izposoditi moje že zložene lego kocke. Nikoli mu tega nisem dovolil, ker sem se bal, da mi jih bo razstavil in kakšno izgubil. Ko pa nekega dne nisem bil pozoren, je odšel v mojo sobo in razstavil tri avtomobile, narejene iz kock. Ko sem to ugotovil, sem bil strašno užaljen, on pa v zadregi. Vedel je, da ni naredil prav. Malo sem bil jezen, opozoril sem ga, naj drugič prej vpraša, čeprav sem vedel, da mu ne bi dovolil. Ni minilo dosti časa, ko nisem več prenesel njegovega žalostnega obraza. Pogovoril sem se z njim in mu pojasnil, da ni nič tako hudega in da naj ne bo žalosten. Nato sva se skupaj igrala s kockami še cel večer.

Aljaž Škrabolje, 8. a

Lego figurica

Od malih nog sem strasten zbiratelj lego kock in lego figuric. Imam jih kar celo zbirko. Ne posojam jih rad nikomur, niti nečakoma.

Pred časom sem se razveselil zelo posebne figurice iz svojega najljubšega filma. Ko sta prišla nečaka, se je vse spremenilo. Moj prvi nečak, Jakob, se je hotel igrati s figurico, a mu je nisem hotel dati, čeprav se z njim odlično razumem. Tudi moj drugi nečak, Filip, je hotel isto figurico, vendar je tudi njemu nisem dal, ker sem se bal, da bi jo polomil. Bil je čas kosila in mama me je poklicala k mizi. Nečaka sem pustil sama v sobi. Pozabil sem ju opozoriti, naj ne tikata mojih figuric. Zgodilo se je prav to, česar nisem želel. Jakob je brez dovoljenja hotel vzeti možička, ki je stal na omari. Ni ga dosegel, omara se je zatresla, možiček je padel na tla in se zlomil. Ko sem se vrnil v sobo, sem se zelo razjezil in začel kričati na oba. Nisem vedel, kateri je krivec. Potem je Jakob priznal krivdo. Bilo mu je zelo žal. Oprostil sem mu, ker sem vedel, da je le majhen radoveden in razigran otrok. Poleg tega pa imam oba nečaka zelo rad. Saj je bila to samo igrača.

Na koncu se je vse izteklo dobro. Figurico smo zalepili in še danes stoji na omari. Nečaka pa vesta, česa se v moji sobi lahko dotikata in česa ne.

Maj Volk, 8. a

Moj brat

Imam starejšo sestro Nušo in starejšega brata Gala. Nista moja prava sestra in brat, ampak jaz ju imam enako rada, kot da sta. Odločila sem se, da vam več napišem o bratu Galu in najinem odnosu.

Gal je zelo prijazen, dobrosrčen in ustrežljiv. Rad pomaga drugim. Po značaju sva si še kar podobna. Tudi jaz rada pomagam in sem prijazna. Edina razlika je v tem, da se Gal zelo hitro razjezi, ampak čez pet minut je vse po starem. Včasih se tudi skregava zaradi nepomembnih reči, kot npr. kdo bo odnesel smeti, pospravil posodo iz pomivalnega stroja, dal sušiti perilo Obema postane takoj žal, zato se opravičiva drug drugemu in se objameva.

Med poletnimi počitnicami smo bili z družino na Pagu. Istočasno so bili tam bili tudi moj bratranec Mark, teta Petra in ostali člani njihove družine. Skupaj smo se kopali, potapljali, plavali in se zabavali. Janez, Markov oče, je poklical bližnjo turistično agencijo, da bi si sposodil čoln za en dan.

Odločil se je za malo večji čoln. Tako smo se Gal, Mark, Janez in jaz predzadnji dan naših počitnic odpravili s čolnom nabirat školjke in raziskovat morsko dno.

Dan je bil čudovit, vroč in zame še posebej zanimiv, saj sem se prvič peljala z večjim čolnom.

Ustavljali smo se v različnih uvalah, kjer je stric Janez zasidral čoln in tudi sam malo užival v potapljanju in nabiranju školjk. Nabrali smo lepo zbirko različnih školjk. Popoldne se nam je pridružil še Janezov prijatelj s sinom, s katerima smo ribarili. Mark in Gal sta me nenehno potapljala. Tistega dne sem popila veliko slane vode. Postala sem utrujena in izčrpana. To je opazil tudi Gal in prenehal s potapljanjem. A Mark se še vedno ni ustavil. Marku sem rekla: »Nehaj me potapljati, prosim!« A Mark je nadaljeval s svojim početjem. Rekel mi je: »Zakaj pa te ne bi potapljaj?« Ostala sem brez besed. Nato je Gal prišel do Marka in mu rekel: »Nehaj jo potapljati! A ne vidiš, da je popila že preveč slane vode!« Takrat ga je Mark ubogal in prenehal. Okrog petih popoldan smo morali vrniti čoln. Vsem je bilo žal. Po celodnevem potapljanju in nabiranju školjk, sta nam mama in Matej prinesla večerjo. Vsi smo se je razveselili. Pice, seveda. Bile so odlične, saj smo bili po celodnevem potepanju pošteno lačni. Še malo smo se zadržali in poklepetali. V svoj apartma smo se vrnili zelo pozno, zato smo naslednji dan dlje spali.

Z Galom se poznavata šele dve leti, a sva se zelo navezala drug na drugega. No, vsaj jaz sem se.

Lucija Križ, 8. b

Moj brat Nejc

Imam šest let starejšega brata Nejca. Čeprav je starejši, med nama ni prevelikih razlik. Nejc je dokaj samozavesten, rad pomaga ljudem in je prijazen. Je pa takšen tip človeka, da rad poskusi veliko stvari v življenju in če mu ne gredo, rad obupa in preskoči na drugo dejavnost. Jaz sem mu precej podobna, le da ne obupam takoj in vztrajam, dokler stvari ne dosežem. Med nama pride do prepira dokaj pogosto, saj se Nejc hitro razjezi, ampak se potem hitro pobotava.

Nekega dne je Nejc v šoli dobil zadolžitev za seminarsko nalogo, ki jo je moral posneti med vikendom. Pripravil je powerpoint in se ga naučil. Veliko je vadil. Ko je vse znal, me je poklical. Odšla sem k njemu, a nisem vedela, zakaj me bo potreboval. Vprašal me je, če mu lahko pomagam posneti predstavitev, ker sam tega ne zna. Seveda sem mu pomagala in sva začela snemati. Med snemanjem sva se zelo smejala, saj je Nejc včasih mešal besede in je vse skupaj izpadlo nesmiselno. Po sto in enem poskusu je bil naslednji video odličen. Govor je bil tekoč in vse je bilo dobro posneto. Nejc je bil ponosen na svoje delo in predvideval je, da bo dobil zelo dobro oceno. Meni se je predstavitev tudi zdela odlična in vesela sem bila, da sem mu lahko pomagala. Ampak zgodilo se je nekaj, kar ga je zelo razjezilo. Video sem pozabila shraniti in sam od sebe se je zbrisal. Ko je Nejc ugotovil, kaj sem naredila, me je nagnal iz sobe. Vedela sem, da sem kriva, zato sem se počutila grozno. Brat je bil v sobi, potrtn in obupan. Želela sem se mu opravičiti, ampak vrata sobe je imel zaklenjena. Ko je po nekaj minutah prišel v kuhinjo pit, sem izkoristila priložnost in pristopila k njemu. On se je umaknil in šel nazaj v sobo. Minilo je še nekaj časa, a potem je zopet prišel iz sobe. Prijela sem ga za roko, da bi ga zaustavila, da mi ne bi spet pobegnil, in mu rekla: »Oprosti ... » Nejc me je pogledal in v mojih očeh videl občutek krivde. Potem se mi je tudi sam opravičil: »Oprosti tudi ti, da sem te tako nagnal, vem, da si želela samo pomagati.« Takrat sva se objela in najin prepir je bil končan. Počutila sem se, kot bi se mi kamen odvalil od srca. Nato sva naredila načrt, kako bova rešila zagato s seminarsko nalogo. Nejc je obupano rekel, da naloge ne bo oddal.

Predlagala sem mu, da bi lahko video še enkrat posnela in privolil je. Posnela sem ga še enkrat in ugotovila sva, da je sedanji video še boljši od prejšnjega.

Tako potekajo prepiri med nama. Eden od naju se razjezi, a se kmalu tudi opraviči. Nejc je včasih res nevljuden in neprijazen, a je moj brat, kar najbolj šteje. Vedno pravim, da moramo biti veseli za vse, kar imamo. Zelo sem vesela in ponosna, da imam brata, s katerim si bova vedno stala ob strani, v dobrem in slabem.

Zala Malečkar, 8. b

Moj brat Klemen

Moj brat Klemen je le dve leti starejši od mene, zato sva bila že od malih nog zelo povezana. Všeč mi je, ker je vedrega značaja. Čeprav sem tudi jaz rada v družbi, sem precej bolj sramežljiva od njega. Kot otrok je bil precej drzen in si je upal marsikaj izreči, ne da bi premislil, kar me je pogosto pri njem motilo. Včasih, ko se je šalil na moj račun, sem bila užaljena. V primerjavi z njim rada najprej premislim, preden nekomu nekaj rečem in pogosto težko povem svoje mnenje. Čeprav sem veliko bolj umirjena kot Klemen, mi je pri njem zelo všeč, ker je po naravi zelo živahen in se vedno domisli kaj zabavnega. Zato mi v njegovi družbi ni nikoli dolgčas.

Spominjam se dogodka, ko me je Klemen nagovoril, da greva krast češnje starejšemu gospodu, ki je živel v bližini naše hiše. Otroci smo mu radi večkrat ponagajali, kar ga je močno razburilo, nas pa še bolj spodbudilo k nagajanju. Čeprav mi sprva bratova ideja ni bila preveč všeč, me je kasneje prepričal, naj ga vsaj pospremim do tja.

Zvečerilo se je in prišla sva do sosedovega vrta, kjer so rasle slastne češnje. Klemen je bil že v hipu na drevesu, jaz pa sem v strahu opazovala, če se kdo približuje. Trepetala sem od strahu, da naju starec ne bi zalotil pri rabutanju. »Daj, pohiti že! Kaj če naju kdo vidi!« sem panično zašepetala. »Nehaj! Drugič boš ostala doma, če si tako strahopetna. Česa se tako bojiš?« mi je odvrnil. Kmalu za tem je nekdo z žepno svetilko posvetil proti nama. Od strahu sem otrpnila in v hipu začela bežati. Stari gospod je začel vpiti: »Mularija, poberite se, drugače bom poklical policijo! Kako si upate brez dovoljenja krasti tuje češnje?« Klemen mu je odgovoril: »Za pest češenj pa res ne bo konec sveta.« Starec je zavpil: »Poberita se in da vaju ne vidim nikoli več!« Potem je tudi Klemen zbežal. Ko sva hodila proti domu, sem od strahu planila v jok. »Ne bodi takšna reva!« mi je rekel Klemen. Ko sem videla, da se on ni ničesar bal, sem se počasi pomirila.

Klemen mi je kot starejši brat velik vzor. Ko potrebujem pomoč, mi velikokrat pomaga in če kaj potrebujem, se lahko zanesem nanj. Ob njem se učim, da ne smem biti za vse takoj v strahu. Ne predstavljam si svojega življenja brez njega, saj mi ogromno pomeni.

Ana Rolih, 8. b

Moja sestra Anja

Moji sestri je ime Anja in je od mene starejša dve leti. Anja je bolj aktivna, pametnejša in natančnejša od mene. Jaz sem bolj nemiren, malce preveč radoveden in pri delu manj natančen. Zmeraj imam občutek, da nisem tako pameten kot ona.

Nekega dne me je Anja prosila, če grem z njo na sprehod. Počutil sem se izčrpanega in utrujenega od šole, a sem vseeno šel z njo. Pot sva začela pred našo hišo, čez nekaj časa pa so me že začele boleti noge. Hodil sem počasi, Anja pa je imela svoj tempo, ki je bil hitrejši od mojega. Bila je jezna name, ker je imela navodila za šolsko nalogo, da mora hoditi hitro. Anja je po značaju zelo natančna, zato je svojo nalogo želela čim bolje opraviti, jaz pa sem jo oviral. Korak je moral biti dolg, hiter in Anja je pri tem vztrajala.

Na pol poti sem se ustavil, ker sem videl led. Hotel sem ga zlomiti in to je Anjo še bolj razjezilo, zato je začela kričati. Govorila mi je, kako sem nenatančen in kako mi ni mar za šolo in da vsako stvar naredim polovično ter da se ne trudim dovolj. Počutil sem se užaljeno in žalostno. Bil sem jezen nanjo in začel sem še bolj upočasnjevati, kar je sestro samo še dodatno razjezilo. Hotel sem iti domov, ampak me je Anja prepričala nasprotno. Prepričevala me je, da mi hoče samo dobro, jaz pa sem imel občutek, da je še naprej nesramna do mene. Bil sem tako jezen, da sem se večkrat hotel vrniti domov, vendar me je vsakič pregovorila. Govorila mi je, da mi hoče samo pomagati, da bi mi bilo lažje, da bi bil bolj priljubljen med prijatelji in imel lepše ocene. Kljub temu da mi je ona govorila, da mi hoče samo dobro, se mi je zdelo, da me le kritizira. Prišla sva do konca poti in bil sem res izmučen. Ko sva se vračala domov, sva se z Anjo lepo pogovarjala. Svetovala mi je, kako naj si uredim frizuro, da mi bo lepše izgledala. Pogovarjala sva se tudi o šoli, kako je vsega preveč. Oba sva se strinjala, da je stvari potrebno delati sproti, če ne, se kopičijo. Pozabil sem na utrujenost, čas in pot sta mi hitro minila. Počutil sem se veselega, saj me Anja ni več preganjala. Sproščen in zadovoljen sem bil sam s seboj, ker sem naredil lep sprehod in se nadihal svežega zraka. Anja je uspešno opravila nalogo in bila ponosna name in nase. To mi je zelo veliko pomenilo, ker vem, da sem naredil nekaj dobrega. Premišljeval sem še nekaj dni o tem, kar sva se pogovarjala. Sklenil sem, da bi bilo boljše zame, da bi bil pri delu in nalogah bolj natančen.

Moja sestra mi zelo veliko pomeni. Ona mi je vzor, z njo se veliko pogovarjam. Po značaju sva si različna in se zato velikokrat tudi spreva. Po vsakem sporu se hitro pobotava in pogovoriva. Od nje sem se naučil, da se moram lepše vesti in da se ne smem takoj razjeziti in užaliti. Vztrajnost, marljivost in natančnost so lastnosti, ki jih pri njej občudujem. Moje življenje bi bilo brez nje dolgočasno.

Mark Iskra, 8. b

Domovinske pesmi

Slovenija, moj ponos

Slovenija, dežela si moja,
moj ponos,
nič na svetu mu nikoli
ne bo kos.

Naš ponos tam góri
v Julijcih stoji,
ker pa nam to ni dovolj,
njegov simbol zastavo nam krasi.

Lepote naše vse okrog stojijo,
deželo našo nam krasijo
in življenje lepše naredijo.

Matevž Bremec, 8. b

Moj dom

Slovenija je moj dom,
tam vedno srečen bom.
Veseli bom tu živel,
si slovenske pesmi pel.

Gozdovi, jame in gore
osvojile moje so srce.
Mir in varnost sta me prevzela,
v meni se ljubezen do domovine
je vnela.

Tu samo dobri ljudje živimo,
si pomoč in ljubezen delimo.
Res, da poseben jezik govorimo,
a vsem ljudem le srečo želimo.

Jaka Boštjančič, 8. b

Moja Slovenija

Slovenija, v objemu Triglava
stojiš,
v močnem toku Soče se pojiš,
planotam tvojim konca ni,
od Kekca jih poznamo vsi.

Doma poznamo te vsi,
svetovno znana tudi si,
Postojnska jama te krasi,
turistom videti konca ni.

Širom sveta se razdajaš,
s svojo mladostjo nas obdajaš,
veliko narodov želi si te,
a le Slovenci imamo te.

Jaz imam te rada nad vse,
nikomur ne želim dati te,
še umrla bi za te,
naj me slišijo vsi,
naša boš in naša si!

Lucija Križ, 8. b

Moja Slovenija

Slovenija, moja dežela,
ta pesem zate bo pela,
o ja, o ja, o ja!

Preko hribov in planin,
jaz slovenski sem sin,
o ja, o ja, o ja!

Ponosen na tvojo naravo,
Dravo, Sočo, Savo,
gozdove, polja in doline
ter prelepe soline.

Slovenija, moja dežela,
ta pesem zate je pela,
o ja, o ja, o ja!

Matic Iskra, 8. b

Slovenija

Slovenija, kjer lepote so tvoje,
pozdravljam te iz srca
s prelepega Triglava.

Slovenija, tvoja narava je prečudovita,
drevesa zelena in barvita.
Polja, reke in doline,
ta lepota nikoli naj ne izgine.

Mark Iskra, 8. b

Moja domovina

Slovenija je majhna dežela
dobrih ljudi in pridnih rok.
V sebi skriva veliko lepote
in kulinarčnih dobrot.

Domovina ena sama je,
po njej hrepeni mi srce.
Domovina kot mati je vredna zlata,
premalo se zavedamo lepote,
ki jih ima.

V Sloveniji lepo počutim se,
tukaj moja družina je,
tukaj moji prijatelji so,
ki vedno mi pomagajo.

Adna Begić, 8. b

Slovenija

Res lepa si, Slovenija,
z naravo obdarjena vsa.
Tu so Alpe, morje, Soča,
ki reka je deroča.

Turizma dosti je pri nas,
čez poletje na morju,
v gorah, ko pride zimski čas.

Ponosni smo na naše jame,
turiste vedno to prevzame.
Ponosni smo na športnike,
na naše zlate dobitnike.

Marko Hrvat, 8. b

Moja domovina

Slovenija, domovina moja,
kako zelo lepa si ti!
Opogumlja me ljubezen tvoja,
v objemu tvojem mi godi.

Reke, potoke, morja,
gore in doline imaš,
a tudi v mestu,
nam svoje skrivnosti izdaš.

Ponosno živim tukaj,
saj lepše nikjer ni,
z veseljem rečem nekaj –
lepšega kot Slovenka biti ni.

Nina Ferlež, 8. b

Likovni izdelki

Metka Prosen, 8. a

Vita Gombač, 8. a

Metka Prosen, 8. a

Marko Hrvatin, 8. b

Jaka Boštjančič, 8. b

9. razred

Literarna dela

Bronhiji

Ležal sem v temni majhni sobi in razmišljal o dogodku, ki mi je pustil greh na duši. Bil sem zelo slaboten in bolehen. Bila je moja poslednja noč.

Spominjam se, kako sem *noni* ukradel bronhije. Kraja je greh, ki se ga ne da izbrisati iz svoje duše. Po vseh spovedih, ki sem jih opravil, se mi ta greh še vedno vztrajno pojavlja v mislih. Bil sem zelo zlovoljen, ker me je ta greh preganjal celo življenje.

Star sem bil deset let in kot ponavadi sem počitnice preživel pri *noni* Franciki. Bil sem zelo vesel, da sem bil lahko pri njej. Velikokrat sva skupaj odšla na izlete. Takrat je bila že bolehnata in komaj je hodila. V omari je imela skrito zalogo bronhijev, ki mi jih ni pustila vzeti. Ko je šla spat, sem potihoma vzel vrečko bronhijev. Vse se jih v trenutku pojedel. Zjutraj je *nona* ugotovila, da bronhiji manjkajo, mene pa je zelo bolel trebuh. Mama me je prišla iskat in me odpeljala domov. Še isti dan je poklicala *nono* in ji povedala, kaj sem storil. *Nona* je bila zelo razočarana. Bilo mi je žal zaradi kraje. Ampak to še ni vse; *nona* je kmalu zatem umrla, ne da bi jo še zadnjič videl in se ji opravičil. Kasneje sem velikokrat imel grde sanje, da mi je *nona* zamerila, da mi noče odpustiti mojega greha, še bolj pa me je morilo to, ker sem vedel, da ona nima veliko denarja in da si je sladkarije redko privoščila.

Kraja je greh, ki se ga ne da izbrisati iz duše in spomina. S to mislijo sem se potopil v večni spanec ...

Danaja Primc in Žiga Žibert, 9. b

Nesrečna ljubezen

Občutek metuljčkov v trebuhu, sladki nasmeh na ustnicah, ko pomislim nanj, in solza v očeh, ker vem, da ga ne bom nikoli več videla. Bila je ljubezen na prvi pogled. Še sedaj me vsaka najmanjša stvar spomni nanj.

Bil je topel julijski večer, ko sva se skupaj z Valentino odpravljali na zabavo na plaži. Sonce naju je še zadnjič pobožalo s sončnimi žarki, preden je zašlo za hrib. Ljudje so se že zbirali in ko sva prišli, sva čutili poglede ljudi. Imeli sva oblečeni kratki oblekici in spuščene lase. Približali sva se ognju, ko sem ga zagledala. Imel je kratke rjave lase, modre oči in športno postavo. Srce mi je poskočilo in začutila sem metuljčke v trebuhu. V mojih mislih pa je bil kaos, vprašanja so letela sem ter tja: Ali je on tisti?, Koliko je star?, Kje stanuje?, dokler me ni zmotila Valentina: »Kaj pa tako gledaš?« Za trenutek sem jo pogledala in po tistem rekla: »Tam pri ognju stoji in si naliva pijačo.« Valentina je preveč očitno pogledala proti njemu in glasno dejala: »Moj bog, kako je lep!« Od sramu bi se najraje vdrla v zemljo. Opazil naju je in se počasi odpravil proti nama, nato pa dejal: »Koga pa imamo tu?« Na pol šepetaje sem se predstavila, on pa se mi je nasmehnil. Skoraj ves večer sva preživela skupaj. Plesala sva, pela in se skupaj prijetno grela ob ognju. Lahko sem si že predstavljala najino skupno življenje, ko me je prijel za roko in zmotil pri mojem sanjarjenju. Obrnila sem glavo, on pa me je nežno poljubil. Počutila sem se kot v nebesih. Trenutek ni trajal dolgo, saj sem zaslišala Valentinin jok. Hitro sem stekla do nje, nato sva se počasi odpravili domov. Za mano je priteknel on in me objel v slovo.

Doma sem si pripravila toplo kopel in se prepustila sanjarjenju. Mislila sem nanj, ko me je prešinilo, da sploh ne poznam njegovega imena, da nimam njegovega kontakta in da ga verjetno ne bom nikoli več videla. Moje srce se je razletelo na tisoč koščkov.

Kot majhno dekletce sem zmeraj sanjala o ljubezni, princu na belem konju, sedaj pa sem ostala sama z zlomljenim srcem.

Nika Urbančič in Žan Rolih, 9. b

Pogled skozi okno in v srce

Ko gledam ven,
v nesrečen, deževen, temen dan
in ko vem,
da imam urnik nabasán,
obraz postane mi teman.

Ko gledam v sobi plesen,
mi moj želodec govori,
ne bo se sama napisala pesem.

Klemen Mežnar, 9. a

Zaprem oči
in poslušam veter,
kako vrši, kako šumi
kakor strune kitare,
kakor tipke klavirja.

Sonce sije visoko,
vse se blešči, vse se blešči.
Oči mižijo, mižijo tesno,
kakor slep krt pod zemljo.

Roža cveti, lepo cveti,
metulj pristane na njej.
Oh, metulj, kako si lep,
kako si lep!

A metulj ne more videti svoje
lepote,
občudovati barv svojih prelepih
kril.

Sara Bratuž, 9. a

Glasovi okrog mene živcirajo me.
Trudim, trudim se,
a preveč jih je.

Glasovi ostanejo,
ne izpuhtijo.
V glavi šepetajo noč in dan.

Skrivni glasovi, nepozabljivi.
Zaman se trudim
in skrbim,
zaradi njih lahko zbolim.

Anja Štemberger, 9. a

Pogledam skozi okno
in zazrem se v modro nebo:
prikaže se mi spomin na lansko poletje.

Takrat – po spletu sem brskal,
na video naletel
– sem jo spoznal,
teorijo relativnostno.

Pomagati si ne znam,
od takrat ne mine dan,
da ne bi misil na njo,
na teorijo relativnostno.

Simon Bradač, 9. a

Tam se vidim jaz,
v daljnih črnih oblakih.
Sanjam o tebi,
ki se po poljanah podiš,
se po gozdovih potikaš,
s prijatelji loviš
in počneš,
kar želiš.

Jaz pa sanjam sam
za mizo v svoji sobi.
Tu sedim
in vidim se v daljnih črnih oblakih.

Ti se lovi,
jaz pa sanjal bom,
dokler se ne ustaviš
in pomisliš name.

Lovro Balajić, 9. a

Komaj čakam dan,
ki bo s soncem obsijan.
Danes sivo nebo orosi mi oko.

Skozi okno poglej,
prav nič ni lepo,
a želim si na potep.

Moram ven iz hiše
na cvetoče travnike.
Moram nekam, kjer izbriše
narava misli žalostne.

Hodim po polju,
gledam gozdove,
oglašča v drevju pesem se ptic.

V tihem večeru zaprem oči.
Čez nebo razpne se mavrica,
se v žarečih barvah razigra –
spet je upanje na dnu srca.

Žana Logar, 9. a

Vsak nov dan enak se mi zdi,
v glavi od misli se mi vrti.
Hkrati občutek grozen imam,
počutim se,
kot da garam zaman.

Je to odraščanje?
Bo vsak dan tak –
monoton, kot aprilski deževni dan?
Potrudi se,
pravijo,
in trud ne bo zaman.

Hana Omerčič, 9. a

Ob pogledu skozi okno,
vidim črne oblake,
ki le čakajo sončnih žarkov prvake,
da nebo zbistrijo,
in se do tal poglobijo.

Poglobljeni bi sijali na naju,
ki v travi leživa
in v nebo strmiva.

V potoku ob jasi,
na kateri leživa,
perica posodo pomiva,
umazana voda se v bister tolmun izliva.

Nakar budilka zazvoni,
kar pomeni,
da je konec mojih sanj
in da pričjenja se
še en depresiven in turoben dan.

Kristian Valenčič, 9. a

Moje srce drvi,
njeno lice zardi.
Gledam jo,
ona gleda mene,
orosijo se oči zelene.

Naj pove mi,
da me ne ljubi!
Se nad menoj oblak
teman, strašan zgrudi.
Pravi,
da ji bolj všeč je Rudi.

Jani Pangerc, 9. a

Gledam zamišljeno v valove reke,
se mi ob valovanju njenem zapirajo veke.
V daljavi zbrani temačni oblaki
so z gromom in bliskom obdani.

Kmalu se čisto po tihem spustijo hladne kaplje,
ki se na mojem licu s solzami spojijo,
saj vse misli le k njemu bežijo,
me s podobo njegovo le še bolj morijo.

Dežne kaplje spirajo solze spomina,
mi v srcu nastane velika praznina.
In sonce drago je mojo žalost opazilo,
zato je svoje tople žarke meni v tolažbo
na mokro zemljo spustilo.

Sara Pangerc, 9. a

Zazrem se v preteklost

Tam ob poti je tulipan,
ob rojstvu bil je posejan
in že dolgih petnajst let cveti,
četudi sam, mu dolgčas ni.

Veronika Urbančič, 9. b

Otroci so se skupaj igrali,
tam na dvorišču od soseda,
prav fino so se skupaj smejali,
saj smešna jim je bila vsaka beseda.

Žan Rolih in Črt Vičič, 9. b

In ko grem mimo tulipana,
postanem hitro nasmejana,
kajti spomnim se stvari,
ki počeli smo jih mi.

Ko na sprehodu zagledam otroke,
ki so se tako sladko smejali,
se spomnim na vse tiste čase,
ko s prijatelji smo se skupaj igrali.

Še lani brez mask smo hodili,
na zabavi se dobili.
Vse normalno je delovalo,
vse tekme se je odigralo.

Pred veliko nočjo vsako leto
gremo na žegenj v cerkev sosednjo.
Na oltarju ponosno svet' Florijan stoji,
ki gasi nam vasi.

Kmalu zatem
v karanteno so nas zaprli,
sedaj s korono se borimo,
razdaljo vsi držimo.

Ko ga zagledam, se spomnim,
ko včasih ležal je na mizi,
ko me dedek je pazil.
Sem čopič držala
in dedku pri restavriranju pomagala.

Nina Kragić in Maša K. Štefančič, 9. b

Se zraven veliko je Abba vrtela,
nona pa zraven rada je pela.
Florijan je zdaj lepši zaradi naju
in ponosno stoji na svetem oltarju.

Lana Batista, 9. b

Gledam skozi okno
in vidim vse motno.
Zunaj je megla,
ki na polja je legla.

Spomnim se dneva,
mama kriči, z očijem se krega,
v srcu mojem je žalost,
na obrazu izginila vsa radost.

Žiga Žibert, 9. b

9. razred

Likovni izdelki

Anja Štemberger, 9. a

Najla Ahmetašević, 9. a

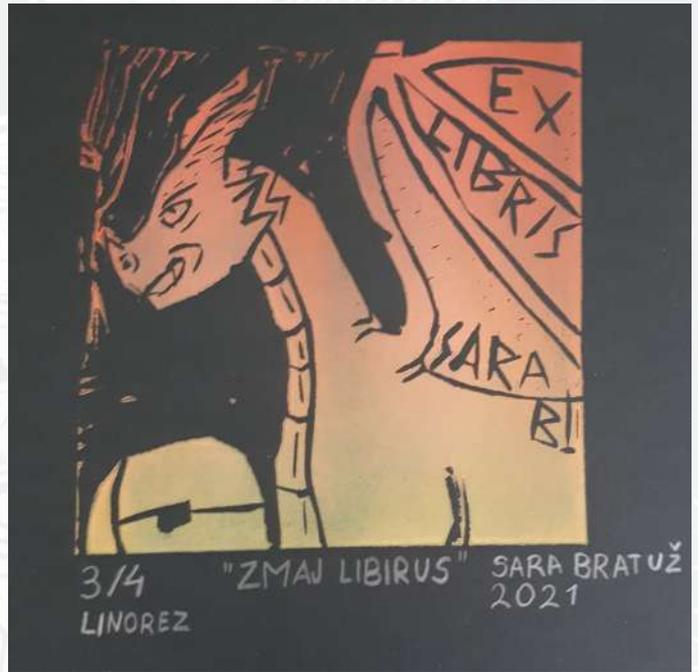
Hana Omerčič, 9. a

Sara Bratuž, 9. a

Sara Bratuž, 9. a

Sara Bratuž, 9. a

Sara Bratuž, 9. a

Hana Omerčič, 9. a

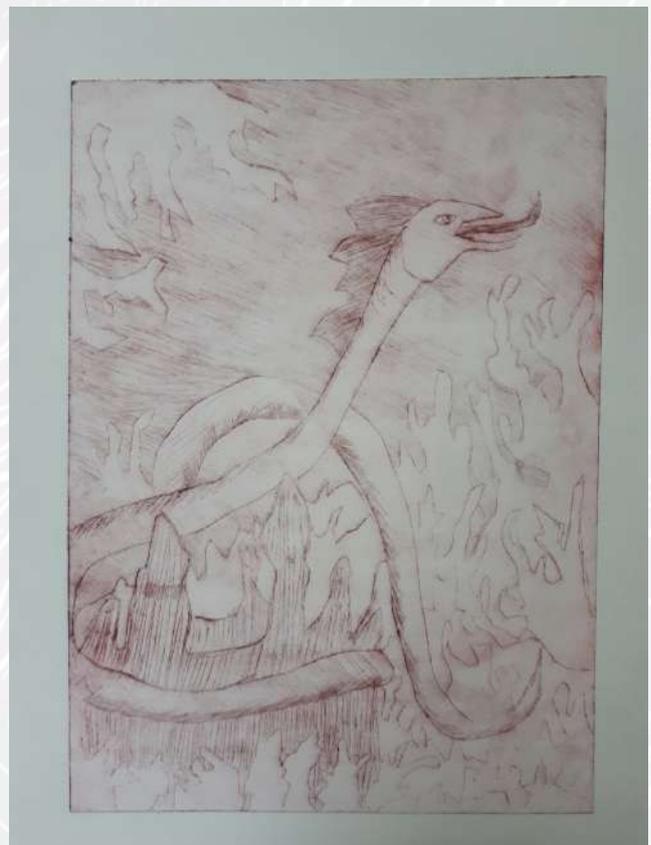
Danja Primc, 9. b

Veronika Urbančič, 9. b

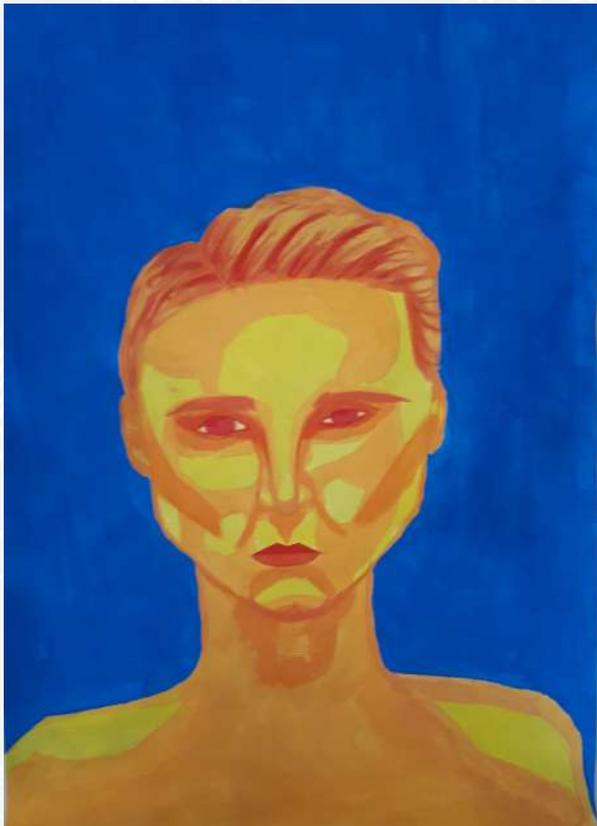

Lana Batista, 9. b

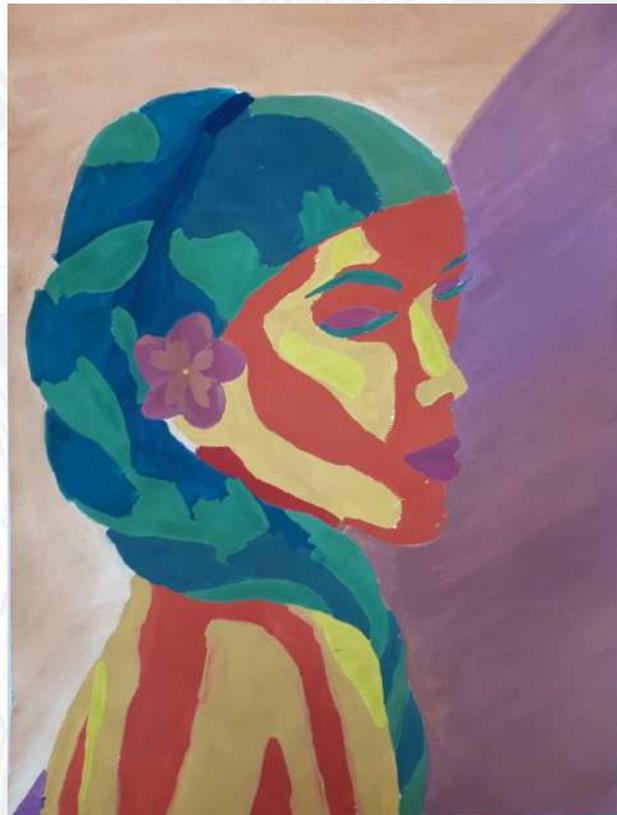

Danja Primc, 9. b

Danja Primc, 9. b

Veronika Urbančič, 9. b

Rok Rutar, 9. b

Veronika Urbančič, 9. b

